

Melania Cuc

FEMEIE IN FATA LUI DUMNEZEU

În vagonul corodat de lumina ca staniolul uzat, de pe bancheta de lemn slinos, față în față cu femeia aceea foarte frumoasă și suficient de tristă pentru a-și aduna lacrimile în batistă, proprietara coșului acoperit numai în parte de o basma mare și înflorată vorbea întruna, cotcoda cea ca găina stăpână pe toată ograda. Se ridica, se așeza, iar se ridica... trosnindu-și încheieturile degetelor boante, dar încărcate de inele multe și grele. Își strunea din instinct gesturile și toate cuvintele, pe care ba... părea a le strivi în măsele, ba... le salva și ridica pe vârful limbii cu lipici de femeie care nu se lasă roasă de gânduri nici dacă ar avea de gestionat Universul.

– La Munte urc; alde a' meu îi om cu sânge, nu cu lapte de capră în vine. Nu trece săptămâna că și dă telefon după mine.

Mi s-o lipit singurătatea de perină în vreme ce el umblă după cai morți să le vândă potcoavele. Îmi zice că afacerea lui nu-i bragă și că, într-o zi, va da sigur norocul și peste dânsu'. Ai auzit despre comoara Regelui, de purcoaiele de aur păzit cu strășnicie de valve, de aurul căcălău, după care umblă, pe care îl caută toți nebunii?

Văz că nu scoți vorbuliță pe limbă și nu-ț' bag de vină, nici nu te grăbesc cu răspuns; noaptea asta-i lungă și cleioasă-i ca mierea, dar... drumu' ți-l văz clar, fără zăplazuri.

Cealaltă femeie, cu lacrimile abia zvântate pe obrazul îngust și cu cearcâne de fard de bună calitate, zâmbi din instinct, fără control, surâse candid pentru prima dată de când, după ani de îngenunchieri de tot felul, își demonstrase că era capabilă nu doar să iubească, să ierte, dar și să-i trântescă ușa în nas bărbatului obișnuit ca ea, femeia, să-i stea dinainte cu mâncare caldă pe masă și pat în lenjerie de mătase.

A aruncat mai apoi la gunoi și trandafirii de Olanda, și bilețelul pe care, el, într-o clipă de slăbiciune desigur, caligrafiasse cuvântul „Iertare!”. Și-a abandonat un mod de viață, traiul pe „picior mare”, iar restul a venit de la sine. A tras sau... nici nu a închis yala securizată de la vila elegantă și așa, fără bagaje, fără acte de identitate, a ajuns la casa de bilete, unde a cerut bilet către o destinație pur întâmplătoare. În cele din urmă, nu mai știa, nu-și mai amintea și nici nu o interesa dacă optase pentru Orient Expres sau doar pentru „mocănița” aceea vetustă și fără permis de acces în gara metropolitană.

Realiza doar, treptat și cu indiferență contagioasă, că evadase din orașul cu asfalt expandat de anvelopele automobilelor de clasă Zero, că, în locul ei, altă dansatoare, poate mai norocoasă și mai tânără, avea să intre în scenă, altă artistă va deveni celebră peste noapte și va executa dansul vieții și al morții pe scândura care, sigur, acelea, „oportunistei” nu-i va recunoaște nici ritmul inimii, nici sarea din stropii sudorii. Îi va jula rău de tot genunchii și coatele! Apoi... se va da alarma generală; luminile scenei se vor stinge singure, poliția civică va interveni cu strategii unice și costisitoare pentru „detectarea” fugarei. Dispăruse Dacia Diugan, singura artistă din lume care își asigurase nu averea imobiliară, nu contul din bancă, nu sănătatea, nu viața, ci... picioarele!

Dar ce mai contau banii și faima în secunda în care, trădați fiind, toți fanii, în cor, o vor fluiera, înjura, calomnia?

„Se droga! vor țipa, o vor acuza, – altminteri cum ar fi reușit ea, o cățea, să se desprindă dintre noi, din noroi???”

– Nu-ț' mai bate capu' acela frumosu' cu ce-o fost, cu ce... ai fost! Tu ești numai' o rostogolire din „roata” trenului ăstuia, care taman pentru femei ca noi o fost conceput... Zise și nu pentru sine, oacheșă corpolentă, apăsând din două în două silabe și crișcând din măsele ca și cum ar fi fost bărbat în putere și nu o biată femeie.

De la locul ei, cu obrazul ascuns în spatele celor cinci degete frumoase și fără inele, cea mai vestită dansatoare a Secolului XX se trezi chicotind ca o adolescentă atotștiutoare:

„Iaca, vorbi și Proasta-noastră! Ce poate ști ea, o țigancă ignorantă, despre „concepție” și „concept”!?”

– Fie cum zisei; îs proastă și albă doar în podu' de palmă, da' nici tu nu ești mai brează. Te văz pe dedesubt de colbul acela de pudră și... jur că ești Eu în persoană, aia din vremea în care eram tânără, amoretată și fără minte destulă.

Starul planetar abia acum simți un solz micuț și rece de teamă, alunecându-i pe sub cămașa de bumbac – vestimentație ecologică și la modă în vara aceea caniculară. Era aproape convinsă că țata obraznică i-ar fi putut citi, de ar fi vrut, în palmă, așa cum ea, Diva, își punea secretarea particulară să-i citească toate scrisorile sforăitoare, de felicitare și asta de fiecare dată când era tristă și cam nesigură pe clipa următoare.

Se cutremură ca dinaintea unei ghilotine. De când se știa îi fusese frică animalică de ceea ce nu înțelegea în întregime.

Zâmbi tâmp, gest salvator doar într-o societate convențională, arătându-și degeaba dinții din porțelan, un implant scump și care, știa că i se potrivea perfect pe maxilarul fragil.

– Phii, da slăbuță-n carne și os mai ești, fato hăi! Parcă nu ai fi una de-a noastă, care suie Muntele și nu doar în vacanță.

Eu miros omu' de la o poștă și văz cine-mi ești cu adevărat. Tu ori ești foarte, foarte deșteaptă, ori năroadă de tot... Da', hai, să-ți dea baba-n cărți! Nu-ți cer bani, că nu ai nici poșetă darmite portofel. Îți spun trecutu' și viitoru' cum mă vezi, cum te văz! lote, ești o femeie dulce-n miez ca harbuzu'de septemvre.

–Adică?!... se auzi întrebând tânăra, dezmeticindu-se pe dată și, cu nările fine fremătând, adulmecând pericolul ca o iapă ce naște în sălbăticie.

Trăia, pentru prima dată și pe viu, o stare de excitație, emoțională, de un primitivism ocult și care îi exacerba funcția neuronilor. Ea, rațională, femeia cu minte, care nu crezuse nicicând în magie, acolo, de unde își luase lumea în cap fără să lase urme, acum se simțea atrasă, hipnotizată și foarte curioasă să-și afle nu trecutul, nu prezentul, ci viitorul.

–Păi, ești așa, taman ca poama gata coaptă, la care dau năvală toate furnicile și bărzăunii.

–Aha!!

Exclamă nepermis de ușurată de cum evoluaseră lucrurile și ea, cetățeanul cu educație darwinistă, expertă chiar și în materie de „comunicare”, uită pe dată toată „eticheta” savantă și trucurile învățate în universitățile și saloanele marii civilizații; se dădu în stambă dinaintea analfabetei, făcând-o pe „deșteaptă”. Se credea mai bună, mai inteligentă, mai superioară, din toate punctele de vedere, unei „matroane” care își „semna” sigur facturile cu tuș aplicat pe buricul degetului.

– Nu te mai hlizi, bre, la mine! Uite, ți se arată schimbare. Ia, trage o carte! Așa. Astea se numește Taro'... și le am de la mama Salamandra...

Oho ho, da' nu se poate să-mi faci cacialma, Doamne????! Pupa-Ți-aș tălpile, ferește-ne pe noi, niște femei slabe, de toanele Tale! Amin!

Io-te, surioară, ești și nu ești tu aci, în carte, întinsă ca o gazetă peste năsălie! Nu te-ngâlbeni-n obraz, că nu-i Moartea ai' de te vrea de însoțitoare. Tu nu ești numa' din carne, oase și sânge, alte forțe, bune și nebune, se bat între ele să te câștige. Cum anume? Nu știe baba a-ți spune.

Da' cărțile nu-m' frige la dește și-n inelele degeaba! Află de la mine: ceva va fi sigur și... nu cu mine! Eu sunt în etate și știu, am învățat cum să umblu, cu binișoru', prin lume.

Tu, soro, dacă mai ajungi până la capăt de linie îi bine, îi tare bine...

Poate ele, hainele de porți, e de vină. Ești femeie născătoare și nădragii nu-s pentru pântec de prăsilă și nici pentru șale cu osânză moale.

În cărți te văz cu șal alb și lung cât balauru'. Și cu păru'n cosiță mi te arată... cartea asta. Io-te aci, în gură la mine! Nu, mai bine nu te uita, că te sperii de ce ai să vezi, sigur!

– Babo, dacă ți-ai propus să bagi „dracii” în mine, află că nu-ți ține! Nu-s superstițioasă, nu cred în vrăji, nu mă las pe mâna soartei! Omul e Om, animal suficient de evoluat cât să fie capabil să-și facă singur și cum dorește el viitorul. Uite, eu de exemplu... Dar, ce te holbezi la mine? Arăt a stafie călătorind cu bilet și... chiar nu de clasa-lux?!... Ești o caraghioasă, babo, mă auzi!

Babo, în sus, Babo, în jos! Alt nume, mai de scofală, nu ai? Cum te alintă bărbatul...

– Pe mine nu mă mărărește nimenea pe pământ. Toți îmi zice Chiva.

– Lipsă de imaginație în țigănie la voi! Sigur, nu mă așteptam să te fi botezat chiar Maria-Terezia, dar colo, Panseluța, Minesotta... ceva mai „modern” ți se potrivea sigur. Eu sunt Daciana, la fel ca mama, ca bunica...

– Țiii! Tu ești Dacia! Așa ți s-a zis la cristelniță, așa ești înpotrocolată și acolo, în Cer.

Dacia-i numele tău! o puse Chiva la punct, cu o fermitate pe care nu i-ar fi bănuț-o nimeni.

– Așa-i. Dar ce contează un nume acum când trăim doar ca să... nu murim?

Clima se schimbă, OZN-urile și asteroizii cad peste noi ca guliile; de ce aș fi eu mai cu moț decât alții...?! Uite, îmi schimb culoarea la păr, nuanța de ruj, parfumul și... din când în când, chiar și numele; doar am imaginație de scriitor!

Babo, crede-mă pe cuvânt; eu sunt o „fabrică” și nu una de ciocolată cu lapte, sunt o „manufactură” de povești incredibile!

Uite, dacă-mi dai un măr, promit să-ți fac loc în nuvelă! Tu-mi dai hrană trecătoare, eu te fac, în schimb, nemuritoare! Ce zici? insistă aproape prostește dansatoarea, poate și pentru că își aminti că în ziua aceea nu băuse decât o cafea și aceea fără strop de zahăr, iar glicemia-i scădea, era prinsă într-o foaie de transpirație rece.

– Zic, că... minți! Scriitoru' e om cu cruce întreagă și nu o femeiușcă fără vlagă!

Că și la noi, la chirstigii era unu', bun scriitor. Îi zicea, cum îi zicea...?? Florică, așa, bre! Florică! El scria buștenii-n registru, îi socotea în cubici. Niciodat' nu a greșit.

Bărbații e deștepți, bre! Pă mine degeaba mă pui să socotesc cât face o țigară cu un băț de chibrit...

Tu, fato, bre, ești d'a noastră; hartistă maaare... mare cât Turnu' Londrei!

– Doamne, mă ferește! Turnu-i din piatră și cu gratii de fier; e închisoare...

– Poate. Da' cărțile nu mă minte pe mine. Și tu ești Mare! Uite, valet de verde, inimă neagră...

Phi, da fâșneață-mi ești; ca libelula; nici pe apă, nici pe cer, nici pe pământ nu ai loc de odihnit.

Lumea toată ți-o stat la picioare, da' nu ai știut, maică, ce să faci cu dânsa. Ai lăsat prinți și amirali cu buza umflată. Zi-mi că nu-i așa! Nu prea pui preț pe nimenea în viață.

Da' ia aminte la baba; tinerețea-i ca floarea, se scutură când ți-e lumea mai dragă și dacă n-ai pus sămânță sub „brazdă”..., mori la poarta azilului.

– Dar de unde ai aflat dumneata ceea ce nu știe nici mama, săraca??

– Păi se vede...

– Pe ce se „vede”? Doar nu pe obraz și, mai ales, nu în lumina asta chioară, ca de gaz lampant.

– După cum te miști în papuci, da' mai ales după linjirii...

– Care „linjirii”? Nu port nici sutien, nici...

– Ia, mai tacă-ț' gura aia spartă și ascultă la baba! Rău faci că-ți scoț' buricu' la lume și că nu suport' pe piele decât mătăsuri din ălea fine. Da' ai să-ț' schimbi năravu' și gustu' subțire. Acolo, unde văz că te-o trimes Soarta, nu-s-există prăvălii cu chiloți-șnur și cu pijamale de mătăasă.

– Nici nu-i nevoie. Eu dorm goală pușcă... Se împăună copilărește Dacia, dar, când văzu sticlirea din ochii țigăncii, icni, zicându-și: M-am țicnit! Eu, Diva, celebra Dacia Diugan, îmi pun mintea cu una care, sigur nu are habar nici ce-i aia „globalizare”?!

– Mă vezi așa, zdreanță și cu riduri pe față, da' am fost și eu „cineva” la viață.

Nu aveam anii tăi când m-au alungat cu tinichele de coadă din mahala. M-au gonit în lume fără un pol de pâine, fără prieteni și fără ghete în picioare. Aoleo de viețșoara mea, cum a mai fost ea!!!

Acuș îs o doamnă; am pus mâna pe unu' cu biștari și care îi gata să-m' ridice palat de cleștar, nu în mahala, în buricu' târgului chiar! Numa' de bat din picior și el se face preș dinaintea mea.

Uite, ce rochie plisată-i pe mine și ce cizme cu fermoare-s pe gioalele astea nebătute de soare! În gură, tot dinți din aur am, nu de nailon, ca tine...

Numa' pe salba asta aș putea încasa milioane... Da', nu-m' trăbe mie banii Satanei; auru' ăsta-i de leac, nu-i de vânzare!

Aproape că-și țipă ultimele cuvinte, cu un soi de răutate congenitală și, cu degetele acela boante și fără manichiură, își zornăii îndelung șirul de monede legate între ele cu zale, acolo, direct peste sânii flasci și acoperiți doar în parte de piepții unei bluze stacojii și croită în pliuri foarte ample.

Scrâjnete de roți blocate brusc în boghiuri, apoi de osii anchilozate la un semnal letal i se răsuciră Daciei în timpane, astupând de tot sunetul aurului vechi și toate vorbele țigăncii.

Nu realiza încă și nu se temea că tot ceea ce mai rămăsese din amintirea ultimului tren de lux din secolul trecut era un biet vagonet împotmolit în nămeții care creșteau, îl năpădeau de sus și de jos.

Dincolo, în lumea din care ea evadase sau din care fusese „extrasă”, era încă zi plină, era amiază, cu arșiță trasă în aparate sofisticate de climatizare, caniculă purtată direct dintre ciulinii bărăganelor de odinioară.

Dincoace, în vagonul de lemn vechi, lumina Lunii pline mânjea noaptea ca pe o ciozvârtă de carne crudă, vopsea în roșu de lupanar fețele celor două făpturi – una ca și bătrână și cu aur cât să astupe cu el o fântână; cealaltă încă în putere, dar... fără dorințe strict personale, fără bagaje și care se credea detașată de lumea din care plecase.

Dacia nu știa, nu o interesa dacă intra în tunel CFR sau în dimensiuni paralele.

Noaptea era ca o caracatiță și o resimțea agasantă, grețoasă, așa cum înainta, cum venea peste ea, cum i se apropia... de ajungeau în cele din urmă, respirație în respirație, gură în gură.

Și în poftă era noaptea aceea nebună, nesătulă ca femela gestantă. Sorbea, lungea respirația condensată pe geamul sub care, pe plăcuța cât o așchie de fildeș vechi, cineva... cândva... scrijelise cuvântul „...sporgensis”. Acum, silabele acelea nu mai avea nici o semnificație.

Dacia se dovedi a fi curajoasă, în timp ce, Chiva țipă de trei ori, ca bufnița speriată, și dispăru, fusese poate extrasă prin vrajă.

Pe locul ei, pe lavița încă încercănată de presiunea cărnurilor osânzoase, o monedă subțire și cu circumferința inelarului, mărturisea, fără cuvinte, că ființa aceea nu fusese chiar o fantasmă.

Dacia nu rezistă tentației, întinse dreapta, atinse metalul ca o mătase, apoi prinse, între sfârcurile a două degete, piesa rară și care și-ar fi avut sigur locul într-o colecție muzeală, nu în salba țigăncii.

O simți zvâcnind ca un jet de sânge țâșnit din pieptul puiului de rândunică. Apoi, o furnicătură sublimă se porni singură, urcă înspre cot, spre umărul stâng, se lăsă către inimă.

Dacia simți cum acvila regală din efigie, își împlântă clonțul, scormonește în carnea sa tânără, cum îi cuibărește cu indiferență la durere, celulă după celulă, cum îi atinge și măduva din șira spinării, dar... osul vertebrei este încă puternic, tare și nu se rupe, nu se frânge de bunăvoie.

Pipăi din instinct și ramura cu frunza acantului antic, reversul monedei de aur, apoi strânse bănuțul acela tare, tare... până îl simți spărgându-i epiderma ca pe un miez de migdală coaja țândărită în zeci de ciocane. Pumnul nu obosise, doar se albise de atâta încordare.

Dacia regreta pentru prima dată în viață că nu o interesa numismatica, că Sergio era, sau fusese, cel care își „băga” toți banii într-o monedă care, ei, Divei i se păruse mereu fără valoare din moment ce nu putea fi pusă în circulație bancară.

Acum, avea, deținea un fragment din comoara regală și despre care îi vorbise țiganca, ori... doar citise undeva, prin ziare.

– N-am să mă întreb cum de a ajuns un koson în salba pirandei, nici dacă ea, năroada, realizează ce valoare are. Dacă... mă pune la încercare? Nu, nu cred!, – zise ceva mai sigură pe sine, pe situația în care, după ce privi în dreapta și în stânga, fără să descopere martorul de ocazie, strecură moneda, în buzunarul pantalonilor ei de denim albastru și mulați perfect pe fese, pe pânțe.

Simți arsura în carne, inhală fumul subțire și... lovi disperată, cu palma, cu pumnul, hotărâtă să stingă din fașă, incendiul, combustia aceea stranie.

După lupta de-o secundă cu flăcările, deși biruitoare, Dacia se simți înfrântă ca o armată în retragere. Bănuțul ei de aur se topise, se prelinse ca un abur în aer.

*
*   *
*

Nu mai era țipenie de om în tot trenul, apoi nu mai era nici tren și nu era gară pe afară, nici peron cu felinare dincolo de albul zăpezii ce se repezea-n pământ cu furie de câine în turbare.

Dacia fusese un punct singular în peisajul hibernal clar, o femeie în blugi americani, cămașă după moda estivală și cu papuci brodați într-un atelier din Pakistan, puși direct pe picioarele goale. Pe umerii-i înguști, peste părul negru și retezat abrupt, de jur împrejurul ei... fulgii se înhăitau, se așezau ca niște cărămizi de piatră ponce, în zid.

Lângă ea, odată cu ea ardea, se dematerializa ultima linie ferată a continentului care fusese cândva Europa.

Liniștea grasă ca bobul de linte în apă, numai ea-i rezista ispitei, germina, da cârcei, creștea, se întindea, se prindea cu ventuze de franjuri fularului foarte alb, care apăruse așa, de niciunde, și cu care, ea Diva își acoperise picioarele, - două membre inferioare cotate la bursa celebrității la milioane de lire sterline.

Simțise înclăștarea reală ca pe o sufocare, așa cum simte fetusul când spintecă placenta... tot stări improbabile, dar foarte reale, obținute prin administrarea de amintiri tragice și nu de pilule cu efecte secundare.

Acum nu o mai deranja nimic, nici chiar izul de tabac acru impregnat în cionturile de lemn din mobilierul sărăcăcios.

Ele, lemnele, trăgeau cu urechea la discuția unor pasageri care au fost, apoi... se afișau clare și aproape obscene, acolo niște proteze de invalizi de război, - cârje ajutătoare cărate cu vagonul cazon, duse în depărtare... tot mai departe de spitalul iluzoriu de campanie.

Dar războiul umanității deștepte trecuse, numai umbra durerii soldaților morți mai ieșea încă la linie, ca o mumie ieșea și era toată în fleandurile de pluș scump ale draperiilor din vagonului în retragere, biete steaguri de state beligerante.

În colțul ferestrei cu urme de diptere neînregimentate ca specie, Dacia își privi ochii, nasul, gura; fața pe care și-o vedea, admira mereu și pe panourile de publicitate mari cât Capitolul.

Nu mai era ea, nu mai semăna defel cu Diva care fusese simbolul unui veac în care nici oamenii și nici caii nu mai visau să le crească aripi.

Liniștea rea îndrăzneală, i se prindea de gene și sprâncene, de clavicula stângă și de cea dreaptă, intra, se înșuruba în inima care doar ea, mușchiuleț harnic, dar fără pretenții, se încăpățâna să se zbată, să bată...

Părea că o mașinărie ireversibilă fusese pusă în funcțiune de un nebun și el, cel fără de minte, o accelera chiar cu propria-i viață; ei doi, în echipă, mergeau mână în mână spre distrugere sigură.

I se făcuse frig și fierbințeală deodată, ca și cum ar fi locuit într-un tub cu mercur fără formulă precisă.

Apoi auzi, pipăi, simți cum trenul se reîntrăgea și se desfunda din troiene. Era un balaur foarte bătrân; fără a fi viu, dar nici mort încă.

Fără linie ferată sub roțile în mișcare, fără impiecat de serviciu, trenul fantomatic băjbăia ca orbul prin ceață.

Ddung-u-dun-dung...! Duuung...! Venea, se apropia de ea furios ca berbecele; se retrăgea-n marșarier, scrâjnind, virând, trecând nepermis peste linii și țândărind podul unui curcubeu de emailuri sprijinite doar pe două puncte de oxid de fier, extrem de friabil.

Dung!!!dungggg...

*
*   *
*

Din singurătatea care călăfuiseră cu omăt nou, puținele poteci, pe care treceau la apă oamenii și sălbăticiunile, nu se mai deslușeau decât răzlețe și ca suind din adâncuri, urletele haitei de lupi.

Dar preț de un zbor de corb doar, dincolo de spinarea ascuțită a crevasei și luând în răspăr crivățul, câteva pâlcuri cu jnepeniș își îndesau cetina printre pietrele crescute acolo, direct pe

acoperișul pământului.

Între rocile acelea se prăbușise, apoi... se ridicase și dansase ca să nu moară înghețată femeia cu pletele-i negre resfirate în vânt și pleoape vinete sub sprâncenele în forma a două aripi ca de pasăre.

Își lepădase unul câte unul veșmintele cu care venise de pe Lumea Nouă în Lumea Străveche și se mișca așa, goală pe sub șalul alb de cașmir, ce-i acoperea doar în parte umerii, sânii și pânțele. Epiderma-i era pieluța de prună, dar încă mai emana parfum scump, și nu de floare de munte.

Era înghețată bocnă și mușchii, și oasele poate ar fi trebuit să-i fie casante ca sticla de lampă. Avea și bură de gheață pe gură, iar sângele i se mai zvârcolea doar dintr-un tipar din memorie.

Se lupta cum știa, dansa cât putea, apoi... iar se prăbușea în convulsii; se zbătea, lăsând pe omăt forme contorsionate de heruvimi jalnici.

Dacia nu se temea, nu întreba unde ajunsese, cine mai era sau dacă Era. Se împăcase cu de-toate acolo, în tihna imaterială care aproape că o subjugase.

În ignoranța-i lumii din care purcese, într-o vreme chiar așteptase Salvamontul, Poliția Montană, ba chiar și dansatorii din trupa ei, de la Gloria Mundi.

Și pe Sergio îl așteptase să urce pe munte, să o caute și s-o găsească. Vedea sticla de șampanie veche în frapiere, lumânările gata aprinse în sfeșnicul de pe piatră.

Oh, și fața aia de masă albă și uriașă cât o zăpadă fără capăt, și... așternuturile-n nămețișuri spulberate de boarea aparatului de climatizare... Sergio o lua sigur în brațe, o arunca o dată și încă o dată, la nimereală, în patul cu dantele de Flandra, printre pernele cu monogramă...

Tot obiceiuri perimate și lucruri stupide, dar fără de care ea, Diva, fusese o vreme convinsă că merita să moară, dacă nu, să ucidă.

Degerase sigur, dar nu mai era în stare să gândească, să-i pese că... după „salvare” urma spitalul, unde un chirurg bețiv avea să-i amputeze degetele de la mâini și, poate, și de la picioare. Picioarele Divei, pentru care plătea consecventă rata de asigurare.

Nu tușea încă, nu făcuse febră, strănuta doar și era tot mai convinsă că întâmplarea aceea nu ținea de ea ca persoană, doar de realitatea-altuia și în care nimerise ca proasta.

– Blestemul lui Sergio... Îi miji gândul, vina ce ar fi trebuit mai apoi s-o terfelească, dacă nu chiar s-o omoare.

Dacia realiza fragmentar că nu plecase definitiv din lumea circuitelor integrate, nu i se retezase de tot cordonul ombilical, frâul de argint ce o lega încă de Acasă.

Auzea clar cum o lătra, o chema canişul ei alb, de acolo, de dincolo de ușa astupată de zăpadă, cum scheuna presimțind primejdia, cum o căuta de-a lungul și de-a latul terasei suspendate peste bulevardul acela cu reclame violente și sute de oameni, pe care nu îi văzuse niciodată la față.

Ea, Dacia Diugan se simțea bine în propria-i singurătate, dar... nu și acolo, pe un capăt de lume necunoscută din filmele de acțiune.

–Piki! Își strigă câinele, credinciosul patrupe, pentru care achita fără să socotească la centimă, factura de la „Centrul de Relaxare Canină”.

De dincolo de monolitul cuarțurilor de munte nu-i răspunse nimeni.

De când dispăruse Chiva, a știut, a intuit că avea să fie pusă la caznă inițiativă.

În acea ecuație doar aparent simplă, ea era sclavul, ea era stăpânul.

Îi era totuși teamă. De cine? Nu avea relevanță, se cădea să reziste fără lamentări, fără vise imposibile.

Nu mai aștepta nici oportunități de salvare sigură, nici răsplată pentru încercările la care fusese înhămată, ca o iapă pur sânge la grapă.

Ea, Dacia Diugan, nu era un om oarecare, era o artistă! așa că își juca, până la căderea definitivă a cortinei, rolul Vieții, în pereche perfectă cu moartea.

În cealaltă parte a Piscului, Mutu tocmai ieși din coșmarul care-i devastase noaptea întreagă. Avea gura coclită, era fără vlagă și cu sudoarea lipindu-i mițele slinoase pe sub căciula dintr-o blană întreagă de oaie.

Oricât se strădui, nu reuși să scape de izul de carne prăjită, hrana-moartă, cu care-l îmbuibaseră sătenii din vale, cu care se hrănise el, cel care, de când se știa mergând pe picioare, nu se folosise nici prâsnel, nici de cremene pentru a-și aprinde foc în peștera în care viețuia precum fiarele.

Icni și vărsă îndată, hrana nedigerată, în omătul tânăr, apoi, se sforță iar, repetat, o luă de la capăt, se chinui să scuipe afară „șarpele” care era convins că se învârtoșa, creștea și-i mușca pe dinăuntru pânțele acoperite de cămașa din fibră putrezită-n sudoare și damf de mucegaiuri.

Vomită din nou, cu chin, ca și cum și-ar fi dat sufletul.

Râgâi urât în timp ce își șterse gura roasă de bube cu dosul palmei, apoi, fără să privească spre cer, cum îi sta-n obicei, intră pe brânci în grota cu iz de mizerie organică.

Nu-i plăcu defel ce simți în nări, își aminti mirosul de ierburi strivite dintre țâțele femeilor din așezarea prin care trecuse cu o zi înainte.

Își reveni repede în minți, se certă ca și cum și-ar fi fost dușman de moarte, bolborosi gândurile ce refuzau să-i iasă în vorbe pe limbă.

Lui îi era mai la îndemână să se înțeleagă cu fiarele, cu care împărțea frigul sălașului, dar și carnea de căprior, hrană care, singur de-ar fi fost, i-ar fi ajuns pentru tot sezonul.

Simți cămeșoiul rece, ca pe o lorincă de solzi pe șira spinării. Se înfioră și-și fluieră lupii, care sosiră ca și cum ar fi stat toată noaptea la pândă, așteptând doar semnalul, pentru a-i face plăcere stăpânului.

Le făcu loc lângă el, peste brațul de ferigă uscată și pe care el, nevolnicul, își petrecuse o bucată bună din viață.

Lupoica scânci cu satisfacție evidentă, se gudură lipindu-și ceafa de pulpele omului. Masculul a mârâit cu o reminiscență de gelozie lumească, dar își ocupă și el locul de drept, lângă om, apăsându-și pânțele fierbinte de epiderma jengoasă a sârmaneii ființe, care nu mai știa dacă nu cumva era și ea doar o fiară cu ceva mai multă ținere de minte.

Adună din lăcaș cele câteva blănuri neargășite, pe care le împărți frățeste între el și haită și, împăcat de cum procedase, mai trase un pui de somn, până când auzi primul țipăt al ieruncii, pasărea nerăbdătoare, cu toane și care intrase în rut un pic cam prea devreme după calendare.

Erau doar ei și imensitatea iernii dezvirginate sub razele soarelui prins cu ventuze în carnea pământului umed pe față.

Mutu hotărî că era timpul să iasă la vânătoare și, înghiontindu-și lupii tineri, se ridică, păși spre gura peșterii, de unde chiui sălbatic.

O făcu atât de convingător că l-ar fi putut auzi, dacă ar fi dorit-o, până și oamenii de acolo, din așezarea ascunsă după fumul vetrelor zidite după rostul cu care se întorseseră acasă, veteranii, cei ce se mândreau cu portul lor nou și cu numele preschimbate după voia Împăratului.

Mutu scotea sunete guturale, cioburi din ceea ce va fi fost limbajul primordial al oamenilor ce se asmuțiseră cândva în luptă, dar nu între ei, ci cu fiarele.

Eliberat de necunoscutele legi omenești, el porni pe urmele lupoicei, urmat la pas de masculul mușinând după pradă posibilă.

De cum ocoliră cu bine lacul fără de fund, schilavul scoase din sac cornul de zimbru, din care buhăii ca și cum un rege și-ar fi chemat și realcătuit oștirea ce mare.

Îi răspunseră lupii, alte și alte haite libere din sihăstrie și care îl acceptau pe om așa ca pe o entitate insignifiantă și fără un loc sigur și anume dat lui pe felia de lut alunecos de sub soare.

Primul se ivi din jnepenișuri puiandru, pe care Mutu îl oblojise pe când acela fusese prins în luptă cu bivolul.

Se arătă bucuros, galopă la chemare, dar... se opri brusc la doar un lat de palmă, dinaintea omului, instinctiv, mai apoi, ocolindu-l cu o umbră de teamă.

Lupul nu îndrăzni mai mult din ceea ce i se oferise, nu se apropie până când Mutu îl

chemă, așa ca pe o potaie de ogradă, abia atunci el își lipi botul frumos strunjit de pulaprele din piele de căprioară, mirosi obielele ce mai păstrau încă urme de sânge scurs din vânatul prins în urmă cu o săptămână, la capcană.

Părul din coamă i se zbârli dintr-o dată. Mutu știa că, dacă ar fi lăsat-o un pic mai moale, l-ar fi scăpat din mână și, după puiandru, haita sălbatică s-ar fi răsculat, l-ar fi înfruntat, judecat și osândit pe față.

Jocul de-a frățietatea dintre om și fiară nu ar mai fi fost joc, ci prinsoare pe viață și moarte.

Prima victimă? Oricare.

Deși nu-i era la îndemână, deși îi era milă, Mutul ridică ghioaga, lovi cu toată puterea de care era un stare un astfel de schilav, buși în frunte sălbăticiunea, apoi, încurajat de resemnarea celui mai slab în fața celui puternic, – lovi cu năduf, furibund... de-a lungul spinării, tot peste locurile unde se întâlneau nervii și se întetea durerea rea, ca de măsele.

Cățelandrul schelălăi trăgându-și burta ca pe un târș de nuiete, peste zăpada înghețată. Mutu rânjea acum, cu satisfacție de bestie adevărată.

Atrăgea victima, iar cu ciontul de os rămas din costița mistrețului măcelărit de cu seară, resturi de hrană și fără de care, omul învățase să nu urce Muntele niciodată.

Puiul de lup se împingea acum, înainte pe labe, ca pe tălpicile unei sănii.

În cele din urmă, ajunsese suficient de aproape pentru a-i linge mâna schilavului, care... înstăpânit pe situație, îl lovi iar, de data asta cu piciorul, unde se nimeri... cu răutate.

Osteni doar când văzu roșu în fața ochilor și pe tot omătul ce-i cădea pe obraz, pe umeri, pe postata aceea de munte.

Nu mai avu suflu, se simți sleit de puteri și se prăvăli din picioare peste perechea de lupi tineri, care asistasă la toată nebunia umană, parcă fără să audă, fără să vadă.

Ei îl suportau și-l slujeau din instinct ancestral, generație după generație, urmând legi neștiute, de se obișnuiseră cu arătarea aceea nevolnică pe două picioare, care îi cotonogea când le era lumea mai dragă, pentru ca mai apoi, să-i țesăle, să-i hrănească și chiar să le cânte din fluier.

*

* *

Se luminase bine de ziuă și, prin ceața ce înconjura ca un albuș de ou vârful Muntelui, Mutu dibui primul urmele acelea, care nu puteau fi nici de iepure, nici de pisică sălbatică, nici de ciută...

Erau croite cu câte cinci degete la fiecare talpă aliniată în omătul, pe care se vedea clar că nu trecuse decât vântul rece spre apă.

Urmele apăreau brusc, ca picate din aer, apoi, preț de câțiva pași mai departe, se pierdeau în hăul prăpastiei.

Mutu se lăsă pe genunchi, pe brânci, pe pânțece; mirosind cu nasul lui cât hribul de toamnă, așa adâncit tot în troianul de zăpadă.

Lupii prinseră să se zbată ca în lesă. Miroseau prada și dădeau semne de nervozitate, arătându-și colții până-n gingii. Urlau unul după altul și toți odată, cu gâturile rigide ridicate spre locul unde soarele se releva ca un frunziș din care omizile rozând, rămăsese doar rețeaua albă și fină a nervurilor de lumină.

Un om, oricare ar fi fost acela, era în primejdie.

Mutu învățase pe propria-i piele că, dacă nu hotăra ceea ce trebuia și foarte repede, nici lupii cei bătrâni, cei mai supuși din haită, darmită cei tinerii, care sigur nu i-ar mai fi dat ascultare.

–Uuuuuăăă! Slobozi el, urletul, așa cum învățase în prima copilărie.

Repetă chemarea cu sforțări uriașe, scoțând din gâtulejul acela, sclerozat de ne-folosință, strigătul de chemare la supunere necondiționată.

Se iviră din ceață, primele haite; unele sătule după vânătoarea din toiul nopții trecute, altele flămânde și îndărătnice, ca apa care nu se lasă zăgăzuită de nimeni.

Apoi, lupii singuratici, bătrânii cu canini înfipti în jugulara amintirilor de altădată, dar care nici ei nu s-ar fi dat înapoi de un ospăț cu carne caldă și moale...

Ultimul sosit era o lupoaică foarte frumoasă, radiind de minunea nașterii căreia-i făcuse singură față.

Abia se îndurase să-și lase puii singuri în cotlonul din stâncă și să răspundă intereselor acelei făpturi, care nu avea nici colți, nici blană, nici măcar gheare, doar... izul acela iute-acru al veșmintelor, și în fața căruia, ei, cei mai puternici, adevărații stăpâni ai pădurii se închinau, își duceau până la capăt gestul de supunere oarbă, așa cum le fusese transmis din vechime.

Lehuza își purta trupul șui cu mândrie fățișă, lăsând la vedere țâțele drepte și ugerile grele.

Avea urechi mici și ascuțite, ochii apropiați unu-n altul și un miros fin, de... strănuta întruna.

Lăsa să se înțeleagă doar că se supunea ritualului, dar și că știa, simțea că era rost de hrană vie la doar o alergătură, acolo, lângă viroagă.

Se atinse ca în treacăt, de bărbatul în care sângele se porni pe dată să fiarbă.

El îi prinse coada, apoi șoldurile rotunde, greabănul, gâtul cambrat ca la femeia frumoasă.

Dezmierdă în neștire fără să aleagă, până ajunse cu sfârcul degetelor la pânțele în care se plăsmuise minunea vieții.

Ai fi putut jura, că ea, lupoaica aia vicleană, îl juca pe Mutu pe degete.

Femela avea pleoapele grele, mârâia moale, se topea sub înfrigurarea aceea nemai-întâlnită și care una cu blestem de moarte două specii evident, sublunare.

Și lucrurile ar fi scăpat de sub control sigur dacă Mutu nu și-ar fi amintit la timp că el era acolo Stăpânul.

O dovedi, lovind-o pe femela superbă peste gura, din care limba-i scăpă gata retezată și picurând bale amestecate în sânge, pe omătul reavăn.

Mutu nu se opri, o snopi, o umili sub ochii haitelor străine și defel indiferente la ce avea să se întâmple cu rostul lor de acolo înainte.

Masculii în putere își ridicară perii suri în coamă, scoteau colții la omul laș și cu care nu mai voiau să facă pace, să meargă mai departe prin veacuri de pustietate.

Atunci apăru pe cerul de deasupra tuturor zăganul, se alinie cu umbra peste soare, schiță semn numai de inițiată cunoscut, apoi dispăru în aerul străveziu ca fulgul de pădădie.

Se lăsase liniștea densă, în care numai clănțănitul de colți loviți unul în altul, se auzea ca venind din toate părțile.

Omul scăpă un răget de durere mortală și, pentru prima dată de când trăia departe de oameni, căută și scoase din traistă prâsnelul și cremenea amnarului. Apoi și iasca.

Lovi una-n alta!

Scânteia se iți ca dintr-un fulger în miniatură și apoi, un firicel de fum alb năvăli, jarul se înteți, deveni suficient de aprig ca să mistuie cele câteva vreascuri uscate, aduse acolo, în creier de munte de stihii, nu de oameni.

Mirați, nu speriați, lupii se ridicară brusc pe picioare; colo, niște organisme programate genetic să se hrănească cu carne și sânge chiar dacă le era sau nu le era foame.

Mutu privi fiarele triumfător aproape și, cu jarul cărat direct în podul palmei lui răpănoase, delimită cercul magic, de jur împrejur, închizând în semn și animalul sălbatic și omul, care era din ce în ce mai nesigur pe situație.

Lor, fiarelor, nu era nevoie ca găngavul să le vorbească.

Animalele înțelegeau cu cine trebuiau să se pună și cu cine nu, pe acel capăt de lume cu nebănuite dinafară, cutume.

Damful de sudoare umană odată scăpat de sub cămeșoiul soios, se îndesă, pe rând, în nările lupilor.

Era o altă provocare și câțiva dintre patrupezi dădură semne fățișe de furie. Dar, asta doar pentru o clipă mai lungă ca veacul.

Apoi se lăsă din nou liniștea primordială, de se putea desluși cum, de dincolo de jnepenișuri, apa sălta din izbuc, bătea, spârgea stânca dincolo de care dansa ca să nu moară o femeie sau poate un înger alcătuit din fulgi de zăpadă.

Era un dans păgân, exersat din memorie pe uvertura agoniei lebedei negre.

Din locul lui, din mijlocul haitei de lupi, Mutu se lăsă pe genunchi, pentru ca mai apoi să se facă una cu pământul.

Scoase din traistă în pumn boabe de ienupăr și altele de chihlimbar, le presără laolaltă peste crengile, care trosniră, explodară, împrăștiind miros de rășini volatile în aerul care se mișcă, se alergă, se răspândește... până nimeri și în locul în care Dacia sta ca înmărmurită, în poante, un bibelou tare fragil, un chilipir cumpărat din târgul de vechituri.

Aștepta ca publicul din stal, defel imaginar, s-o aplaude, să-i arunce flori...

Aștepta cabotin, la scenă deschisă, triumful vieții asupra morții teribile.

– Vă mulțumesc, vă iubesc!... repeta ea, Diva, Artista.

Râdea cu toată gura, hohotea liberă și întruna, încât sunetele se răspândiră și lupoaica lehuza o auzi prima.

Fiara se smuci din cercul de foc, hotărâtă să sară, să rupă magia.

Călcă flacăra, dar... scheună jalnic, se trase îndărăt, conștientă că nu deținea curajul de a-l înfrunta încă pe Om.

Și lupul singuratic a ieșit din rând, nu curios, doar flămând, urlând lăuntric și lăsând salivă verzuie ca un suc gastric în cenușa fierbinte.

Nici el, nici alții ca el nu depășiră perimetrul permis, se mulțumiră să urle, cu părul zbârlit în coadă și în coamă, cu ghearele înfipse adânc în crivățul care... îi smotocea pe toți egal, ca pe niște jucării umplute cu talaș scăpat de sub rindea.

A găsit-o pe femeie, îndată ce lupii, în cercul de cenușă răcită, nu mai dădeau nici un semn de revoltă.

Dar era în amurg, și el, Mutu, știa că pe întuneric, instinctul primar devenea mult mai puternic decât o relație de subordonare între două specii aflate pe cale de dispariție.

*

* *

Nimeni nu știa de când și de ce morarului i se zicea Barbă.

În timp, porecla-i devenise numele cu care se identifica în satul unde, de la moartea nevestii, își crescuse singur gemenii, pe Petru și Pavel.

Barbă era voinic ca un taur, dar blând din fire ca mielul și frumos era ca un zeu pregătit de ursitoare să înfrunte pentru alții primejdiile.

Ajunsese la apă.

Luă la întâmplare cangea, una din cele câteva rezemate-n snop de trunchiul plopului în care, păsări fără formă definitivă și fără nuanțe-n culoare își făceau siesta croncănind arar, dar cu arțag, deranjate din te miri ce, din somnul amiezii.

Nu erau corbi, nu erau vrăbii, nici mierle, nici ciori, doar perechi-perechi de aripi în simetrie cu clonțul și ghearele din lut modelat de un creator începător, atunci și acolo, la căpătâiul tuturor lucrurilor.

Războaiele, maladiile, moartea... păreau toate a fi de domeniul trecutului și alt segment de timp se plia peste altă clipă a genezei repetabile, se zdrobea în malaxorul prin care ei, toți, oameni cu inteligență sau păsări cu aer în loc de măduvă în oasele de la picioare, cerbii nenăscători și bivolițele doar pe jumătate extrase din mълurile primordiale, cu toții erau la cheremul destinului, pe care și-l asumau din convingere, ca și cum nu ar mai fi avut, în lume aceea, altă misiune mai bună.

Barbă avea încă mijlocul zvelt, umerii puternici și plete castanii ridicate peste fruntea-i împărțită ca într-un tăiș de cuțit.

Pipăi instinctiv metalul harponului simplu, cârligul în care se oprise pentru o fracțiune de secundă raza căzută din soare de-a berbeleacul.

Scoase momeala din traistă și o înfipse dintr-un gest.

Trase prin belciugul strâmt firul de ață, potrivi chinga pe umăr... apoi, fără a privi în aval sau în amonte, se avântă pân' la glezne, pân' la genunchi, pân' la brâu... în ochiul cu amestec de gheață sfărâmată în masa aceea ce grăbea spre câmpie gălăgioasă.

Simțea lichidul rece și viu dându-i târcoale, tot mai insistent, mai aproape de rotula genunchilor, de fese, de vintre... ca o văduvă fără rușine.

Din când în când simțea și zvâcnetul lostrițelor rătăcite de stol, alungate din rutul ce le mâna an de an, din instinct ancestral, să-și depună icrele sus, la izvoare.

La doar câțiva pași mai încolo, în aval, începea fierbătoarea, cascada ce ținea în mișcare valțul morii unde se râșnea grâul și alacul, dar și Lapis Lazuli, roca tuturor leacurilor, cărată în ascuns și direct din peștera în care hibernau iarna urșii și unde se ascundeau de prăpăd bătrânii, femeile și copiii.

Dar cine se mai gândea la restriște...?

Era singura moara de apă de pe valea aceea, o construcție nouă ridicată după rosturi vechi, cu jgheaburi scoase în afară și scoabe de lemn bătute în pereții îmbinați ca penajul de rândunică.

Nu era săptămână să nu bată în poarta morarului femeii cu obrazul ascuns în văluri ca irisul de subțire.

Coborau din Cetate, hotărâte să-și lase cerceii cu smaralde, brățările grele din aur pentru un „colb” cât să-l iei între trei degete, din măcinișul acela albastru și care se știa că potolea neliniștea cărnii și da semn de rodire pântecelui femeii.

Veneau la moară, e drept, și bărbații, câțiva bătrâni războinici, care nu cereau, nu se târguiau; luau cât găseau pe fundul de sac din pulberea magică, plecând mai apoi, spre pustă, în galop pe cai fără șa și fără să mulțumească cuiva.

De când se dedaseră la pudra de piatră-albastră, cei care trecuseră continentul prin foc și sabia pentru aur nu mai erau interesați de comoara regească și nici de „lâna de aur”, de blănurile acela mițoase, pe care Barbă și ai lui le schimbau la fiecare pătrar de Lună nouă, acolo, sub șteampurile ce opreau și spălau roca auriferă din aluviunile grosiere.

Le uscau, mai apoi le scuturau, le băteau bine în dungă și peste fața de masă... până solzii se slobozeau și erau mai strălucitori decât soarele.

Nici după nevestele care nu reușeau sau nu mai doreau să se zăvorească în casă nu mai alergau barbarii ca nebunii, așa cum li se întâmplase cu ceva vreme în urmă.

Tot ce voiau, ce-și doreau era numai piatra albastră și căreia ultimii veterani ai Legiunii a V-a Macedonica continuau să-i zică Lapis Lazuli.

Nu doar Barbă, foarte mulți din cei născuți în ținutul dintre Munți învățaseră, știau că pacea pe care și-o negociau cu triburile păgâne era un troc efemer ca liniștea de dinaintea furtunii.

Dar nu mai erau mereu cu sufletul la gură, gata de luptă și de apărare în fața celor din tabăra formată din căruțe adunate-n roată, între ruinele străvechii dave.

Poveștile despre femeile războinice fascinau, îi hipnotizau mai ales pe tineri și se găseau destui nebuni care și-ar fi dat un ochi dacă în schimb li s-ar fi îngăduit să vadă cu celălalt orgiile despre care se vorbea prin sat cu jumătate de glas și nu numai între bărbați.

Ei, băștinașii, cei înfășați la naștere în blană de urs, pentru a ajunge la maturitate bărbați de curaj; cei care încă s-ar mai fi lăsat aruncați de vii în sulite, pentru Zeul lor vechi, aveau tot mai multe nopți cu vise tare ciudate și ar făcut sluj cu dragă inimă, dinaintea Mătcii, a femeii puternice, căreia-i mersese vestea că ar fi cucerit o jumătate de lume din șaua în care călărea îmbrăcată în armură de fier, încopciat cu fibule de aur.

Dar dintre ei toți, cei curioși și care s-ar fi dat și morți pentru a ajunge pentru o singură zi în Cetate, numai lui Barbă îi era îngăduit să facă acolo negoț cu miere și păstrăvi încă zbatându-se în coșurile așezate și apoi cărate pe spinarea lată a calului de povară.

Când urca în Munte, bărbatul o făcea întotdeauna de unul singur și la crăpatul luminii dinspre ziuă.

Se întorcea după trei zile și trei nopți, tot în zori, însoțit fiind, până la limesul satului, de soldații Mătcii.

Uneori, norocos, le aducea alor lui șireaguri lungi de chihlimbare, alteori și brățări și inele în filigran de argint, dar de cele mai multe ori bărbatul se alegea doar cu bumbii de aramă, buni de ținut harnașamentele mânjilor pe care Petru și Pavel îi creșteau și îi învățau, cum se pricepeau ei mai bine, cu hamul.

Păstrăvi erau destui și în primăvara aceea, dar cam șui, după migrare, pentru a face față pretențiilor femeii din scaunul tribului răzlețit, probabil, din Hoarda de Aur.

– O știmă da, i-ar fi mai pe potrivă nebunei amazoanei!

Zise Barbă și râse cu hohote, dar și cu un fior subțire de spaimă înfipt ca spinul în inimă.

Își luă singur aminte și adăugă pentru sine:

– Peștii cu solzi de aur trăiesc în povești, nu sub scocul morii, la mine în ogradă!

Cuvântase clar, ca din carte și, de data aceea, nu mai slobozi din chinga gătlejului râsul bolovănos, de bărbat cu răspunderi în societate.

La ce bun „poveștile” toate când el, acolo și atunci, era singurul om pe luciul acela de apă, nu avea pe nimeni aproape să-i împărtășească gândurile-i capricioase și care-i țopăiau pe creier ca greierii-n iarbă...

Păși peste pojghița de gheață foarte subțire, apoi prin zdrobitura de sloiuri murdare... merse hotărât către vârtoarea albită de spuma nervoasă a cascadei.

Umbla cu grijă, dar fără teamă pe masa aceea lichidă, așa cum ai merge pe o grindă aruncată peste două maluri, peste un pai anume pregătit ca să te susțină.

Nu tropotea, nu lăsa urme, doar semne de întoarcere punea în neștire, cu tălpile pansonând mejdia râului.

Azvrâli cangea cu forță, cu precizie și simți arsura în umăr; durerea aceea de atâtea ori repetată în viață încât nu se putea ca tocmai el, deși bărbat în floarea vieții, să nu o ia în seamă.

Sângele știmei, apoi icrele ei nefecundate se ridicară la suprafață ca perlele sidefate, plutiră o vreme sigure de ele, apoi în derivă, prinse și duse în vârtoarea mortală.

*

* *

De pe locul ei, de la mal, Dacia privise fără urmă de emoție, nu doar lupta zilnică a omului pentru hrană, ci și jocul „de-a moartea”, de-a prinsoarea cu hârca cea urâtă, rece și murdară.

Diva, care fusese sclava modei cosmopolite, purta veșminte simple, de cânepă albă și care o îmbrăcau în clini generoși din cap până-n picioare.

Și părul îl avea acum, ridicat de pe frunte și crescut în cosiță foarte lungă și neagră.

Încă nu știa cine era.

Nu vorbea, doar asculta și prindea să priceapă rostul cuvintelor pe care i le repeta Barbă, omul care o primise în casa lui cu lut în loc de dale de marmură, cu bășica de porc întinsă pe tot ochiul îngust al ferestrei.

Dacia Diugan habar nu avea că era o stea de cinema, nici că dincolo, în lumea din care venea, exista „arta dansului” ca marfă, din vânzarea căreia ea, Diva, profitase.

Îi plăcea căsuța de la moară, așa ca o cochilie de melc, pe jumătate goală.

Nu știa, nu-și mai amintea cum prinți cu sânge albastru și cu palate adevărate băuseră șampanie din pantoful ei de mătase!

Mobilă de „colecție” și covoare de Persia, lampadare de cristal luminând bal după bal... nu mai existau decât așa, ca o hologramă, de care cum îndrăznești și te atingi, își schimbă forma, un lung șir de reacții chimice, care alcătuiesc, la urma urmei, la fiecare dintre monade, măsura.

I se repetase de atâtea ori că venise în sat de „niciunde”, încât era hotărâtă să-și asculte de lume.

Dar chiar dacă nu i-ar fi spus-o nimeni pe lume, ea știa, simțea că era mai altminteri decât toți cei care o priveau cu admirație sau invidie, dar nu cu milă creștină.

Lăuntric nu mai avea vârstă și poate de aceea nici nevoie de prietenie, nici de somn sau de hrană.

Când nu dansa, ca sub vrajă, era semn de tristețe, ce nu putea fi tratată nici cu glume și nici cu ierburile ce tămăduiau insomnia și guturaiul.

Din când în când, o stare de așteptare, de promisiune neînțeleasă nici de ea însăși, o cuprindea, o agăța ca rugul de mure din toate părțile.

Doar în somn își amintea vag, tangențial, de lucruri și oamenii despre care, în lumina de zi, știa că nu era potrivit să-i povestească nici măcar lui Barbă.

În sat când ieșeau făceau pereche frumoasă, dar asta se întâmpla foarte rar, din păcate.

Când se nimerea, urcau umăr la umăr cărarea spre bazilica pe care preotul venit de la Pont o ridicase pe creasta cu colilie sălbatică.

Acolo, mai aproape de Dumnezeu ei, nu mai era singură, nici disperată; recunoștea un gest din semnul crucii, dar nu și lumina Lui întreagă, nici înțelepciunea Lui, cu care o dojenise

pe vremuri.

Era el, Cel care-i răspundea la toate întrebările, pe care Diva și le puneă fără să se gândească și la răspunsuri.

În amiaza aceea de primăvară clară, nu o interesau zărilor și nici păsărilor cele fără trup întreg și fără culoare definitivă, ciudățeniile pe care în zile ei bune se străduise să le îndrepte în toate, redesenându-le în imaginație ca într-un caiet de școlar.

Nici inelul cu aripă de argint aruncată peste piatra albastră nu i se mai părea frumos, așa ca atunci când Barbă i-l pusese în deget, asta chiar a doua zi după ce Mutu o adusese în casă, așa cum ai aduce la cuptor o legătură inertă de nuiete.

Și acum mai avea obrazul rigid ca de moartă.

Doar un mușchi tresări, i se zbatu pe sub piele când văzu, pe fața apei, limfa aia de știmă ucisă, viața peștioaicei toată întinsă, așa ca placentă încă aburind, ca prapurul pântecelui și în dantelăria căruia, sângele abia de îndrăznește să înnoade ochiuri de materie vie.

În creierul femeii derutate se dădea lupta între fantasmagoric și realitate.

Daciei i se năzări, se crezu dinaintea unei lucrări suprarealiste, a unei opere șocante și pe care un artist boem o expune acolo, pe „simeza” lichidă.

Pentru o fracțiune de secundă a fost chiar convinsă că aflase, că știa cine era ea, femeia rostuită nu doar din „carne și oase”, așa, cum îi spusese cândva, undeva..., țigancă aceea borțoasă.

Chiva, vrăjitoarea, îi rămânea singurul detaliu clar din viață.

Și-o amintea seara și dimineața, iarna și vara, la bine și la rău, de parcă cu ea, Dumnezeu ar fi vrut s-o lege pereche.

Imaginea de pe râu se estompă, se furișă pe sub schijele de gheață fălțuită de ger, se lăsă dusă, distrusă mai apoi sub valțul morii.

În vârtoarea aceea teribilă, lupta râului cu ceea ce mai rămăsese din ponta cu icre de pește era una de dinainte câștigată de al treilea, de Om, de Barbă, care știa să asude, să muncească pentru a atrage spre destinul lui toate foloasele.

Odată știma aceea ucisă, el o conduse razant cu malul, milimetric înaintând prin zațul de gheață și abia la mal fiind, folosi și plasa și minciogul.

Râdea iar în hohote, ca un satir beat de sânge.

Tropăia în jurul prăzii ca sălbaticul.

Era nechibzuit și gata să-și arate adevărata față la lumea, care... prinsese să-l ocolească de când el, cel mai bun dintre ei, împărțea casa, masa și mai ales patul de văduv cu străina aceea ciudată.

Habar nu avea satul ce era cu adevărat în casa și inima lui Barbă sărmanul.

O vedea pe femeia lui, pe cea ca picată din Ceruri, la doar trei pași depărtare de el, de linia râului.

Era singură cu nălucile.

I se aprinse din nou sângele și îi venea să i se arunce la picioare, așa cum stătea ea, nemișcată, cu capul dat pe spate și părul lăsat despletit și la îndemâna vântului, care, mișelul, i-l pieptăna cum știa el mai bine.

Barbă își aminti de toată noaptea aceea binecuvântată, în care Mutu i-o adusese pe femeie în casă. Ea fusese blândă, supusă.

S-a lăsat tăvălită prin zăpada din ogradă, apoi, îmbăiată în ciubărul cu aburi și îmbrăcată în cămașă, cămașa rămasă de la lulia, nevasta lui moartă, și care, de acolo în acolo, se părea că era chiar mulțumită să-și lase tatăl copiilor în grija unei ființe atât de frumoase.

În noaptea aceea, Barbă i-a încălzit Daciei mâinile și picioarele, i-a pieptănat îndelung părul, care-i creștea văzând cu ochii sub colții pieptenelui, ca în povestea cu balauri și zâne.

Ea, Dacia, era o poveste cu zâne și... părul ei negru crescuse galopant, până îi ajunse la glezne, trecuse de călcăie. ..

Ea a simțit pe viu dinții de pieptene trecându-i prin fire, prin părul uns cu ulei de măsline.

Atunci, demult, se lăsase iubită, supusă și spălată pe față cu rouă adunată de pe nalbă sălbatică.

Îl încurajase pe Barbă să-i netezească șuviță cu șuviță, să-i împletească cosițe pe după

urechile fără cercei, peste tâmplele cu vinișoare fine și mai colorate ca afinele.

Toată bucuria cea mare a lui Barbă s-a aprins și s-a stins într-o singură noapte de iarnă.

A doua zi chiar, străina parcă înnebunise, nu-l mai lăsa s-o atingă, nu suporta nici cămașa de cânepă, nici cearceafurile să-i acopere epiderma, pielea ei fină și care emana damf de parfum scump și necunoscut bărbatului.

Barbă s-a înfuriat mai întâi, apoi a obosit tot căutând și încercând noi strategii prin care să-i câștige dacă nu dragostea, nici inima, fie și numai bunăvoința de-a încerca a-l privi mai altminteri decât o făcea în fiecare zi.

În cele din urmă a renunțat la înjurături și oftat, și doar în vis i se mai părea că îi atingea ochii, gura, dar mai ales că-i pieptăna părul acela frumos, care-l înnebunea pentru că tot... creștea, se înfășura peste ea, peste el; peste pereche, formând un întreg.

Realiza că nu era bine ceea ce făcea, dar o privea, o pândea când aceasta dormea.

Erau și seri, în care străina sa i se unduia, schița pași de dans straniu, acolo, dinaintea jărăticului din vatră, se mișca, se legăna doar cu fâșâia aceea de ștergar alb, acoperindu-și șalele, sânii pe jumătate dar... niciodată buricul.

El doar o privea, nu saliva, și când ea se prăbușea, avea grijă s-o ridice pe brațe, s-o așeze în patul lor încărcat de bunde din piele de oaie în loc de perne cu dantela de Flandra.

În nopțile acelea, Barbă nu dormea, sta și o asculta cum respira, cum vorbea în somn într-o limbă ce i se părea cunoscută, dar din care nu pricepea, la urma urmei, o iotă.

Mai erau și nopțile acelea foarte, foarte lungi, ca un coșmar, și în care Barbă își auzea băieții, pe Pavel și Petru, cum plângeau cu sughituri sau cum crișcau din măsele din paturile lor de dincolo de peretele subțire de paiantă.

În ultimele săptămâni, din ce în ce mai des, și aparent din nimic, frații se luau între ei la bătaie.

Se urau, se dușmăneau ca proștii și pentru ulcica pe care doar unul din ei i-o putea umple și duce cu apă la masă femeii tatălui lor.

Barbă însuși se treze în sudori și zicându-și că, într-o zi nu foarte îndepărtată, trebuia să o îndepărteze din casă, s-o ducă, s-o părăsească așa ca pe o pisică tare stricătoare.

Să se descurce cum o știi, singură, în lumea cea mare.

Nu, nu îi era teamă de Dacia, doar de sine îi era frică ca... nu cumva în scama de nebulie pripită, care-l cuprindea uneori din senin, s-o prindă, s-o strângă în brațe, s-o frângă ca pe o surcea.

– Dacă aș vinde-o sclavă la Matcă?! Ar fi sigur o afacere profitabilă. Dar cum să-mi smulg din piept inima, să-mi înstrăinez pe bani sufletul, propria-mi viață???

Vorbea astfel și când era și nu era singur cu Dacia în casă și pentru că nu era nici noapte și nici zi, nici oameni care să-l audă, în preajmă.

Nici de data aceea nu avu curaj să-și ducă gândul până la capăt. O privi îndelung, așa cum ea rămânea cu ochii închiși, cu obrazul alb ridicat și gâtul întins către razele soarelui.

–Nu! Nu încă!, țipă Barbă, apoi slobozi muget ca de taur înjunghiat.

De la locul ei, de pe mal, Dacia îl auzi, înghiți în sec și se strădui cât o ținură puterile să nu-și întoarcă într-acolo privirea.

*

* *

Geruise, înghețase, apoi... iar se topise, și când nu se mai aștepta nimeni la troieni serioase, ninsese iar, săptămâna întreagă.

Pe malurile râului domolit, omătul se decantase, se ridicase în faguri parcă pregătiți să primească în ei miliarde de albine sălbatice.

Feciorii trecuseră dincoace de stâncile care o dată pe an se băteau ca berbecii, capete-n capete.

Unul după altul mergeau și ridicau, fluturau pânzătura cu zurgălăi de os prinși în toate cele patru colțurile, și toate acele însemne ale străvechii lor Patrii.

Ei veneau în ceată din pustietate după treizeci de zile-lumină și treizeci de nopți, iar fumul de la vetre, ițindu-se dinspre satul din vale, le ațâța simțurile, îi făcea să fie nerăbdători până și

cu ei înșiși.

Sparseră copcă mare în gheața dintre maluri, își lepădară pe rând, bundele din blănuri cu iz de sălbăticiune, cămășile din fibră albă și neîncheiate în nasturi.

Sudoarea se ridica în aburi din trupurile tinere, vălătuci albi ce se dizolvau imediat în tărie.

Petru cu Pavel așezară cu grijă ciubărul pe piatra rotundă, și-l umplură cu apa în care schijele de gheață se lăsară pe doagă, pentru ca mai apoi, împinse de o forță nebănuită, să se ridice, să plutească la suprafață ca aisbergurile.

Altcineva aruncă înăuntru mănunchiuri de ierburi ale căror uleiuri volatile se răzvrătiră, ieșiră din vegetalele țesuturi ca musculițele trezite din beție, umplură cu miros bun nările oamenilor tineri.

Nu vorbea nimeni.

Nu aveau încă dezlegare la cuvinte și-n muțenia asumată de bunăvoie, până și ciripitul păsărilor, acelora fără culoare și nume, părea deosebit de periculos, gata să dea găuri în acoperișul albastru de aer.

Ca la un semn, toți își ridicară privirile într-acolo, nu la stol, ci la Soarele care li se arăta pentru prima dată în anotimpul acela sub forma unei monede din aur tânăr și moale ca iarba din fața dobitoacelor.

Între cer și pământ, o altă pasăre, poate zăganul, plană nestingherită, ca și cum ar fi fost alcătuit din cenușă nu din două aripi despărțite și totodată legate pe veci, între ele, cu sâmburele viabil de carne.

Acum, feciorii intrară fără rând, întrecându-se care pe care, plonjară în apa cu valuri călătoare.

Se îmbăiară îndelung, așa ca în miezul de vară, fără să simtă gerul care le mușca pomeții, vârful degetelor de la mâini și picioare.

Mai apoi, în șir soldățesc, așezați după vârstă și ranguri, așteptară supuși starostele, care sosi și îi atinse pe creștet cu steagul.

Abia apoi îmbrăcară straie albe, de sărbătoare, nu pe acelea purtate zi de zi, de împrumutaseră culoarea pietrelor și a pământului, ba chiar și miros de om în sudoare.

Toate erau cum se cădea să fie, acolo, în ultimul ochi întredeschis al Lumii Pierdute.

Biciuite, rănite și din nou dezmoțite prin asceză și rugăciune, simțurile primare reîntrau la loc, în individul care acum reușea, cu capul ridicat, cu șira spinării ca lumânarea, să reintre în ordinea lucrurilor, a valorilor intrinseci ale unei societăți fără dimensiune compromițătoare.

Ei toți, oamenii de pe vale, erau iarăși gata, pregătiți pentru nemurire; așteptau doar un semn de la vechiul lor Zeu și semnul veni când tensiunea nervoasă atinsese pragul de sus al disperării generale.

Un urlat ca de aer trecut prin solzi suprapuși pe piele de balaur se auzi de sus și de jos, de la dreapta la stânga și înapoi, pe diagonala peisajului, care se simțea cum pulsa, cum creștea, se supradimensiona sub ochii tuturor.

Codrii se cutremurară ca și cum oștiri de securi tinere defrișau Muntele de pepite de aur și de cohorte de arbori.

Îi răspunseră ei, flăcăii, toți într-un glas, cu un:

Hăuuuu-uuu, mă!!!

Strigătul de luptă din vechime lovi Muntele Kogaion în coasta stângă, chiar lângă inimă.

Ecoul ricoșă, se despărți în pleasnă, se adună iar într-un singur punct și... regândi, reformulă atacul frontal, porni către stânca ce trebuia deschisă ca un seif.

Graniturile se traseră într-o parte și alta și milioanele de falii de piatră suprapusă și numai bună de ridicat la case pentru oameni și altare pentru zei, materie cu memorie potrivită să se ridice singură în zid de cetate, se mișcară o clipă, pulsând vii, din stupătura vulcanului.

În adânc magma fierbea, irumpea, se zbătea să iasă întregă la aer, ca puiul în oul din clocitoare.

Alaiul străpunsese Timpul.

Trecuse cu bine și pașnic prin breșa deschisă anume, în eternitate.

Steagul falnic, prapurul dacic se umflase în boarea dimineții, cântând și jelind asemenea unui urlat de lup care-i silit să conviețuiască de acolo încolo cu omul.

Pentru vătaf era ca și cum, coborâtor din Timp Infinit, el, purtătorul de steag ar fi fost fiu, nepot, strănepot al regilor neînvinși.

Zăganul se lăsă în spirală deasupra stejărișurilor, după el, la un semn tainic se ivi și hultanul.

Deasupra lor, pasărea zeilor mai făcu un cerc întreg, apoi strânse din ce în ce mai tare spirala până când zborul i se concentrează tot într-un semn.

Rămase multă vreme acolo, pe boltă, așa ca o stea nouă și biruitoare.

*
*   *
*

Din locul lui de pândă, Mutu rânji, își înghiți saliva care îi umpluse gura știrbă și li se alătură șontâc, șontâc, acceptat tacit de toți membrii cetei de juni.

Învinsese iar soarele Anului, astru sub care schilavul își trase și ridică brațele-i slăbănoage, din mânecile bundei sale murdare.

Părea să culeagă lumina, căldura aceea blândă și tulburătoare, pe care el o strângea în brațe din instinct primar, tare, și mai tare, fără pic de rațiune umană.

Își simți încălzindu-i-se inima, stomacul, viscerele-i slăbite după iarna teribilă și căreia-i făcuse față departe de oameni, în grota din Muntele pe jumătate întotdeauna acoperit cu zăpadă.

O durere plăcută, dar tăioasă ca gura de sabie i se strecură pe sub coaste, peste rinichi, spre vintre, făcându-l să gâfâie, să transpire ca și cum ar fi ținut în brațe, nu aer, ci un trup de femeie tânără și neștiutoare.

Propria-i carnea îi crea acum suferință. Se aplecă, luă brujul de omăt, pe care-l terciui cu furie; își frecă creștetul, tâmplele, obrazul hâd și gura cu colțurile căzute în tristețe iremediabilă.

Mutu era și știa bine asta, un bărbat zăvorât într-un trup ce nu era acceptat la prăsilă și nu le inspira celor din sat nici frică și nici milă, doar silă.

Ce-ar fi putut face?

Altădată, când îl încerca prea tare neputința, furia, își fluiera lupii și... așa, în haită – om și fiară – străbăteau sihăstria până sângele lor clocotea, se stingea în aceeași pată pe zare...

Omul ostenea și se prăbușea primul din picioare.

Atunci și acolo, ca și cum nu i-ar fi ajuns toate chinurile îndurate, intra în convulsii; nu realiza dacă era potrivit să trăiască, să moară și zăcea doar, cu lupii lui supuși, străjuindu-l de era vară, de era iarnă.

Cum haita nu avea învoire să se amestece în problemele oamenilor, Mutu se simțea tare singur, stingher în ceata care nu-i acorda nici un rol, nu-l vedea parcă, nu-l lua încă în seamă.

Leși dintre ei, tot oameni cu minte și cu nume pus prin botez, se răzleți spre pădure, strecurându-se mai apoi ca hoțul, spre peștera în care știa că se întâlneau de când era lumea lume fetele de măritat cu feciorii de însurătoare.

Simțindu-i mai întâi duhoarea, apoi târâșul ca de șarpe, codanele chirăiră, se zburătăciră ca stolul spart de furtună.

Slutul puse ochii, apoi mâna, pe una dintre ele, la întâmplare.

Dar o scăpă îndată din gheare și se mulțumi s-o alerge pe mai departe, gâfâit, prin cotloane și labirinturi, până când, într-un târziu, realizează că... trupul acela virgin și-n volane albe fusese doar fum, abur de nălucă.

Se clătină, dar pentru prima dată de când era prins de „boala copiilor”, rezistă, nu se prăbuși din picioare.

Între timp, ceata inițiaților adăstase pe cumpăna apelor, aștepta la răscrucea, unde Barbă morarul prinse să cânte primul din fluier.

Era un imn străbun și la care, pe cer, zăganul se desprinsese din punctul lui fix, desenă înapoi spirala, cu zalele intrate una în alta, coborî în volute tot mai strânse, aproape și mai aproape... de buza pământului, pe care tuturor oamenilor din obștea aceea li se păru că pasărea Zeilor chiar îi atinse.

Era semnul „dezlegării la cuvinte”.

Cu toții, tineri și bătrâni, chiuiră, își trântiră căciulile în zăpadă.

Cu capetele goale sub soarele tânăr încinseră jocul-locului, o împletire de brațe, umeri și vise comune, pășind rotit după aștri, întorcându-se în timpuri potrivite, revenind în prezent și lovind cu încălțările din piele de zimbru în humusul încă ne-smuls bine din dintele iernii.

Erau într-un cerc dat jos din Cer pe pământ – semn desenat după inelul de Sus – așa, în rotire de secunde reale și foarte normale, anume, pentru ca fiecare dintre ei să se simtă acolo și, o singură dată pe an, buricul pământului.

Unul dintre recruți ridică, aruncă buzduganul cel tras în piele de viperă și țintuit în bumbi din argint brut.

Se deschise jocul.

După el, se porniră și ceilalți, toți tineri, toți frați legați pe viață și după viață, prinși prin sânge și neam de Munții în care zăpada nu se topea de tot niciodată.

Pentru că era un bărbat ce se bucurase în viață de apropierea femeii, Barbă nu avea dreptul să intre între ei, așa cum îl îndemna inima și toate simțurile parcă acum smintite în rațiune.

Cânta el în locul celor plătiți, doinea din plăcere și din disperare doar ca să se elibereze, să scape de ceea ce purta de vreme destulă în inimă și credea că nu trebuia să-i împărtășească satului care... investise în el încredere absolută, dar... la schimb, îi pretindea spunere oarbă de sclav, ascultare.

Fluiera lui, se jura și bocea, blestema și-i mulțumea cerului și pământului, apoi cobora ton după ton, își spovedea patima care îl chinuia pe bărbatul care era.

Avea inima deschisă și ochii închiși, nu privea, dar simțea cum femeile se asmuțeau una de la alta, în nebunia în care se nimerise și el, bărbat încă în stare să ridice o casă, să iubească și să hrănească o familie.

Le simțea foarte reale, vii și clocotind de plăsmuirea seminței din pântecul care aștepta doar momentul propice ca să procreeze, după lege.

Barbă depășise perimetrul permis însuraților.

Îngenunche dinaintea focului aprins din amnar, apoi, ca învins de o forță căreia el nu-i putea face față singur, se ridică și, așa gârbovit ca un moșneag, se trase îndărăt în mulțimea, care... nici nu-l îmbrățișă, nici nu-l îmbrânci din mejdia sa.

Atunci simți pe viu forța căreia nu i-ar fi putut face față nici unul dintre ei, cârcotașii, – un fluid dens îl apucă de umeri, de ceafă, de fiecare vertebră din șira spinării în parte; se trezi ca dus dinaintea străinei sale foarte frumoase.

Dacia avea ochii aburiți și buzele arse, pletele negre i se scurgeau pe călcâie.

Nu-l privea, doar respira sacadat ca și cum ar fi fost după o alergătură sau după dragoste furtunoasă.

Lucrurile riscau să-și iasă din matca străveche, să spargă tiparele unei societăți care se clintise din legile bătrânului Zeu, dar încă nu se împăcase în rosturile și legile primite de la un alt Dumnezeu, unul care se născuse din femeie pentru ca mai apoi să se lase prins, crucificat, cum le povestea preotul sosit la ei de la Pont.

Și apoi, mai era, printre ei și amazoanele Mătcii, femei cu obiceiuri și cu religii transmutate direct din stepă între zidurile cetății, în care ei, oamenii locului, credeau că se mai afla tainuită comoara regală.

Cui să-i pese, cine să știe cum să oprească din nimicire o Lume care se clătina ca lampa într-o grindă de casă de țară?

Numai Mutu intui dezastrul.

Se aruncă între cei doi, bărbat și femeie, pereche unită prin timpuri și spații nedefinite, îi despărți cu capul lui ca de pasăre de pradă, acoperit de căciula desfundată și de care, legase-n nojițe, două coarne albe de taur.

Era un obicei nou în Vechea Lume, un dedat preluat de la legionarii romani sau, poate, de la barbarii care poposiseră printre coline și Munți cât să-și îmbroșteze merindele, să se întremeze după molimele care se abăteau peste ei toți fără alegere.

Schilavul scăpă un muget ca de nebun, grohăi mai apoi... se trânti, se zvârcoli ca vita în călduri prin ferfenița aia de zăpadă.

Era ba șarpele adunat în plăsele, ba pasăre care zboară spre stele...

Uneori mai revenea și la starea de om prin simbol, intra și ieșea din animalul pe care îl imita cum știa, cum se potrivea. Nebunul era când numai un abur, dar și taur, mai puțin om întreg la minte și trup.

Se înțețise în gesturi; sări foarte sus, coborî în glie, se răsuci pe călcâie, depăși cu un lat de cot cercul bărbaților, intră în rândul fetelor ce trebuiau măritate, apoi peste femeile cu bărbat la casă.

Unele țipară cu adevărat speriate, i se feriră din cale.

Altele, obrăznicite, îi mângâiară cocoșa dintre spete, îi suflară fierbințele muierească pe gât, după ureche și chiar îi mângâiară bărbia toată unsă cu salivă, învingându-și sila, de parcă el, urâtul lumii, le-ar fi făcut farmece.

De jur împrejurul mulțimii mirosea a rut de sălbăticiune.

Nimeni nu știa, nu putea explica rostul ritualului, dar toți îl aprobară cu fluierături și descântece pe Mutu, care scoase de sub cămașa-i toată fleanduri, falusul, un ciont de lemn bine lustruit și vopsit în zeamă de bozii.

Moașa, o văduvă fără alt nume pe lume, una care nu doar că susținea dar și dovedea prin ceea ce făcea că știa „totul” despre înmulțirea omenirii, îl ademeni, îl trase spre ea, silindu-l să bea din cornul plin ochi cu vin roșu ca amurgul.

Mutu sobri hulpav, apoi tuși și scuipe pe jos toată băutura, acum amestecată cu stropi din sânge mustind prin buza-i roasă de bube.

Câteva femei mai tinerele se îngreșară, altele se rușinară, se traseră ca arse, îndărăt din semnul de cenușă încă fierbinte, în care îi prionise parcă soarta.

*

* * *

Ar fi putut pleca de acum, împăcate, pe la casele lor.

Străvechiul ritualul se consumase corect; la dată fixă și după obiceiul obștii în mijlocul căreia se născuseră și trăiau ai lui Barbă.

Numai că ele, femeile mai zăboveau, glumeau și se perpeleau privind direct sau numai pe furiș, nu la Mutu desigur, la trupurile feciorilor, care dogoreau în furia tot mai dezlănțuită a jocului din mijlocul uliței.

Bărbații privea cu înțelegere nebunia, răzvrătirea lor de femei de casă, știind că dincolo de aparențe, prin pânțele lor roditor neamul lor străvechi mai supraviețuise încă unei ierni teribile.

Moașa cernu altă cenușă fierbinte peste urmele celor din bățatură și peste rufele insul hidos, care, cu simțurile exacerbate la maximum, sta gata să intre convulsiile-i epileptice.

Acum, femeile cu bonetă albă, cele aflate în putere de facere, se treziră, intrară în centrul atenției.

În jurul lor, în cercul de jar gata-închis, Mutu scrâșnea, își freca dinții unii-n alții ca și cum ar fi fost mistreț și ar fi vrut să scuipe afară belciugul din rât.

Cercul ritualic era prea strâmt ca să încapă în el atâtea femei născătoare și să-l încapă și pe el, unul căruia nu-i fusese dat să se bucure de înțelegere și iubire de oameni.

Sub crengile teiului ne înfrunzit, dansul fertilității se strângea-n laț, se destindea, se destrăma cu iuțea și-n fierbințele umană de nu mai era un joc oarecare, ci chiar Clipa în care Omul ar fi putut, de-ar fi vrut, să treacă spre locul de unde Zeul vechi împingea spre baștina lor carul cu focul și gheața schimbării implacabile.

Locul acela de pe țărână părea un staul de capre turbate.

Jocul nu mai era joc, ci scăpătarea materiei în starea dintâi, când... solul de sub tălpile lor se aprinse ca din nimica. Îndrăznețe, șuierătoare ca viperele cu corn, vâlvătăile le mușcau, le ridicau tălpile de inșii din joc nu mai voiau, nu mai doreau să atingă țărâna.

Mutu depășise criza maladiei înspăimântătoare, se simțea din nou în putere, țopăia în jurul femeilor incitate de jocul lui cu Moartea ca ursul pe jăritic.

Își pipăi la nimereală rănile de pe trupul scheletic și trase de veșmintele sfârtecate peste falusul din lemn ținut în aramă.

Una dintre femeile măritate aruncă înspre el cu pulbere vindecătoare, de piatra-albastră.

Apoi, cu colb din mentă sălbatică și aerul prinse dintr-odată să-i destupe toți porii epidermei jechoase.

Otreapa aceea de om nu se feri, nu icni decât mai apoi, când năvăliră, cu toții peste el, femei și bărbați laolaltă, amestecându-și sudorile și ghionții, lovindu-l cu răutate aproape sălbatică.

Ei, cei sănătoși și frumoși, se lăsau grei, păcătoși, peste trupul pocit, peste falusul lui vechi și pe care, careva îl dibui, i-l smulse cu tot cu nojițe dintre genunchii umflați de artroză.

Un vaier ca de armăsar jugănit se auzi slobozit din tot trupul acela nedefinit și Mutu se prăbuși, doar o secundă, apoi zvâcni ca un fetus lovit direct și cu palma de mamoș în splină.

Bătrâni și tineri, beți criță, dar nu de ulcioare cu vin, își snopeau ca în îmblăciu femeile, în dansul aproape tribal și din care numai aerul, de mai scăpa nestrivit de duhori, se ridica vertical ca un steag croit din milioane de solzi de aur smuls cu mâinile goale de sub detunatele străbunilor lor.

Scatoalca de lemn roșu, aruncată din mână în mână, ajunsese, se oprise la Moașă.

Numai că... ea, cea care se pricepea la retezat cordonul dintre prunc și mamă, era totuși doar femeie numai jumătate de cruce din bărbatul întreg.

Nu deținea drept pe contingentul trecut, nici pe cel viitor, așa cum preotul venit de la Pont întruna-i amintea.

Moașa schimba, trecea ca pe oul fierbinte, repede și fără rușine, falusul dintr-o mână în alta, în timp ce o stare febrilă, de nerușinare și sorginte păgână, cuprinse mulțimea.

*

* *

Își reveniră, în cele din urmă, în fire. Și muzica aia ciudată își schimbase ritmul, se auzea galopantă, ca suind repezit din gâtlejuri de instrumente necunoscute.

Numai Dacia recunoștea în orchestra nevăzută, pianul, vioara și violoncelul, fagotul, harpa și, mai apoi, melodia întregă; uvertura după care, ea, Diva de la Teatrul Gloria Mundi, dansase, câștigase laurii celebrității de odinioară.

Schiță din amintire un gest vag, apoi un pas elegant, apoi altul un pic prea liber și cam sălbatic, din ce în ce mai rapid dansând, învârtindu-se... până când se simți privită, încurajată, iubită de ei, toți, cetățeni ai Vechii Lumi, așa cum i se întâmpla pe scenă, la fiecare mare spectacol.

Era în centrul unui cerc din trupuri umane clare, palpabile și, doi, trei... dintre bărbații tinerii o ridicară triumfal, pe brațe, pe umeri.

Ea nu se simți jignită, doar derutată, pierdută și îl căută disperată, cu privirea, pe Barbă.

Omul ei dispăruse-n mulțimea entuziasmată de ceea ce îi fusese dat ca să vadă.

Nu avu încotro, se lăsă mânuită, învinsă; jucată la rând, și de fiecare, ca o mireasă care știe că nu mai e demult fată mare.

În jurul lor, sub teiul ne-înfrunzit, dansul se dezlănțuise pe ritm vechi și-n stil nou, tot pe sunete cărora ea, Diva care își asigurase picioarele pe o sumă cu care ai fi putut cumpăra orașe cu tot cu oameni, se lăsă coborâtă, alunecând ca un preș prea-bătut de colb, la pământ.

Își smulse subit cocojelul din blăniță de jder de pe bustul micuț și lăsă să-i scape aburi cu miros bun, de parfum foarte scump. Își undui torsul, brațele, până când propria-i ființă i se supuse toată și o energie prea mult ținută în plex irumpse, făcând ca femeia frumoasă și fără de vârstă să execute în fața lui Dumnezeu numărul forte al luptei ei decisive dintre două civilizații atemporale.

Dansă ca într-un chin, murind și înviind, și asta până când, în delirul ce cuprinsese mulțimea, simți mâna lui Mutu cum îi atinge pulpele, genunchii, coapsele...

Simțea, pe viu și cu maladvă plăcere, cum degetele acela cu unghii roase din carne și încovoiate ca gheara unei păsări de pradă, îi străpungeau țesătura veșmintelor primite în dar de la Barbă, mai apoi și epiderma albă.

Ea se ferise doar din instinct și o singură clipă, apoi râse în hohot ca o nebună.

Nu era nici veselă, nici tristă, doar furioasă.

Dacia nu era ceea ce numea „femeie de casă”, asta o simțea foarte bine și pentru prima oară de când nimerise în societatea aceea, ce-și ținea libertatea la schimb cu praf de Lapis Lazuli.

Trupurile feciorilor, așa despuiate pe jumătate, izul sudorii amestecate, toate detaliile din întregul acela palpabil, îi creau o stare de exaltare specială și pe care știa că nu ar fi schimbat-o pentru toate aplauzele unei serii de premieră pe scena de la Scalla.

Acum realiza clar cine era ea, știa pentru prima dată de când intrase în Lumea Veche, că era gata, dispusă să renunțe la titluri de glorie, la ambiții și vicii, la cariera-i importantă; la toate visele ce ținteau doar cucerirea unei civilizații ce zdrobește, malaxează tot ce întâlnește.

Nu-și mai dorea un spațiu „vital” special în Mileniul Trei, nici palat cu cifru electronic la porți, nici măcar un apartament metropolitan rafinat – un spațiu între-patru-pereți și unde țacănitul aparatelor de tot felul să-i macine nervii.

Nu mai voia gardă de corp, nici agape mondene sau ore fixe pentru întinderi de tendoane pe spalierul din fața oglinzii, foaia aia de sticlă rece și insensibilă, în care-și descoperise primele riduri...

Acolo și atunci, foarte departe fiind de toate canoanele lumii controlate de cip-uri și implanturi super-sofisticate, Dacia se bucura că nu mai era nevoită să dea din coate, să se prefacă că răzbește printre „elitele” chinuite de mediocritate.

Era iar doar o femeie, una ca oricare alta din sătucul în care nimerise fără actul de identitate, fără parolă bancară, fără bateria de analize ce i-ar fi putut pune ștampila „SIDA” sau „gripă aviară” și toate astea, doar pentru că... „lepra” și „malaria” fuseseră deja eradicate de statele bogate și pregătite să-și mintă cetățenii, să meargă mai departe spre stele.

În condițiile date, memoria-i personală trebuia să dispară și Dacia simți cum comunitatea aceea străveche și-o însușește, și-o dispută prin luptă absurdă, așa ca pe un „lucru” pe care, odată ce l-ai dobândit, nu mai știi la ce e bun, la ce îți folosește.

Știa, presimțea că, la urma urmei, avea să fie ucisă de fanii săi.

De ei, care în cor îi cântau osanale ca unui gladiator în plină glorie.

Nu-i ura, nu-i ignora, nu-i iubea; știa că, prin bune și rele, lumea respectivă le aparținea, în timp ce ea... intrusa, era doar o insectă cu elitre viu-colorate și care, nesăbuita, plonjase din lumea sa... direct în castronul lor, plin cu lapte.

Nu mai putea da înapoi, dar nici merge înainte nu se încumeta, își asumă riscul de-a fi ucisă cu voluptate și fără grație, repetând gesturi extrem de îndrăznețe și pe care le crezuse uitate; un pas vechi, alt pas nou, pași gemeni pe vârful unui singur picior...!

Pânzăturile rochiei i se ridicară, dezvelindu-i gleznele, genunchii, coapsele amândouă...

Bărbații înghițiră în sec, femeile-și scuipară în sân, peste smocul de busuic strivit de atâta nădușeală generală.

Respirația lor grea se preschimbă în vârtej, se amestecă în vijelia... care se porni imediat din țării, răscoli ca un plug puținul omăt ră mas întreg pe marginea drumului.

Toți în păr i se alăturară-n dansul ciudat, îmbrățișând-o, pipăind-o, rupându-i, smulgându-i părul și veșmintele.

Ea nu se opunea, rămânea doar cu șalul din cașmir alb peste pânțele și peste sâni, dansa pe foița foarte subțire de aer, la doar un lat de palmă de solul unei primăveri care venea fără s-o mai poată opri nimeni.

Așa o purtă clipa; lovind-o, zdrobind-o, înlocuindu-i celulele rațiunii cu cele ale fericirii.

Apoi, când totul părea a nu se mai sfârși, instrumentul nevăzut icni, muzica se opri.

În răspântie nu mai rămăsese martor la toată nebunia, decât un ciopor de bărbați tineri și încă neînfricați de legile Universului.

Femeile, fără alegere, obraznice sau timide, se repeziră s-o judece, s-o condamne pe biata străină.

După ierni lungi, în care zăcuse fără dureri și fără memorie, Dacia simți cum învie, cum primul sunet îi vine pe limbă, cum i se desprinde apoi graiul ca gustul de pe papilele gustative și cum urechile prind propria-i silabă, dar mai ales cum ea aude, ascultă toate vorbele rele ale mulțimii, care o... terfelește, o osândește după legi și neștiute cutume.

Nebunia prinse proporții nebănuite mai apoi, când dansatoarea își aminti brusc de luminile

și scândura scenei, de locul în care ea devenise celebră, nemuritoare prin arta adevărată, așa cum... vanitoasă iremediabilă, crezuse într-o vreme cu strășnicie.

Pentru că pierduse tot ce avuse, acum dansa ca în transă, eliberată de teamă umană și aproape goală pe sub șalul de lână de capră.

Înnebuniți, agricultorii, vânătorii și pescarii, toată suflarea aceea bărbătească prinse să tropăie, să fluiera s-o împingă, s-o adune în cercul... ce se închise în urmă-i perfect, așa ca o midie ce ascunde miezul cărnii palpabile.

Urlau, loveau din tălpi și din călcâie ritmul păgân al împreunării universale.

O prezență nevăzută, dar sticloasă și rece îi lovea peste simțuri, îi rănea, îi înfricoșa; apoi... răul incipient devenea mare, ricoșa din trup în trup, cădea, se țândărea în mișcarea perfectă a dansatoarei.

De la locul lui, neputincios, Barbă închise ochii și ridică palmele a rugă.

Un pui de zăgan se desprinse atunci dintre ele și îndrăzni chiar să zboare.

Poate că nici nu era pasăre, doar așa, o durere prea mare.

Se lăsă liniștea de după potop, sleirea în care petrecăreții se retraseră câinește spre casele în care copiii îi așteptau să le dea de mâncare.

Abia într-un târziu, fără ei, Dacia se lăsă fără vlagă, salvată din devălmășia simțurilor primare, scăpate o clipă ca un cal în lucerna verde.

Nu era nimeni prin preajmă în afară de Barbă, care se apropie, o ridică, o adună sub propria-i bundă și o duse, așa ca pe nevasta care i-ar fi născut pruncul pe brazdă, în propria-i casă.

De la locul lui, de după nori, Dumnezeu însuși pocni din degete, semn că „spectacolul” fusese perfect și îi asigurase ei, Daciei Diugan, un loc potrivit în trupa de la renumitul „Celest-Balet”.

*

* *

Era hotărât să plece cu marfă nouă și bună, imediat la matcă, acolo, la cortul de mătase ridicat în mijlocul vechii lor dave.

Chibzui o clipă, își trecu degetele prin pletele negre, se luptă degeaba ca să-și înfrâneze graba, care punea șaua pe el ori de câte ori îi venea în minte starea aceea ciudată, care îl tulbura, îi lua mințile de cum i se deschideau porțile de dincolo de valul de pământ, între care se retrăseseră rămășițele hoardei.

Pe vremea vechiului Zeu, acolo între zidurile de piatră îmbucată în lespezi de lut galben, nu era nevoie de aer, nici de ploaie, nici de soare...

Totul fusese perfect gândit, ermetic închis, ca embrionul în oul de pasăre primordială, era un loc de unde se centrau fluxul și refluxul energiilor dintre cer și pământ.

Acum, nu-l mai aștepta nimeni la altare, pe el, strănepotul de tarabostes, nici nu-l mai trimitea nimeni în Munte cu jertfe de sânge și podoabe de aur.

Matca îi întindea covor gros și moale peste fața pământului. În cele trei zile, cât îi era permis să zăbovească în piața înconjurată de căruțe cu coviltire, Barbă nu simțea foamea, nici setea, numai un dor năuc de ducă spre locuri despre care vorbeau doar cei aleși și care știau descifra scriitura din stele.

În cetate, Matca le știa și le ducea la capăt cu bine pe toate.

Ea era șefa cazanului cu fiertură de linte, ea era moașa și preoteasa fără de care nici un rănit nu se ridica de pe patul de boală, nici o gravidă nu ar fi putut naște în siguranță.

Amazoana nu avea mamă, nici tată, nici soț, nici amant de care să se vorbească prin ungherele întunecate. Doar femeii-soldați avea în posturile de pază și arme diferite și toate letale avea, pe care le folosea personal, după scop și ocazie.

Între nebuna sfrijită care-i dansa toată ziulica despuiată prin casă și, când scăpa, chiar și pe ulița ce ducea la chilia preotului ce se închina lui Christos, și... cealaltă, Matca, o femeie opulentă și plină de inele scumpe pe fiecare deget de la mâini și picioare, de-ar fi fost pus să aleagă, Barbă ar fi ales-o încă pe prima.

O iubea pe femeiușca fără minte și nume din inerție și cu patimă inexplicabilă.

Dar știa că, dacă nu avea să renunțe la ea cât se mai putea încă, nu el, bărbatul, ci ea, femeia, va fi strivită ca oul de păduche pe unghia oamenilor.

O nebunie generală cuprindea satul mai ales noaptea, când bărbații se ridicau din așternutul pregătit de nevestelor lor, umblau ca somnambuli, pe coclauri.

Femeile măritate nu mai prindeau rod, iar lăuzele, puține, câte se mai nimerea a fi fost prin jur, nu mai aveau lapte în țâțe, de pruncii plâneau cât plâneau și se stingeau pe rând.

Nici măcar preotul de la soare răsare, nici gemenii Petru și Pavel... nimeni nu mai avea stare și nici putere să scape de „vrăjitoare”...

Lui Barbă îi era tot mai clar de pe o zi pe alta: trebuia să scape, într-un fel sau altul, de aceea care se mulțumea să-i danseze în loc să-și dorească dragoste sau chiar și un blid cu mâncare.

Socoti cam cât ar fi putut căra el, pe spinare, din mierea de tei și din coșul cu peștii prinși de cu seară.

Apoi, adăugă și greutatea probabilă a femeii, pe care i-o adusese, nici nu mai știa când, Mutu, la moară. I-o aruncase, pe vatră înghețată bocnă, ca pe un snop de surcele.

La început, ea fusese cuminte, tăcută, zăvorâtă în suflet și parcă legată pe veci de el.

Nu doar Barbă, satul întreg o crezuse surdă, mută și cu siguranță, nepregătită de nuntă.

Și unul și alții se înșelaseră amarnic.

El o ura pentru că o iubea cum nu mai iubise vreodată.

Simțea, știa că sub veșmintele de femeie cumsecade, în care el o îmbrăcase ca pe o mamă de familie, se ascundea o viperă ucigașă.

Nu femeia, ci reptila i se strecura parșivă în vise, în pat... noapte de noapte.

Trebuia s-o izgonească, s-o alunge în lumea largă dacă ținea să rămână, să fie un om liber și nu osânditul care, într-o furie, ar fi fost gata chiar s-o sugrume.

Matca, da femeia aia era puternică, înțeleaptă și ar fi știut sigur cum să o strunească pe nătânga care îi pusese lui în cumpănă viața.

– Frumoasă pereche: peștele și femeia pe un singur umăr!

Nu-mi va fi oare povara prea mare pentru câte dealuri și văi am a trece în drum spre cetate de care?

Nu acum, mâine poate voi scăpa de patima-mi oarbă, zise Barbă, mai amânând încă o dată clipa în care trebuia să o scoată din casă și din inimă pe străina ce devenea pe zi ce trecea tot mai stranie.

*

* * *

Plutea ca un fir de colb mișcat de respirația scăpată dintr-un plămân uriaș. Dogorea și îngheța pe rând aerul îngrășat cu azotul fructelor ce se macerau în budana ghicită undeva, în pânțele vechii poverne.

Nu-l vedea doar îl repera aproape tactil, nervoasă din cale afară și gata să-i sară „siguranța” sistemului biologic.

I se făcuse dintr-odată teamă de ceea ce avea să urmeze, apoi s-a calmat repetând același psalm neterminat, ca în copilărie, când adormea întotdeauna mai înainte ca bunica, îngenuncheată dinaintea crucifixului, să spună: Amin!

Acum se bucura real de ciobul foarte dureros de memorie, care o înțepa pe sub pleoape cu imagini pe care, după boala grea și lungă, nu și le mai amintise decât rareori și niciodată-n detaliu.

Uneori se simțea bine în pielea ei cea nouă, doar o anonimă picată ca din cer în creierul Munților și pe care, Mutu o adusese plocon, în casa morarului Barbă.

Era acolo loc destul pentru toate sentimentele sale – de la bucurie la furie, de la frică la curaj și împăcare, lucrurile toate erau palpabile și de-o simplitate rezonabilă.

Nu-și dorea să fi fost în altă parte de lume după ce consumase, ca pe un drog nou, experiența, exersase până la epuizare dansul morții și al vieții într-o singură clipă, acolo... acolo în fața satului care o judecase, o condamnase la „izolare”.

Toți o ocoleau ca pe fiara turbată.

Erau și zile grele, de dezamăgire, în care aștepta cu sufletul la gură Orient Expresul, trenul fantomatic s-o poarte înapoi, spre metropola ei cu lumini de neon și taxe comunitare exagerate, dar și cu speranțe.

Un loc în care sirena și girofarul ambulanței, apoi... gratiile de siguranță din duba poliției militare i se relevau dinspre partea de lume modernă, în care făcuse ceea ce știuse mai bine din toate, dansase.

Erau și întâmplări ne-întâmplăte încă și fenomene ciudate erau, cele care se adunaseră stivă peste stivă, pentru ca mai apoi să se elibereze singure din memoria-i convalescentă, plâpândă.

Barbă nu-i mai căuta în coarne, cum făcuse înainte de jocul „călușului”.

Acum o punea la muncă grea, în gospodărie; la spălat cămășile și cergile de lână în gura râului, la frământat aluatul de pâine.

Măinile ei, nededate cu truda, i se opuneau ca toantele și ea ba scăpa rufele pe apa sâmbetei, în valurile care le purtau ca pe răvașele anonime spre marea ce mare.

Dinaintea albiei de pâine, Dacia se așeza corect, ca în fața pianului cu placă de bronz, - cu spinarea dreaptă, capul sus și numai cu ochii plecați elegant, urmărind „partitura”... Dar numai maiaua, nu și muzica creștea, se umfla singură, dospea...

După zile de muncă silnică și fără speranțe în mai bine, Barbă nu mai credea că ar fi putut scoate din ea femeie de casă, o gospodină.

De cum se ducea soarele peste culme, ea cădea frântă în așternuturi; se chircea ca un fetus nedorit, acolo, în uter, ca un om îngropat de viu în alveola pământului.

Dar bărbatul nu mai știa, nu mai voia să știe de milă și în ultimele nopți nu-i lăsase nici timp de odihnă, o lua cu el, la cules și stors struguri sălbatici.

Daciei îi plăcea să calce, să spargă ciorchinii cu boabe pleznind de sucuri grase, lipicioase sub tălpile sale.

Totul mirosea a fruct oprit și ea își putea ridica acum cât dorea fustele deasupra genunchilor, să se rotească invers mersului acelor unui ceasornic din lumea-i de acasă, fără să obosească.

Barbă reușise s-o învețe și cum se întreținea focul de vreascuri sub căldarea cu magiun de porumbele brumate.

Ei îi făcea plăcere să privească flăcările, să-și imagineze în incandescența aceea efecte de scenă postmodernistă.

Dar nu mai era timp de visare.

Munca, trebuia să tragă ca la galere de lingura de lemn uriașă.

De la o vreme, brațul îi amorțea, mușchii n-o mai dureau, se mișcau din inerție ca o manivelă condusă de un robot clasic.

Dacia nu plângea și rareori o mai lua careva din casa aia în seamă.

Trăia lăuntric și într-o continuă stare de migrare spre suportul moral impalpabil, care să fie capabil să-i aducă înapoi și-n detaliu lumea sa cu taxiuri și șmenari, cu bomboanele de mătase falsă, cu toți cerșetorii din gura metroului, cu amărății fără casă ce zăceau dinaintea catedralei somptuoase...

Alături de Barbă nu-și găsisse loc pe de-a-ntregul în noua-i viață.

Ca și în lumea din care evadase, nu i se permitea să creadă în ceea ce ochii nu vedeau și degetele nu pipăiau...

Prima balerină de la Gloria Mundi amestecase timpul și fenomenele, tot lucruri impardonabile pentru om mai ales atunci când omul era o femeie.

Sub vasul de aramă, flăcările întreținute cu lemn invadat de licheni sterili se stinseră-n zorii izbucniți ca din miezul florii unui hibiscus cât continentul acela, pe care, intrusa care era, nu îl vedea, dar îl ghicea îngust și tăios ca o curea de ascuțit briciul sau ca un istm cu nisipuri ce atrăgeau și înghițeau toate ființele pământului.

Peste poverna bătrână, noaptea se târa spre ziuă, mereu înainte mergea, ca pe un câmp de luptă modernă semănătorul de mine.

Lumina soarelui răsărind făcea târâșul printre bolovanii de calcar șmirgheluit de ghețarii, acoperiți acum cu humusul codrilor de conifere.

Ceața și ea se lua, se ridica de pe lacul vulcanic, se întrupa și se mișca strategic ca într-un

joc de șah fără alb și negru.

O bufniță speriată din somn se zburătăci înspre foișorul de strajă, o reminiscență a vechii zidării străvechi, fără var și mortar, dar care se încăpățâna să dea cu tifla vremelniciilor de tot soiul.

De la locul lui, din sălașul cu pleavă cu orz, Pavel căscă zgomotos, apoi își frecă –obicei nou – fălcile acoperite tuleie de barbă castanie.

Turnă cu grijă vinul în cucurbăta prinsă în ochiuri de sfoară, lichid din care trase o dușcă zdravăn și... concluzionă:

– Buuun! Foarte bun.

Bostanul plin cu vin acru ajunsese la Petru, care îl luă doar cât să-l miroase și îl depuse, cu respect de fiu pentru tată, în brațe lui Barbă zicând-i:

– Cu acesta sigur o „cumperi” pe Matcă!

–D’apoi, cum...

Îl susținu și Pavel, dar o făcu atât de fără convingere încât fratele mai mare pufni în răs nervos ca un chițait, un fel de amestec de lehamite și durere mortală.

Ce știau ei, încă niște adolescenți, despre adevărata viață!?

Între ei, cei de același sânge, Dacia părea că nu nici exista.

Nici nu ar fi luat-o nimeni în seamă dacă, în pulberea luminii violacee și care se ivi dinspre lizieră, nu i s-ar fi văzut forma capului, a umerilor, a sânilor bombați sub cămașă...

Nu era chiar o formă întreagă, doar așa, un fel de crochiu din desenul cu care ai început o operă extraordinară, dar, la care, știi că poți oricând să renunți, să-l ștergi cu guma de pe hârtie.

Lumina aceea, care o pune în evidență ca pe o zeiță, ținu doar o clipă, apoi, careva stinse focul cu apa din vatra de lemn, călcă ultimele cionturi de jar cu încălțările din piele de vită.

Tăciunii se răzvrăteau, sfârâiau, pufneau... își cereau drept la desăvârșire și timp necesar pentru a mistui tot ce era materie cu început și sfârșit.

Numai aburul alb și dens se ridica, plana peste ei clar și liniar, fără să știe încă încotro era sau nu era chemat.

*

* *

– Le vom bate în porți, le vom cere dreptul de-a intra cu femeia mea în Cetate. Matca are bolniță și doftorii are, și putere de vindecare de oricare boală.

Barbă părea să vorbească de unul singur și doar pentru a se încuraja în încercarea la care îl puneau de câteva zile gemenii lui.

Petru părea hotărât să-i presare sare pe rana, care astfel îl făcea să devină viclean ca jderul.

– Câte veri și câte ierni să se fie scurs de când Mutu ne-a adus-o pe mașteră-n casă ca pe o desagă...?

Noi ne-am supus, am făcut tot ce ne-am priceput, ce ne-ai cerut tu, tată...

Degeaba.

Nebuna ta, crede-ne, ar vrea... să ne tăiem în cuțit pentru ea!

Dacă nu noi, atunci cine s-o judece?! Străinii???

– Petre, fiule, nu știu cu cine vei fi semănând la fire... Nu ai defel milă de aia, creștină! Cred că... nu noi, cei cu păcate, suntem cu drept de-a o judeca pe femeia asta, oricine ar fi ea!

Vezi-ți mai bine de drum, ține calul cu samarul la pas...

Calea-i și lungă și grea pentru picioarele ei fără sandale și nu cred că așa, târând-o în galop după șarg, o vom duce întreagă până la Cetate.

Dacă nu ar fi strunga îngustă dintre colții de stâncă, aș fi luat pentru femeie, poate, căruța...

– Ba, să meargă și singură, așa cum știe să te joace pe degete!

Dacă va cădea din picioare, pă... atunci să se ridice singură că eu nu am chef să o duc în spinare!

Sări ca ars și celălalt geamăn, gata să-și înfrunte cocoșește părintele, care oftă cu resemnare, și-i zise:

– Și tu, Pavele, ești fără inimă!...

Dacă te doare și vrei să sudui pe careva, nu te opri; înjură, lovește bolovanul acela, care stă să pice din stâncă și nu o biată ființă fără apărare.

Dacia înainta, legată la mâni, ca-n surghiun cu doi pași în urma bărbaților.

Nu se simțea umilită, nici îngrozită de ceea ce i se întâmplase.

Picioarele acționau din inerție, nu se răneau, nu oboseau pe drumul care... ei i se năzărise că-l regăsea dintr-o memorie ce-i fusese furată, terciuită, dar nu definitiv învinsă.

Se simți bine, relaxată chiar bine, când Barbă îi luase apărarea dinaintea furiei gemenilor.

Nu mai era disperată și nici convinsă că era la doar trei pași de marșul final, de acel ceva de neexplicat prin cuvinte și despre care o semnalizau toate simțurile.

Nu îi păsa că-și pierdea libertatea promisă, că acum, în loc să danseze liberă, - mergea ca vita în ștreang, pășea fără țintă cu capul în piept și unghiile înfipite în carnea plăpândă.

Era trasă de alții și în urma ei nu mai era nici un martor ce ar fi putut jura că femeia aceea avea tălpi ce nu lăsau urme de pași pe cărare.

Și trup avea ea, trup frumos, dar ce folos dacă nu avea umbră să îi țină cât de cât, echilibrul sub soare.

Se apropiau de cumpăna apelor, loc în care, Petru zise încet, doar ca pentru sine:

– Aici am slobozit și pisica ai' bătrână în iarna trecută.

Mi-a fost milă de ea, dar așa, uite, am scăpat gospodăria de un animal fără folosință și care, ați văzut doar, s-a descurcat până la urmă și-n sălbăcie.

Dacă i-am dezlega și femeii tale, tată, mâinile... i-am da drumul...

I-am putea lăsa bucată de pâine întreagă, că apă este destulă-n izvoare...

Nu că mi-ar păsa de dansa, după cât te-a făcut de râsul satului, dar... am și eu inimă, nu iasă, sub cămașă.

– Eu sunt de parte ta, știi bine, frate.

Se va descurca cumva, nu a sfârșit ea în crivăț și în mijlocul haitei flămânde!

Ș'apoi, dacă-i vorba de milă, mie mi-e milă numai de mine... și de tine, de tăicuțu' poate, care nici nu mai știe a râde, nici plânge.

Așa zise, dintr-o bucată, Pavel, apoi fluieră lung, a pagubă.

– Ce-mi cereți voi, netoților!? Eu nu-s craiul cel de la Pontu', care și-a spălat mâinile, nu a vrut să mai știe ce va fi cu Hristos!, le răspunse cu o urmă de trufie, Barbă, în timp ce, oprit în popas, sorbea din pumni apa pe care o adunase din condensul care năpădise, ca o transpirație rece, stânca de marmură.

– Ție ți-e ușor, tată, să alegi ce crezi că e bine de ce știi că e rău. Tu ai un Zeu.

– Dar voi?! Voi, care împotriva mea ați ales să-l slujiți pe Zeul cel nou? Se zice că acela e bun, răbdător...

– Așa-i, dar Dumnezeuul meu dă și cu biciul atunci când nu mai are încotro, când Diavolul a pus stăpânire pe carne de om! îl înfruntă Pavel, și glasul lui suna fastuos acolo, în tihna Muntelui.

Barbă se cutremură de curajul nebun cu care cei doi fii îi făceau față ca unul singur.

În ceea ce privea mila pentru femeia pe care o cinstise nu doar o pripășise în propria-i casă, știa că, în ignoranța tinereții lor, gemenii aveau dreptate, dreptatea lor personală, ceea ce era mult mai grav și motiv sigur de discordie în familie.

Nu cuteză să îi certe direct, cum s-ar fi întâmplat altădată, nu răcni la ei cu superioritate de adult și de tată, cu disprețul celui puternic pentru cel mai slab; doar scânci, oftă frângându-și mâinile, el, stâlpul familiei, bărbatul falnic și căruia nu-i tăiau calea nici lotrii vrăjmașii, lacrima dinaintea copiilor, pe care își propusese să-i crească puternici ca piatra.

Barbă învăța pe pielea lui să piardă, să-și calce pe suflet, să ducă până la capăt hotărârea comunității pe care o conducea și din care făcea parte.

Obștea o judecase și hotărâse: Femeia fără nume trebuia, nu ucisă, doar alungată!

Era vinovată: le schimbase rosturile, viața.

Barbă realiza că o iubea, dar nu și-ar fi recunoscut niciodată slăbiciunea dinaintea obștei din ce în ce mai dezagregată; dinaintea celor mulți la număr, dar mult mai slabi decât el în cuget.

Satul îl aștepta pe Barbă să vină el cu soluții potrivite în situații limită.

Atunci și acolo, între steiuri de piatră seacă, sta gata să-și strige osânda.

Dacă ar fi făcut cum îi dicta inima, știa: Petru l-ar fi părăsit primul. După acela, ar fi urmat Pavel, apoi satul l-ar fi părăsit și ignorat sigur.

Se mulțumi să înghită în sec, făcând ca mărunții lui Adam să i se gliseze dureros pe sub pielea acoperită de barba retezată.

Ș'apoi, nici nu ar mai fi știut cum să îi între în voie femeii, cum s-o îmblânzească pe cea fără vârstă și care îi ațâța nebunește sângele, cu mișcările stranii, lascive, ca de curtezană.

Acasă, doar un cearceaf de cânepă îl despărțise, nopți de nopți, de cea pe care o slujise ca un câine.

O pândise și o păzise de oricine, mai ales când se scăldase goală, pe Lună plină, sub căderea înspumată a cascadei.

Imaginea aceea încă îi tortura simțurile. Crișcă din măsele, ridică fruntea, își îndreptă coloana vertebrală și comandă aprig:

– Faceți tabără! Dați jos samarul și adăpați calul!

Prinse el primul să descarce povara de pe spinarea animalului, care și începuse să pască cele câteva flori de podbal răsărite pe drumul cu piatră spălată de aluviune.

*

* *

Dacia nu avea stare să doarmă cât mai putea umbla singură pe picioare.

Ar fi zburat ca zăganul, s-ar fi târât ca șerpoaica plină de ouă pe cărarea măturată de poalele a destule femei bolnave la trup și la minte și care toate căutaseră fărăna de vindecare de moarte, pe drumul acela, de la sat spre cetate.

Ea nu cunoștea nici din poveste, zidirea străveche, jumătate pământ și jumătate piatră, un fost cuib de vulturi, în care pleasnă destrămată din Hordă se cuibărise ca tenia în pântec de vacă.

Cetatea nu mai avea ziduri, nici porți cu zăvoare, doar căruțe cu coviltire așezate în forma unui câmp, nici de asediu și nici de apărare.

Abia de pe colină se vedea clar materia neperisabilă, piatra și lutul lucrării, într-un spațiu în care Dacia nu mai spera să regăsească scena pe care își câștigase, prin dans, faima de odinioară.

Era obosită, rănită, umilită.

Până și inelul cu piatra albastră îi era scrijelit, julit și îi rămăsese încă pe deget doar ca un semn al realității palpabile, un simbol cu care Barbă încercase să și-o apropie în noaptea în care, ea, își lăsase părul în voie sub pieptenele cu care el îndrăznea, îi atingea scalpul, o pieptăna așa, în neștire.

Pereții casei acelea o apăraseră doar în parte de lume, îi oferiseră porția strict necesară de securitate pentru a se bucura un timp relativ de bruma de fericire umană, de acea tihna ca pelinul de amară, dar după care se târau pe coate și genunchi oamenii de milenii.

Multe femei mai arătoase și mai deștepte poate din fire i-ar fi născut morarului prunci sănătoși și frumoși; i-ar fi încălzit cu respirația lor, în iernile foarte lungi, așternutul din patul îngust.

Dacia refuzase să-l simtă, să-l vadă.

Acum, singură și fugară prin noaptea neclară, atingând punctul deznădejdiei și capătul de jos al puterilor sale, se lăsă cuprinsă în brațe de somnul viclean ca nisipurile mișcătoare și care, hulpav, o cuprinsese de glezne, de mijloc, de gât... sufocând-o aproape.

Visa păduri de măceși sălbatici. Mlădițele arbuștilor se prelungeau ca tentaculele de cefalopod, o atingeau, o plezneau, apoi se retrăgeau, se aliniau iar în grinda peste care nu ar fi putut trece, desigur, cohorte militare nici căruțe încărcate cu aur.

Ea experimenta, apăsa talpa pe vârful de spin, apoi pe un altul... pe o mie de ghimpi ce creșteau galopant și hotărâți să o acațe, s-o prindă și să nu o mai scape din gheare.

Dar ea mergea mereu înainte și nepăsătoare la rănilor care i se prindeau precum căpușele grase de sâni, de pânțele de picioarele acelea, nu cine știe ce de frumoase, dar cu o memorie a gestului dus până la capăt.

Picioarele faimoasei Dacia Diugan, îngrijite mai an, acum... doar cu unghiile crescute, cu

pleznituri adânci în călcâie!

– În rănile astea ar putea intra și ierna o familie de reptile... zise ea și râse subțire, chinându-și obrazul.

Nu știa și nu-i păsa că nu mai știa că ea personal deținea polița de asigurare pentru cele mai celebre picioare, biete sale picioare de dansatoare...

Acolo, printre piscuri și izbucuri cu ape termale, banii ca scop nu mai avea nici o valoare.

Privi ca la un documentar clar, locul în care nimerise, poate, din instinct primar; un câmp parcelat, separat, cadrilat în fâșii de marmură albă și negară, aproape ca în cimitirul metropolitan.

Nu existau ghizi, nu erau indicatoare la răscruci de drum, dar... Dacia învăța din mers, afla, înțelegea, că nu în dreapta, ci în stânga era locul de drept al femeii.

Celălalt era spațiul bărbaților, puțini câți mai erau, dar mai toți foști luptători fără soldă la Matcă și pe care nu îi aștepta nici un fel de onor nici în viață și post-mortem.

Plana un ger cumplit în eter. Nu erau sunete de nici un fel, comunicarea între lumi părea controlată la sânge de senzori hipersensibili la centimetri-cub de aer ce intra și ieșea din plămâni.

Într-un astfel de spațiu cumplit nu era ușor să trăiești fără acte de identitate, cu seminarii de reeducare, de reciclare mentală și cu cota la limita de jos pentru apă potabilă.

Cei ce rezistau totuși pe tabla aceea de șah-mat erau nebuni de legat.

Era frig sec, ca într-o mină din care se scosese stibină.

Dacia tuși repetat.

Își acoperi gura cu un capăt din eșarfa ei de cașmir alb.

Nu știa, nu se întreba dacă era cu adevărat bolnavă și dacă da, care era maladia care o chinuia; nu o interesa dacă mai trăia, dacă murise deja și nici dacă roșul acela grețos și întins prostește peste albul textil, era sânge de om sau numai rujul cumpărat cândva de ea dintr-un boutique mic de pe Sena.

Un vânt chilug și fanfaron fluiera păgubos, trecea fără de rost peste ea, prin ea, se întorcea din mers, încolăcind-o, ștergându-i tâmplele prinse de, transpirație rece, pentru ca, în cele din urmă, să-i smulgă singura mânecă de la haină, să i-o scotă din umăr...

– Și ce cămașă frumoasă mai fusese ea...!! zise Dacia, amintindu-și pe loc de bărbatul care i-o dăruise.

*

* *

Trezit din somn, din locul de tabără, Barbă sta gata să îi ia urma ca la sălbăticiune, să o caute și să o găsească, să o lege, să o ducă împotriva lumii, acasă...

Era furios, dar nu încruntat și hotărât să-i ierte cât putea, nu să o arunce în prima fântână așa cum... își tot repetase planul în mintea-i nebună timp de mai bine de o săptămână.

Era gata iar s-o strângă în brațe, s-o ducă pe umeri, s-o ascundă de lume și-nvechite cutume.

Avea s-o care singur pe uliță, s-o așeze la masă, să-i facă patul... chiar dacă, astfel, ar fi intrat în război cu fiii-i de sânge, cu întreg satul.

Femeile frustrate, bărbații speriați nu i-ar fi înțeles focul, nu l-ar fi iertat!

– Nu mi-e dat să mă întorc cu nebuna în sat! zise răspicat.

Nu mai era disperat, dar nici împăcat; își mușcă buzele până simți sarea din sânge pe limbă.

Dacă ar fi fost singur, da, atunci ar fi urlat, ar fi înjurat ca un bărbat, nu s-ar fi lăsat să cadă-balegă peste pietrele, care nu erau defel pregătite să-l iubească, să-i aline furtuna ce-i pulsa teribil în vene.

Petru scose din traistă vasul cu băutura aia afurisită.

Trase sigiliul odată cu dopul cu dinții lui puternici ca de sălbăticiune.

I-l întinse cu blândețe lui Barbă, apoi, se lăsă ciobănește pe spate, direct pe țărână, cu brațele sub cap și adormi fără vise.

Dincolo de ziduri, Dacia avea gura rănită și sângele îi tremura în vârful degetelor de la mâini și picioare.

Viața-i pulsa sangvin și doar ea mai credea că dansa, când de fapt intrase în chinuri.

I se făcuse piele aspră, ca de găină, ce speră ca proasta că ea nu va ajunge niciodată în oala cu ciorba de potroace.

Așa, speriată, dar cu speranțe, au găsit-o străjile de la cetate.

Prima dintre ele i-a rupt sfoara ce-i lega mâinile, a doua și-a smuls învelitoare capului, de tot părul său arămiu i-a acoperit ochii și obrazul palid; s-a așezat cu un genunchi în țărână și i-a strecurat, cu un soi de blândețe neînchipuită în situația dată, țesătura acea foarte viu colorată, sub cap și sub umeri.

Deși nu existau legi pentru astfel întâmplare, a treia strajă i-a pipăit oasele de la cap până la picioare și abia apoi a ridicat-o pe brațele-i acoperite pe jumătate cu împletitură de zale, a intrat cu ea în căsuța unde un ins cu armura pusă direct pe piele îngâna un fel de psalm monoton în timp ce învârtea la roată lutul care căpătase forme de amforă, ca un trup de femeie decapitată.

Acolo, în spațiul parcă închizând în el embrionul dintâi al oului cosmic, Dacia își reveni, ba chiar i se năzări că-și regăsise prima iubire, pe Sergio; bărbatul, despotul și maestrul, pe care, după ani de supunere oarbă, ea îl părăsise fără remușcări și fără pretenții.

Cabotin notoriu, el purta tot accesorii de scenă; veșminte stranii și mitră de aur pe fruntea-i mereu încruntată.

Avea sandalele din șnur îngurzit peste pulpele suple și care îi aminteau de încălțările artizanale, cumpărate de pe taraba aceea de lângă Columă, atunci, demult, în vara când ea, debutanta Dacia Diugan, se bătuse și câștigase rolul de „prima lebădă” pe scena de la Scalla.

Ei?

Sergio umblase din bar în bar, se îmbătase ca porcul, vărsase mai apoi peste marmura băii din hotelul cu decorațiuni ce aminteau de balurile aristocrației de odinioară.

Dincoace, în atelierul prințului-olar, Dacia realiza fără tristețe și fără bucurie că încă mai păstra în amintire o secvență clară din viața-i pe care și-o crezuse iremediabil pierdută.

Retrăi pe viu și cu febrilitate clipa care precede întotdeauna marea și adevărata Creație.

Îi era iar dor nebun de nopțile-i albe, de zorii ce o prindea mereu zgribulită pe terasă, așa ca pe o privighetoare silită să se adapteze, să inhaleze gazele de eșapament în murmurul de noapte relativă a orașului.

Terasa aceea cu hamac și frigider tixit cu bunătăți culinare și unde, în loc de obișnuita mocheta de plastic, grădinarul semănase gazon ca o perie verde!

Locul acela era doar al ei, un spațiu strict personal, în care se retrăgea la bucurii sau necaz. Numai acolo își permitea să fie slabă și puternică totodată, reală, fără sclipiciuri; să-și urască și să-și iubească bărbatul.

Bărbatul...

Sergio îi era încă sau doar îi fusese stăpânul?

Închise ochii, gata să întindă mâna spre becurile metropolei, dar toate acele pahare pline cu miere și fiere îi erau, deocamdată, de la buzele sale, luate.

Tresări când își auzi propriul răs, pornit subit și într-un hohot ca de nestăvilit; îi urca gădilind-o în gât din adâncul ființei ei, a celebrisimei, venea anume ca să-i provoace vomă, să-i dea cu tifla organismului care nu mai avea vlagă pentru revoltă.

Nu, greața aceea nu intenționa s-o desființeze ca persoană, dar să-și râdă de gândurile-i ciufulite, zdrobite între mormane de remușcări nemărturisite.

Totul părea că ținea doar de un vis fragil, de un fir de păianjen și numai izul de plante demult trecute în pulberi de mucegaiuri, mirosul de Vechi persista agresiv, aproape palpabil.

Dacia strănută și își ură singură, mai în serios, mai în glumă:

– Noroc!

– Să fie...!

Auzi vocea bărbătească venind clară, de acolo, din măruntaiele încăperii, de unde se ridicau aburii calzi ai humusului gras și din care el trăgea ca din carnea unei vite abia despicate, hălci nedelimitate pe roată.

Prințul TalariK nu se opri din lucru decât o clipă, cât s-o privească fără mirare și fără jind sau ispită, fără s-o judece după portul ei straniu sau după gesturile-i stângace.

Îi arată locul liber din colțul cu paie acoperite de perne înflorate și lângă care ardea un

mănunchi de opaițe cu seul pe terminate.

Un șoarece fără blană traversă calm atelierul de oale. Nimeni nu îl luă în seamă și doar Dacia îl auzi, mai apoi, chițâind undeva, sub așternutul pe care ea își lăsase trupul să se prăbușească de-a dreptul.

Ajunsese la capătul puterilor, dar pentru ea ziua nu era încă încheiată; nu ajunsese chiar la capătul încercărilor, așa cum crezuse.

Bărbatul se ruga și lucra, trudea și cânta... fără să-i pese de străina pe care femeile de strajă i-o aduseseră ca pe un dar, nu ca pe un ostatic, așa cum era rostul comunității în care, mama lui, Matca, deținea control absolut asupra vieții și morții.

Într-un târziu s-a așezat și el, în tăcere, pe marginea culcușului simplu, a privit-o cu interesul împlânzitorului de cai sălbatici, aparent fără a fi atras bărbătește de femeia fragilă, cu mijloc foarte îngust, semn sigur că nu era făcută pentru maternitate.

Îi privi și palmele, tot o rană, și degetele pe rând, până ajunse la falanga cu inel de argint în aripă filigranată pusă peste buza unei pietre albastre.

Abia mai târziu îndrăzni, atinse cu milă aproape creștină unghiile ei rupte din carne și toate urmele încă proaspete pe care le lăsase sfoara cu care fusese legată și purtată, pe drum, în urma animalului de povară.

Îi socotea ca un meșter, nu ca o calfă, dimensiunile corpului acoperit în parte de șalul aruncat ca un brâu de zăpadă peste blugii de denim albastru, un veșmânt ciudat și cum el, deși prinț ce cutreierase o parte din lume, nu mai văzuse.

– Tu, femeie în strai de bărbat?!

Eu sunt TalariK... Ele, străjile-s surorile mele de lapte.

Tu poți rămâne aici peste noapte dacă asta dorești.

Măine te întorci negreșit la stăpân!

Nici un bărbat nu-i atât de nebun să mi te lase la schimb fie și chiar pentru un car cu pietre precum cea din inel.

Poți să dormi, să te odihnești, străjile mele sunt aici, te păzesc.

Dacia îl auzea vorbind pe străinul acela ciudat ca și cum ar fi ascultat un tonomat stricat; așa cum proceda și cu Sergio, când acela o făcea în exces pe „maestru”, o dădăcea, o strunea; o ținea din scurt, în „zăbală, ca pe un cal în buiestru.

În cele din urmă, plictisit, enervat, Sergio o înjura ca grăjdarul, o răsturna din brațele lui direct pe covor și ieșea în oraș, omorându-și necazul la barul din colț.

Acum, în scena iluzorie, Sergio juca rol de prinț, se numea TalariK!

Nu, acela nu era nume care să i se potrivească lui Sergio, lui, învingătorului tuturor problemelor legate de impresariatul feroce, de călătorii peste ocean și de, așa-zise „acte” de caritate.

Cele două lumi, cele două fizionomii i se suprapuneau Daciei, se confruntau pentru ca, în cele din urmă, să se confunde de tot încât nu mai realiza dacă numele ei era Om sau numai suma întâmplărilor pe care le provoca din ignoranță.

TaraliK era și nu era bărbatul de acasă, la care fusese convinsă că renunțase în clipa în care prinsese curaj să-i trântescă ușa în nas, apoi să-și ia lumea în cap și un bilet fără loc la Orient Express.

În gara metropolitană plăti biletul cinstit, peșin ca unui barcagiului ce i-ar fi promis s-o treacă întregă la trup și la minte peste râul Lethe.

Câte se mai întâmplaseră de atunci, de când pentru ea, biologic vorbind, timpul parcă încremenise, nu se mai scurgea în clepsidră...Și când se gândea că fusese o vreme în care tot alergase, nu avusese deloc vreme de Ea, cea care credea că trăia doar sub luminile scenei.

Dansase.

Supraviețuise în corsetul unei civilizație fără valori educaționale, doar cu cipuri informaționale formidabile; ea, femeia-libelulă, nici rea, dar nici bună, bâzâia acum fără ranchiună din aripile gata smulse, așa cum sta expusă sub „lupă” în insectarul unui entomolog fără scrupule.

Pe când fusese doar o dansatoare cu celebritatea prinsă ca o ghiulea de picioare, implorase Divinitatea să-i acorde „un stadiu de studiu experimental” personal la limita

subzistenței. Evident, atunci glumise.

Acum nu ar mai fi repetat nici la beție că era dispusă să piară luptând pentru apă potabilă, pentru hrana și îmbrăcămintea săracilor!

Adormi și se visă mireasă.

Bărbatul în frac de mire își frângea palmele; partea aia bună și partea aia rea din ceea ce era ea, îi negocia libertatea și oferea un preț care, pe ea, ca femeie modernă, o depășea.

Dintr-odată, în sala drapată cu fulgi ca de vată, erau trei bărbați în aceeași viață. Sergio-TalariK-Barbă deveniseră trei imagini într-o singură ramă decolorată.

Singurul om pe care, în pofida tuturor relelor trecute și viitoare, Dacia și-l dorea cu încăpățănare, se răsucea, se contorsiona, se alinia pe dunga roții care... se învârtea, se învârtea....

Prințul olar croia din lut crud altă amforă, după formele trupului ei de femeie.

În lumea sa adevărată, Diva nu s-ar fi recunoscut nici arsă cu țigara într-un vas din argilă ieftină, nici nu ar fi împărțit cu un meșter fără noroc, pe din două, locul de somn și masa în centru cu un blid tot murdar de vopsele.

El lucra, nu sta, nu aștepta dezlegarea, printr-un ritual care să îi garanteze puterea de decizie în întrecerea cu sine, în lupta despre care deja știa că... urma și că nu avea să-i fie ușoară.

Era masculul favorit în trib, râvnit și cu drept de-a alege, de-a primi și nu de-a lupta cu alții, la rând, pentru dragostea mătcilor tinere, singurele care aveau dreptul și obligația de-a deveni mame și cap de familie.

Dacia nu cunoștea, intuia doar scenariul în care ea, femela fără nume și un statut social recunoscut în acel capăt de lume, se simțea mică, fără importanță; o fărâmiță insignifiantă în ciurul și dărmonul vieții și nu o întâmplare șocantă din viața comunității aceleia, care se conducea exact după legile unui stup de albine.

Nimerise din întâmplare în lumea care, speriată de molime de tot felul, de disoluție-n sine, se lupta continuu și fără milă pentru perpetuarea în masă a rasei sale păgâne.

Într-o țară, pe o planetă cât de cât normală, tribul acela cu Matcă ar fi devenit subiect cu prioritate de cercetare.

Dar și omul de știință e om, unul ahtiat după somn, sex și mâncare, așa că, doar aparent lucrurile ar fi părut mai altminteri sau chiar ar fi contat cum ar fi arătat ca atare.

Dacia nu era nici una, nici alta.

În locul din care scăpase, alunecase în spirală, fusese Artistă și noțiunea aceea complica, centrifuga lucrurile cele mai simple.

Deși mental și fizic se simți chiar de-a doua zi capabilă să facă față unui interogatoriu, să fie dusă la Matcă – sigura persoană care i-ar fi decis, poate, soarta –, TalariK hotărîse contrariul.

Nu era încă momentul pentru a o scoate în lume, dar mai ales pentru a o impune pe ea, o străină încă fără nume.

O frică congenitală de de-toate și nu sexul ca acțiune, ca în alte lumi cu civilizație, ținea în echilibru comunitatea aceea, oprită din colbul copitelor, între ziduri de cetate ridicată de alții.

Cele trei străji îi vizitau rar și numai pe înserate.

Veneau cu lapte de capră închegat în vase de aramă bătută pe muche, cu turte înmuiate în miere cu miros de floare proaspătă; tot hrană bună și pe care, TalariK i-o oferea Daciei, de fiecare dată, el parcă hrănindu-se cu șuierul vântului.

Slăbise și mustața peste buze-i crescuse, fire din părul lui legat în cosiță i se smulgeau în pieptenele, cu care ea îl ferchezuia, încerca să-l facă să se simtă frumos, să-l mintă și pentru că, în toată casa aceea nu exista o oglindă, în care el să-și vadă obrazul tot mai palid și mai subțire.

Aparent, timpul trecea peste ei fără evenimente majore, prințul tot învârtind lutul pe roată, în oale, amfore și ulcele.

Dacia ajutându-l cu o abnegație de care nu se crezuse în stare.

Când, obosiți ca gheparzii tineri, voiau să adoarmă, se adunau pereche, ca frate și soră, pe brațul de paie mereu primenite, peste pernele înflorate și sub care șoricioaica alăpta deja alt rând de pui cu epiderma roz ca floarea măceșului.

De la călcâie, peste scobitura tălpii, până la degetul mic și degetul mare, el atingea egal lucrarea, cu degetele subțiri și pline de inele cu peceți tăiate în mărgăritare.

Trăgea lutul galben ca peste vrafuri de mătase, spre locul de glezne adăugând picuri de apă, legând fâșii după fâșii înguste și fine din materia aceea primară și din care ar fi putut ridica, de-ar fi știut cum, o biserică adevărată.

Ajunsese cu bine la sub-genunchiul drept, dar abia de-l atinse și mâna-i secase pe jumătate.

Apoi, la stângul, se opri și nervul sciatic zvâcni în structura nervurilor pe care meșterul le croia cu precizie și osârdie, acolo, pe roata vieții.

Pământul umezit era reluat, frământat, iar scuipat, aruncat, mângâiat, lovit și strivit între palmele care-i impregnau amprentele celor zece degete și mirosul specific al cărnii umane.

El se oprea doar cât respira, apoi iar pornea; așeza nară lângă nară sub fruntea aceea netedă, dar care nu se potrivea defel cu un chip de fecioară.

Dacia, acum știa unde era, realiza că ajunsese în lumea pe care și-o dorise din nebunie, din prostie poate, în copilărie.

Într-un loc primitiv clar, în care ea, dansatoarea celebră, carierista, artista de la Gloria Mundi... era doar un abur, nu o materie cu consistență atomică normală.

Sta nepăsătoare, dezbrăcată de voința personală, sta în fața lui Dumnezeu care... era nehotărât între a-i arăta ce e bine sau rău.

Privea și tăcea, jinduia și iar se retrăgea, se temea de conglomeratul care-i copia respirația și pielea de pe pânțele și linia nasului și verticalitatea șirei spinării.

Dar prințul, deși cu coroană veritabilă peste sudoare, era numai un meșter de oale.

Din când în când, TalariK își mai încerca norocul și pe o amforă adevărată, o golea și-o umplea cu propria-i viață ca pe o găleată cu galbeni.

O ridica și-o strivea din nou și de la capăt cu patimă oarbă, cu ură fără măsură și cu toată puterea lui de-a ierta, de-a uita și de-a merge mai departe, de-a se tot rostogoli ca roata ce se învârtea condusă din umbră năvalnic.

Când el, omul, schimba fără să știe macazul, lutul se prăbușea, se turtea, devenea doar un boț de noroi, bun de lipit peretele despărțitor dintre ei doi.

În noapte, spre ziuă, amfora rămăsese tot neterminată, doar toartele-i erau gata, două brațe cu coatele ascuțite și lovind în stânga și dreapta prin lumea fără sunete.

Și sânii erau gata, existau amândoi la locul lor, de o parte și de alta a iadșului sub care sângele se picura-n inimă cu gust de țâță de mamă prea tânără.

– O lucrare suprarealistă!... scăpă vorbele Dacia, ca de obicei savantă, dar chiar și ea prea puțin convinsă și, probabil râse, pentru că meșterul de oale a dat doar din cap, apoi... s-a apucat de răsturnat masa cu blidul gol, scaunul și roata ce se învârtea în gol, se rostogolea, mergea de nici lumina de întuneric nu se mai deosebea.

Acum, ea era cea cu adevărat trasă pe roată, nu în formă de amforă pentru ulei tescuit din măslina sălbatică, nici din boabe de struguri ce ar fi trebuit să ajungă stafide.

Meșterul o așezase, o legase cu privirea-i, de o mie de spițe, deși nu-i trebuia, nu dorea a o ține ca femeie, doar pentru sine.

Dacia era blândă, supusă, așa cum sta cu capul picurat peste umăr și cu mâinile încrucișate; semn după care, în mahalaua unde ea se născuse, cioclul știa dacă putea pune steag negru, de doliu, în poartă.

Pe lumina de zi următoare, el văzu tot dezastrul.

Iar... prinse, strânse lutul moale de mijloc...

L-a frământat acolo, pe masa de lucru, dar maioua țărâniei nu dospise, nu crescuseră nici de data aceea, doar îmbătrâni în celulă.

TalariK, ba râdea, ba plângea și-i mototolea forma inimii cu patru alveole aproape egale, apoi plămânie pe sub țâțșoare și ficatul care, se zice că niciodată nu doare.

Fierea în femeie pleznea ca buba cea rea, curgea amarul și gura-i umplea...

Dacia simți greață, dar nu ca să verse. Nu-i era defel bine, era așa cum i se întâmplă îndeobște unei gravide; totul i se învârtea în minte, lumea i se răsturna în cuvinte...

Dar ea era Dacia; trebuia, se cădea să fie puternică, un exemplu de Divă, nu de femeie foarte singură.

Nu avea drept să plângă, nici să leșine...

Cum să ceară paharul cu apă, sticluța cu săruri, cum obișnuiau s-o facă numai artistele de vodeviluri?

S-a apropiat ca vulpea de bărbat, de roata, pe care el o învârtea cu piciorul.

Prințul nu i-a vorbit, i-a făcut doar loc pe scaunul îngust, ca în șa, dinaintea sa.

Dacia, de cum s-a așezat, i-a simțit palmele ferme și calde cum o strângeau peste coaste, peste diafragmă, cum îi apăseau plexul, ca două cotiledoane mugurul seminței stejarului.

Așa, în doi, ca unul singur, au lucrat până-n amiază, tot lutul din olărie.

Amfora aceea era ca și gata, doar... gâtul ei mai constituia o problemă.

Nu avea corzi vocale reale și... aeru-i, intrând prea năvalnic prin gura căscată, sufoca trupul, precum pe sinucigaș un șal plin de noduri.

Dacia nu era obosită doar indiferentă la toate, când TalariK a pleznit din palme.

– Gata!

Nu erau pe aproape nici ucenicii, nici calfele care să-l susțină, să-l aplaude.

Pământul din amfora abia ridicată, deja se uscaser.

– Oricum, te-am iubit!... a zis TalariK stins, ca și cum nu el, altul în locul său ar fi îndrăznit și vorbit.

Dacia nu mai era defel surprinsă de cum evoluau lucrurile simple.

Nu căuta răspunsuri și poate de aceea, atunci... s-a pornit, s-a auzit ca prin vis cântecul privighetorii; chinuit, înghițit, regurgitat și iar ronțăit între dinți și măsele de om, nu de pasăre cu cioc și cu pene.

Era-n amiază, fără Lună și fără stele, dar durerea facerii o resimțeau la fel, bărbat și femeie.

TalariK și-a înfipt unghiile în cămașa ei legată cu bride, a intrat în fibra textilă, a înaintat spre epidermă, cucerind timpul și spațiul care îi despărțise.

Lângă ei, lutul ridicat într-un vas anonim de provizii se ardea, acum, ca și singur.

*

* *

Nu și-a amintit când și cum au adormit mai apoi, ca doi salahori după o zi-lumină, împreună pe același snop de perne de mătase, sub care cuibul de șoareci de câmp se dovedise prea mic să mai încapă încă un rând de pui ce așteptau să se nască.

Ea s-a trezit tremurând de frică, de frig, ca de atâtea ori de când se pierduse de sine ca puiul de cioară în crâng.

Nu se mai temea de durerea fizică, învățase să o suporte insensibilă, ca pe o moarte clinică și se hotărî ca și de data aceea, să aștepte sfârșitul coșmarului.

Vibrații ciudate o cuprindeau din toate părțile, o chirceau, o așezau cu burta pe pernele sub care șoarecii aceia anoști păreau a fi fost frații omului.

Refuza să recunoască că era doar un element chimic, o țărână, aruncată în centrifuga unui spațiu închis și în care timpul ca dimensiune părea că nu apăruse încă.

Ar fi vrut să se roage, dar nu mai executase tare demult exercițiul acela de forță spirituală.

Îi era mai ușor, mai simplu să renunțe la luptă.

Starea de tensiune nervoasă se înteeți, continuă s-o biciuiască, s-o zgârie pe mâni și pe față.

Îl căută disperată pe prinț, prin casă și-n toată ograda.

TalariK dispăruse ca și cum, de-a lungul nopții trecute, el nu fusese olar, ci... numai o umbră.

Nu o ținea nimeni legată de mâini și picioare, nu avea călușul în gură, ar fi putut să țipe, să cheme ajutoare.

Sclava trimisă anume de Matcă s-o supravegheze sta cu capul în piept, privind-o curioasă,

dar total neprețuit la leacuri și boală.

– Ceea ce ți se întâmplă nu ține de nimeni; este sacrificiul de sine.

Te vei vindeca cu timpul și singură...

Auzi vag vocea prințului, îi simți și mâna cum îi atinge fruntea-i toată-n broboane.

Se liniști ca un copil lângă mamă, găsi putere să deschidă ochii și chiar să-l privească în față.

În jurul lor mirosea a fum de balegă de cal și rășină arsă.

Ea avea pletele lipite pe tâmpile și cămeșoi grosier, de comuniune cu religia tribului rătăcind prin lume, avea peste pielea ce se încăpățâna să împrăștie încă parfum scump de distilerie.

Își amintea în detaliu clipa, locul... privirea vânzătorului de la care cumpăraseră flaconul cu apă de roze, acolo, pe insula cu lanuri de camelii și din primii ei bani câștigați „cu dansul” pe scenă.

Fusesse cu adevărat fericită?

Nu doar alergase dintr-o parte în alta de Planetă, căutând ziua care trecuse, așteptând clipa care nu se mai putea întoarce secunda viitoare, uitând cu desăvârșire prezentul palpabil, care... o trăda, i se scurgea tăcut printre degete?

Obosise.

Nu-și dorea o reîntoarcere din povestea cotidiană, un salt înapoi prin spațiu și timp, nu-și mai voia viața particulară luată mereu de la capăt.

Se născuse, trudise, ajunsese Artistă. Învățase să se lase controlată, supravegheată, manevrată de mulțimea care plătea ca să o vadă, nu s-o atingă.

Publicul ei sofisticat, rafinat... nu se mulțumea cu simulacrul, o urmărea, o împingea, făcea pentru ea crimă.

– Sânge!

Nu mai vrem cerneală de recuzită pe batista Desdemonei!

Dacia para cât putea, nu se enerva; zâmbea larg în fața blizzuri-lor, a camerelor de luat vederi, pe care le simțea spionând-o de sub scândura scenei, din batonul cu pastă de dinți, din frigider, din coșul pisicii, de la semaforul care, buimac, îi indica un mers în mai multe direcții.

Nu avea nimic nici cu timpul, care nu i-a ajuns să-și viziteze mama internată în clinica aceea plătită cu cec-uri.

Ura țara opulentă și ceasornicele țării acelea, unde totul era pragmatic, la timpul prezent.

Acum avea răgaz și calm să se tot gândească la cine fusese odată.

Simțea palma lui TalariK mângâindu-i, din nou, fruntea, apoi obrazul.

I-ar fi mulțumit dansând mereu pentru el, dar nu se făcea să pună pasul pe aerul în care cineva parcă vărsase un flacon cu „apă” adusă pe corăbii, din Indii.

I-ar fi dansat așa cum numai dânsa știa, mereu și mereu, numai că odaia aia era fără ferestre și cu loc prea îngust pentru ușa, prin care ea, celebra Dacia Diugan, nu reușea să se strecoare, să fugă spre piața publică, să execute dinaintea fanilor ei notorii pirueta pe care o inventase, o dusese aproape până la capăt.

O repeta de zeci de ori în gând, gest după gest reluat ca într-un exercițiu prin care crezi că poți alunga insomnia. Era pirueta „Dacia Diugan” – o figură de stil, un pas colosal pentru coregrafia planetară a secolului XX!

Înapoi, undeva prin Timp nimerind, abia realiza, dar tot cu infatuare iremediabilă, cine era, cât de „importantă” era Ea ca persoană.

Gândul acela încărcat de orgolii i se disloca din creier, se rostogolea peste alt gând, o lovea, o îmbrâncea, așa... ca într-un carusel, când căluții de tablă pictată se lovesc frontal, se calcă-n copite, seucid între ei...

Prințul TalariK rămăsese cu palma lipită de tenul ei fără farduri.

Respirația lui mirosea a fân și lapte proaspăt de iapă, semn că nu demult revenise din grădiștea mânjilor.

Nu o dorea, îi era numai milă de ea.

Daciei i se umeziră ochii sub pleoape, i se făcu dor de un plâns adevărat, care să vină singur, fără recuzită, fără picătura de glicerină, un plâns ca de copil, numai că... sarea din

lacrimă i se solidificase în glandă și ea nu știa.

*
*   *
*

– Prințe, dansatoarea nu-i dintr-o sămânță cu tine!
S-o scăpăm de chinuri, să moară mai bine în somn!
Dacă ar veni chiar acum călăul cu puful...

– Ți-e teamă de ea, mamă!? De ce ți-e teamă?

Străina nu e măreață ca o amazoană, nu are putere ca tine, nu e nici sclavă,- ca să-mi toarne băutura-n pocal ori să-și câștige hrana zilei țeșând la veșminte banale...

– Așa e...

Ea este numai „blestemul” care mi s-a arătat...

Trebuia să fi făcut atunci ce trebuie împlinit azi!

Nu-i în joc doar viitorul tău de prinț fără noroc, este „stupul” nostru în pericol și, dacă nu acționez cu cap, nu va mai rămâne din „roi” nici un martor al drumului pe care l-am făcut până aici din stepa aia răvășită de crivăț.

Bărbatul tânăr, cu fața ascunsă în palme, oftă fără să se rușineze, să se ferească de Matcă, ceea ce nu i se întâmpla niciodată dinaintea altor femei din cetatea plină de căruțe cu coviltire croite din piele neargăsită de bovină.

TalariK se transformă din ogar de vânătoare în câine de companie; se lăsă pe genunchi, gudurându-se, cu capul plecat în poala femeii care îl născuse, dar nu-l alăptase.

Îi era iar bine, foarte bine, ocrotit simțindu-se de toate relele văzute și nevăzute.

Se simțea aproape copil, din ce în ce mai tânăr și fără probleme majore; își iubea mama cu adevărat, dar mai ales se încredea în ea, cum făcu și acum, închizând ochii, așteptând să se întâmple cu ei toți o minune.

Pe moment, Matca se simți cuprinsă, învinsă de dragostea-i de mamă.

E chiar tentată să-și mângâie fiul fără reținere, să adore singura ființă pe care o iubise vreodată.

Dar... TalariK nu mai era demult țăncul care o ruga să-i spună, să-i repete povestea cu prințul cel viteaz și cu prințesa cea frumoasă.

Deși nu voinic ca ursul, fiul ei era bărbat în toată puterea cuvântului.

Ea, mama lui, era încă tânără.

Îl împinse din brațele-i frumos rotunjite, îl aruncă la pământ brusc, fără milă, așa cum face oaia cu mielul care s-a lăcomit, suge ca disperatul.

– Trebuie să-ți alegi degrabă soție, una din cele multe mătci tinere, pe care le-ai adus, ori au venit de bună voie în pat la tine.

Oricare din ele, nu-mi pasă!

De nebună să nu te mai prinzi nici măcar la beție, că nu e bine!

Mă auzi, fiule?

Ea nu-i femeia care să-ți dăruiască trupul numai ține, nici să țină în pântecul-i prea mic copiii tăi, care se cade, trebuie să vină pe lume, pentru ca seminția noastră să se înmulțească, să stăpânească în veci aceste meleaguri.

Ș’apoi nu este nici destul de frumoasă ca să fie prințesă, să-i zâmbească ei soarele prima dimineața.

E bolnavă de boală fără nume, se zbate adesea între viață și moarte!

Are desigur în „cârcă” destule păcate, de nu se prinde de ea nici apa-moartă, nici leacurile noastre...

Poate-i vrăjitoare, cum spune și Barbă, morarul din viciu.

Oricine ar fi, te voi scăpa de ea cât încă se mai poate.

–Mamă!

–Prințe, măcar o dată ascultă la mine; tot ceea ce crezi că este femeie doar aparență este, tot ceea ce crezi că vezi și atingi, dincolo de veșminte este numai abur și... viciu!

Măcar de-ar fi fost pură ca o fetiță. Atunci aș fi ținut-o de dansatoare.

Să fi dansat numai pentru tine, că ăsta e lucrul pe care, se pare, că știe să-l facă cel mai bine dintre toate.

Ai văzut-o cum moare sub ochii noștri o dată și încă o dată, apoi se ridică de pe patul de boală?

Ca vrăjită se ridică din capul oaselor pe propriile-i picioare; acum se... dizolvă și iar prinde putere din mișcarea aceea de vrăjitoare.

După cât am ajuns s-o cunosc, sunt sigură că nici nu ar avea nevoie de două mâini și de două picioare ca să te joace pe tine, un prostuț, pe degete cum îi place!

Una ca ea trebuie prinsă și ținută în „cușca de fier” din piață; trei zile încheiate să rămână fără mâncare și fără apă.

Când îi vor trage înapură zăvoarele, când va liberă iară, să spele putina repede și să nu o mai prindem că pune vreodată piciorul în piața asta, în cetatea noastră!!

– Cetatea „noastră” mamă?!

– Știi mai bine ca mine că alții, mai meșteri decât călăreții din rămășița asta de hoardă, au ridicat zidurile, piatră cu piatră.

– Poate, dar asta nu mai are nici o importanță... nici o legătură cu „fiara” ta mică, pe care o vom ține de azi înainte în cușcă.

– Niciodată!

– Te înfurii degeaba.

– Judecata mea este ca și gata! Dar dacă nu-ți plac pentru ea gratiile cuștii, în locul unde au mai fost pedepsite atâtea desfrânate îi vom ridica Stâlpul!

– Voi pătimi și voi muri cu ea împreună!

– Nici vorbă!

Tu, prințe, vei cunoaște abia de acum încolo adevărata fericirea, patima care încă-ți mocnește în sânge...

Vei începe prin a o biciui în locul călăului.

Străina asta nebună ar putea fi cariul care intră în grindă și roade tăcut, distruge casa asta, stupul în care trăim împreună.

Prințul zvâcni, se ridică în picioare, scoase jungherul de la betelia din mătase verde și-l duse, cu vicleșug vechi, spre propria-i carotidă.

– Îți repet, Stăpână: eu, prințul TalariK, voi fi acolo doar ca să...

– Ești nebun de legat, fiule. Cine vorbește de moarte, de sacrificiu???

Vom încerca să scoatem Răul cel mare din ea.

Dacă se va dovedi că e prea grea de păcate și... nu va rezista încercărilor date... atunci, nu mai e treaba mea, nici a ta!

Da, s-ar putea să nu supraviețuiască vechiului ritual, pentru că ea nu-i femeie capabilă de sacrificiu de sine și nici să iubească o singură dată, să nască prunci sănătoși pe care să-i alăpteze!

Privește-o!

Nu are defel culoare în obraji, nu are rotunjime în brațe, nici sfârcuri la țâțe...

Nu deține nici un semn din care să înțeleg că ar trebui să renunțăm la pedeapsă. Este o vrăjitoare!

– Mamă...

– Prințe, cuvintele sunt scumpe! În cazul de față, nu mai avem ce ne spune. Stâlpul e gata! Ne vedem mâine...

Așa zise Matca, în timp ce părăsea încăperea, locul în care roata olarului prinse a se învârti ca papiota fără ață, repede, repede și de una singură, scuișând, aruncând furioasă în jur cu stropi mici de argilă.

A căzut noaptea din întâmplare, apoi s-au ridicat din întunericul dens zorii teribili. Cerul avea ochi roșii și spume la gură.

Dacia conștientiza vag ce i se pusese la cale.

Nu o interesa prea tare, îi era indiferentă viața ca stare.

Tot ceea ce știa era că trebuia să facă era să rămână cu zâmbetul pe gură, să râdă în hohote dinaintea omului cu față ascunsă sub obrăzarul de piele neagră.

Știa că TalariK, el va fi obligat s-o lovească și o va face corect, după legi vechi, pleznind cu fasciile de piele subțire până când sângele ei va țâșni, mulțimea va intra în delir... Vor sărbători ca nebunii.

Ea îi va zări numai ochii, negri și scânteind ca tăciunii.

Atunci nu va mai fi nici prinț, nici sclav, doar taurul scăpat din staul, cu belciugul în nas... și tras, condusă de femeia de la Putere.

Dar trupul ei strivit, julit... va continua să miroase a parfum scump, adus din colonii. Prințul nu o va mai recunoaște, se va încinge în propriul lui sânge, o va lovi năvalnic pe umeri, pe spate, pe fese...

Din loja ei personală, ca la teatru, o femeie modernă, Matca, mioapă, va privi toată drama, nu prin lentila unui binoclu, ci printr-o coajă străvezie de „sarea pământului”.

La final, va aplauda sigur.

După ea se vor lua toate mătcile tinere din suită, și lucrătoarele oropsite, și trântorii admiși în „societate” aceea ciudată doar pentru figurație.

Matca nu va fi, dar se va strădui să pară indiferentă la onorul adus ei de mulțime.

Dacia va cere apă, apă...

În agonia de după „spectacol” nu o va auzi nimeni.

*

* *

Așa a fost să fie.

Un fulger roșu brăzdă cerul, apoi primul tunet lovi timpanele cu baroase de aer cald și aer rece, unul după altul și bolta se făcu țândări ca o ceașcă de porțelan scăpată din mână.

Sub picioarele Daciei fușteii scării pe care o urcaseră străjile, se răsuciră-n surcele, iar sfoara îi strânse mai abtitor mâinile, gleznelor, legând-o pe lemn ca pe un vițel în ziua tăierii.

Cordonul de legătură dintre oameni ca ființe și nu fenomen al naturii se destrămă de la sine; ea, prinsul, deveni fibră liberă, biet fir de in crescând îndărăt, înflorind subit acolo, în mijlocul mulțimii bete de sânge și care nu se dădu dusă acasă nici când năvăli furtuna cu fulgere, tunete, cu tot tacâmul unui final de spectacol.

Apoi, în picături, apa primordială căzu mai întâi ca prin sită, ca printre degete se lăsa din ce în ce mai jos, mai nervoasă, mai nesupusă...

Abia acum prostimea se răspândi în cele patru vânturi.

Rămăseseră numai ele, două femei în centrul Lumii Vechi, și încă, desigur, cu un strop de minte în plus, s-ar fi putut înțelege, ar fi putut semna pacea aceea, de obicei efemeră.

Prințul, care aruncase cât colo biciul cu care lovise, se agăță disperat de Dacia, de femeia pe care, fibra de lemn o acaparase pe jumătate, o culcușea ca sicriul, între celulele sale.

Era ca și cum o monedă veche ar fi fost înfipt în trunchi tânăr și arborele crescând, lemnul nou i-ar fi acoperit tot reversul.

Apele din cer veneau, se luau după omul tânăr, îl despărțeau de femeia legată, îl cuprindeau de după umeri, de peste șolduri... cu desfrâu de rut, învârtindu-l, dizolvându-l, purtându-l mai apoi, cu indiferență, cu lehamitea aia de după amorul animalic, ca pe firul de goz anonim în puhoiul Terrei.

Gărzile-femei și trântorii cheflii se trăgeau înapoi, în piață.

Lucrătoarele nu gândeau, munceau fără să strige la sclavele care, în tot dezastrul acela neanunțat, se gândeau pe bune, la evadare.

În nebunia generală, Matca vedea, dar nu înțelegea de ce străina, vrăjitoarea, nu zăcea lată, leșinată.

Sub ochii ei, pe stâlpul infamiei, fibra din sfoara ce o ținuse legată pe dansatoare, se umflase ca sămânța bumbacului; nu dădea muguri, nu scotea rădăcini, devenise subțire, și mai subțire... până se frânse.

Gata eliberată, Dacia se ridică pe vârful picioarelor, pași în pas de tango, pe dalele fine de aer din fața lojei de piatră, a locului din care Matca... se îndură și, văzând-o goală ca la naștere, îi aruncă, peste capetele mulțimii tot mai înfierbântate, șalul, – eșarfa cea de cașmir alb ca ninsoarea.

O iertase?!

Țesătura moale i se prinse pe piele netedă, umedă și mirosind puternic a petale de roză.

Dacia dansa iar pe aria destinului, pe nota aceea foarte joasă, ca un muget, ca un sunet venit din detunate.

Dansa eliberată de conveniențe, pe o muzică pe care nu o percepeau decât urechile sale.

Prin toți porii femeii intrau norii, turbarea sălbăticiunii și toate leacurile ucigașe ale omenirii.

Asta până când, la un alt ordin, ea, străina, ciudata... a fost din nou înșfăcată, legată cu sfoară nouă-nouță pe stâlpul care... o cuprinse și strânse tare, foarte tare... în brațe.

*

* *

Matca învăța repede că sfârșitul idealurilor sale era foarte aproape și că nu ea, viteaza „insectă”, inventase roata și trasul pe roata gloriei lumii.

Mai învăța și că literele și cifrele erau din viitor inventate și așteptau doar la rând, în retortele minții umanității, să fie redescoperite.

Încremenise cu ignoranța-i întinsă pe gură. Se sufoca, dar nu putea să strige, să respire.

Ploaia se pornise din nou, o chinuia, ocupa tot decorul din care străjile ei dispăruseră și unde nici slavele personale nu mai îndrăzneau să apară.

Numai pentru ea, pentru Stăpână, străina aceea nebună dansa acum și o făcea din tot sufletul pentru că altminteri nu putea să respire.

Umbla în ritm de tarantelă și ca vela de corabie eșuată în bancuri de nisip aurifer, pe corali imaginari călca și... era din nou ea, cea care se îngropa de vie în ploaia cenușie și rea. Nu-i păsa, ignora trupa de războinici care apăruse brusc în centrul cetății.

Nici de agresivitatea mătcilor tinere nu îi mai era frică, de femelele programate genetic pentru reproducere și care, acum, se prefăceau a-i ține isonul.

Acum, Dacia știa că putea ierta, se putea pleca chiar sub șa, să ducă ea, la bine și greu povara altora, să care pe umeri toate acele veacuri de lupte și lașitate, două milenii comprimate în hap-ul de miere și lapte, pentru care se ucideau încă din neștiință, între ei, oamenii.

O iertase pe Matcă!?

În jurul lor, apele scădeau, se alegeau pe culori, ca acuarelele în cutie.

Și războinicele reapărură în scenă, anume parcă să-i cânte Mătcii în strună; acum erau toate fără armură și libere să ucidă fără măsură.

Erau așa ca naiadele, ca știmatele din legendă; înotau, se bălăceau prin noroiul fertil, sub cerul spart în două ca un capac de oală.

Ele, miriapodele demult dispărute, îndrăzniră, ieșiră, striviră mulțimea de oameni ce reumpluse piața, în mijlocul căreia ardea stâlpul infamiei.

Matca își revenise în fire, era iarăși stăpână pe sine, pe supușii de toate felurile, pe prințul TalariK, pe străina fără nume.

Pocni din degete, făcu un gest din mână și Dacia se simți sfâșiată, ruptă de propria-i simțire.

Înclină capul.

I se supuse Mătcii, dar nu din inerție.

Apoi, a ieșit, s-a răstignit peste ei toți, soarele. Frumos ca un gladiator blond, gata să ridice pe sus dansatoarea, căreia prinse să-i șteargă transpirația, așa, fără prosoape de unică folosință, fără uscătoare electrice.

Își trecea degetele ca de aur peste fontanelă, punctul unde se adună oasele minții; apoi, peste ochi, peste șira spinării... trezind simțuri pe care Dacia nu conștientiza că le deținuse.

Căldura aceea blândă se lăsă scursă către călcâie, apăsă centrul fecundității, care... nu reacționară.

Cu barba albă-l curgându-i pe coate, Zeul vechi sta și doar privea într-acolo, de peste nuielele din gardul orizontului.

Nu-l lua nimeni în seamă.

Zeul cel nou venea înspre ei, călărind un asin; nu avea plete, nici bară, nici mustăți... doar o coroană aprinsă de spini.

Speriat, nu spășit, poporul se retrăgea, da îndărăt spre chiliile comunitare, unde, în perechi ca încălțările vechi, se adânci imediat în somn de moarte reversibilă.

Iar singură în mijlocul pieței vechii cetăți, Dacia se întreba dacă nu cumva totul era doar un vis greu, din care, cu un efort de voință ar fi putut ieși la liman, să fie iar în patul ei de două persoane, în vila cu piscină și valuri artificiale sau pe scândura scenei, care îi adusese gloria mondială.

Sigur nu era doar un vis, pentru că, după efortul colosal, așa cum intuise din start, gura i se pârjolea, o sete rea mușca, îi strângea beregata, apoi pieptul; se agăța, se oprea cu gheara în coasta de Evă, în osul acela moale ca un tendon care nu se rupe, nu moare.

Bășica de pe limbă se inflamase și îi umplea cerul gurii, hotărâtă să o sufoce.

După ploaia care trecuse-n puhoai, soarele ardea cu putere înfricoșătoare.

Lupta ce urma să se dea, lupta finală era pentru apă potabilă.

Dacia nu mai era dispusă să-și încerce puterile, să se ciomăgească, să omoare pentru supraviețuire reală.

– Dacă nu mai există timp perisabil, nu este nici disperare! își zise Dacia, hotărâtă să își asume consecințele trecerii de la zi la noapte și așa, mai departe... mereu mai departe, fără să-și calculeze zilele în ani și ridurile pe față.

Atunci, sau altădată poate, orice fiind cu puțință într-o astfel de situație, au sosit păsările.

Erau multe și de toate culorile, păsări de colivie și păsări de pradă, unele fără ouă în cloacă, dar cu cântecul gata să le deschidă ciocul galben ca aurul...

Veniseră și libelulele cu celofan în loc de aripi, și liliecii orbecăind dinspre grote...

Toate înaripatele se adunară, de se-negrise cerul cu stoluri, aproape ca în filmul lui Hitchcock.

Dar păsările acestea nu erau nici puternice, nici viclene, doar niște jucării teleghidate de un dumnezeu ce își promova creația hibridă, nu printre oamenii cu conturi bancare sau alții ați doar pentru veșnice mișcări sindicale.

– Să fie păsările care l-au hrănit la stâlp pe Sfântul din Assis?

Nu cred, întâmplarea aceea a... avut loc abia peste un mileniu și jumătate, și-a răspuns singură la întrebarea pe care nici nu mai știa de ce și-o punea în gând.

Acolo, în centrul Vechii Lumi, femeia care fusese gata ca și răstignită, împrăștia prin porii deschiși larg, nori de parfum de sinteză.

După acel miros nou, în jurul ei, unul după altul s-au strâns și puii păsărilor ca cioplite în lemn.

Dacia a simțit strivindu-i-se boabe de struguri pe buze.

Erau dulci ca mustul nefiert, cum trebuie să fie fost și băutura de la nunta din Galileea, și ea bea... se întărea în credința că trebuia cu orice preț să reziste experimentului în care nimerise ca o novice.

Pentru prima dată de când se afla la conducerea tribului, Matca se simțea derutată.

În cele din urmă și-a călcat în picioare mândria și trena de stăpână, a făcut trei pași înainte, a dat ordin ca „nebuna” să fie coborâtă din frânghii și unsă cu uleiuri mirositoare de către sclavele tinere.

Rănille Daciei se cicatrizau văzând cu ochii, pielea cea nouă, subțire și foarte sensibilă, acoperea locul unde sfoara o tăia, strângând-o pe stâlp ca în cuie.

*

* *

Aparent, după o vreme, de când o umilise pe Dacia în mijlocul pieței și aceasta nu ripostase, Mătcii nu îi mai era frică de ea, de „vrăjitoarea” despre încă se mai șușotea prin cetate.

Doar că se cam săturase să-i tot poarte grija prințului, care se schimbasesc și, deși nu mai mânca la aceeași masă, nici nu dormea în același pat cu străina frumoasă, își izgonise toate țititoarele, tot, femeii bune să-i încălzească după datină sângele și așternuturile din piei de cămilă.

TalariK era bolnav de o maladie care îi măcina bărbăția, o boală veche, cărată de trib, ca o

trenă din generație în generație, din stepa de baștină, blestem al cărui leac se pierduse în colbul drumurilor și a luptelor fioroase.

Matca era hotărâtă să scape, cum știa ea mai bine, de cea care i-ar fi putut încurca ițele, și care nu dovedise în vreun fel că ar fi putut fi bună de strajă, dar'mite de nevastă.

După ce mai întâi a ordonat să fie rasă în cap și îmbrăcată în mantie galbenă, - semn evident de sclavie, și-a pus iscoadele s-o tragă de limbă, să afle de unde venise și mai ales încotro și dacă mai era hotărâtă să plece vreodată și dacă da, pe cine ar fi târât după dânsa.

Numai că Dacia nu mai era naiva și nici supusa din primele zile după ce ajunsese-n cetate și nici mereu amabilă nu mai era, gata să muncească pentru alții, să-și calce pe suflet pentru a le intra întruna în voie.

Se viclenise și se juca de-a șoarecele și pisica până și cu gărzile personale, ceea ce o descumpănea pe femeia puternică și care nu își mai amintea de un astfel de act de nesupunere în comunitate, de pe când ea, prințesă adolescentă, fusese așezată cu sceptru și coroană de aur în scaun.

Cum nu mai avea încredere, nu în loialitatea slugilor sau în istețimea celor ce îi cântau întruna și doar din obișnuință în strună, Matca hotărî să-i întindă singură „cursa” străinei.

Drumul acela, spre Piscuri, Matca nu-l mai făcuse niciodată nici cu gândul, nici cu pasul, doar auzise, de la ciobanii din vale, despre locul unde urcau și se rugau, locuitori vechii dave, cei care aveau curaj și putere să ajungă pe culme și să depună jertfă în vin și în grâne Zeului lor, un zeu ca toți oamenii, adică din carne și sânge.

Plecaseră din cetate pe furiș și înainte de zorii de ziuă.

Trecuseră cu bine la doar trei pași de urlătoare, de moarte, apoi mersul pe rocă deveni cel al lighioanelor.

Matca și Dacia alunecau, se agățau în colțuri de stâncă, mereu cu un pas doar una în spatele celeilalte, pândindu-și gesturile, întrecându-se din instinct într-un marș pe care, deși nu declaraseră în gura mare, erau hotărâte să-l ducă, indiferent de riscuri, până la capăt.

Matca nu părea a fi obosită și dacă s-a oprit prima dată a fost doar cât să traseze pe coaja de mesteacăn, o seamă de linii frânte și puncte ciudate, tot semne ce-i aminteau Daciei de literele din ziarele acela mondene, care ba o terfeleau ca pe ultima târfă, ba o venerau numind-o „zeița mișcării”.

– Aici ar trebui să fie Piscul, vârful acului! Dincolo este sigur Altarul!

Voi veți ajunge acolo primii, le zise stăpâna gărzilor îmbrăcate în tunici cu solzi de piele grosieră și care dădură din cap, semn de supunere necondiționată.

Matca, care încă ar mai fi putut stârni pasiuni printre masculii de prăsilă, acum când își reluară drumul, pe coastă, hotărâse, din motive numai de ea cunoscute, să meargă ea în urma Daciei.

O făcea în tăcere, cu privirile fixate pe spinarea aceea dreaptă, pe ceafa descoperită înspre creștetul tuns chilug și unde, peste o năframă meșteșugit împletită, sta într-un echilibru perfect amfora plină cu vin din struguri sălbatici.

În fața stăpânei mergând, Dacia păstra ritmul perfect, cadențat; umbla ușor legănat printre pietroaie și mușuroaie, ignorându-i cu bună-știință privirea aia rea, care o chinuia, îi sfredelea meninge, căutând parcă să-i citească gândul din creier.

Pe unde mai umblase, unde mai văzuse ea, Dacia, imaginea aia ca într-o oglindă spartă?

Nu știa, nu își amintea în detaliu drumul făcut în trecut sau în viitor poate, nici de Munții din copilăria-i ce îi apărea doar sub forma unei pălării frumoase, dar tare, tare uzate, nu mai știa.

Și totuși vedea, recunoștea cărarea tot mai abruptă și mai îngustă, pe care înaintase într-o vară, cu rucscul în spinare, într-o zi de vacanță...

Vacanță!!!

Iată tot termeni noi în lumea pe care ultima Matcă în exercițiul funcțiunii o dirija, nu în forță, ci cu tactul cuceritorilor de popoare și dintr-o stratagemă militară congenitală.

– Poteca, numai aparent umblată doar de fiare, duce, trebuie să ajungă cu un capăt la cabana turistică, de unde pădurarul mă va scoate sigur la haltă, la linia de cale ferată!... Își tot repeta, pe limba sa maternă, Dacia Diugan.

Recunoștea, simțea sub tălpi până și piatra terasamentului potrivit pentru trenul alpin, cu

cremalieră. Vedeă, număra traversele... așa, așezate ca bețișoarele de socotit, în penare.

Își imagina, nu-și imagina, dar sigur realcătuia prezentul din trecut și din viitorul acela care o așteptase, pe ea, singurul pasager din gara pustie.

Apoi, auzi clar, inconfundabil sunetul, roțile lovind șina: Dug! Duu-g!... Dug...

– Trebuie doar să aștept trenul meu, poate drezina care să mă scoată în lumea adevărată.

Voi dormi în haltă, pe banca scrijelită-n briceag, voi reciti revistele mototolite... cu date de apariție care nici nu există!

Mergea repede, din ce în ce mai liberă în acțiune și în urma sa, Matca prinse să gâfâie.

Aerul era tot mai tare, nepotrivit pentru ea, femeia care se născuse în locul acela sterp, în deșertul unde floarea înflorește, dar nu prinde roade.

Hotărî, porunci să oprească, să facă acolo popas pentru noaptea care nu le ieșise cu fărașul amurgului chiar în față.

– Am putea rămâne aici pentru totdeauna; avem lemne de foc, izvoare cu apă bună, sare de pus la mâncare și... ierburi de leac avem dacă ne prinde molima, vorbi cu o sinceritate de-a dreptul dezarmantă Matca, ea femeia puternică, luptătoarea care nu voia, dar mai visa încă războaie pline de morți și de foamete.

– Tot un munte și o vale! Țărâna asta-i pregătită să ne primească buni ori răi, în odihna ai' mare... zise și Dacia, ca o completare, în timp ce cobora amfora de pe creștet și o așeză cu grijă pe stratul de mușchi de pădure.

*
*   *
*

Din locul pe care-și răsturnase trupul larg în șolduri și cu sâni ce-i zvâcneau pe sub tunica de mătase drapată cu ștrasuri de aur, Matca nu o auzi sau nu luă în seamă ce spunea dansatoarea.

Nu o interesa ce gândea femeia, pe care încă era hotărâtă s-o jertfească cu mâna sa, s-oucidă în numele unui zeu străin ei și despre care nu învățase nimica.

Nu mai avea energie suficientă pentru a vorbi cursiv, a gândi rațional, sta întinsă acolo, pe cernoziomul a mii de generații de arbori, ierburi, animale și găze în descompunere și unde mirosea a naștere aproape ca într-o maternitate.

Părea că adormise.

Nu străjile leneșe, Dacia a adunat surcele și mai apoi a aprins focul pentru a se apăra de frig, de întuneric, de lotrii și de fiare flămânde.

Cu palmele ei palide întinse spre flăcări, Matca doar suspina de plăcere fizică, lăfăindu-se din mijlocul brocarturilor despăturite de străjile personale.

Nu porunci, cum era obiceiul, ceru doar mâncarea, dar mai apoi, nici nu o puse pe limbă.

Trase spre ea vasul cu apă, în care își spală mâinile, obrazul cu grijă exagerată, fără să verse pe alături vreo picătură.

– În zori depunem jertfa; vinul, pentru care i-am plătit în aur lui Barbă.

– Și... femeia??? puse întrebarea, într-o limbă numai în trib cunoscută, una din străji, la care Matca răspunse căscând și fără să se sinchisească să-și ducă palma la gură:

– Toate la timpul lor...

Prima strajă își frecă palmele ca și cum ar fi fost în fața unei afaceri speculative.

A doua strajă, ceva mai tânără, chicoti și îndrăzni s-o lovească pe Dacia, peste fese, așa ca pe iapa năvălaşă, dar pe care știi că ai putea s-o înveți cu harnașamentul.

Ea rămăsese dreaptă și neînduplecată în tot timpul acela și mai apoi, când sub ochii săi slugile ridicară cortul, îl împodobiră somptuos, după legile lor vechi, de cuceritori.

Matca prinse a sforăi cum dădu geană în geană, dormea buștean, cu mâna îndoită pe sub sâni, ca și cum ar fi ținut în brațe un prunc de câteva zile.

Nu-și visă fiii nenăscuți și nici pe TalariK chinuindu-se în boală.

Acum se simțea împlinită de parcă ar fi purtat un embrion de zeu în pântecul care, de când ea nu mai obișnuia să urce și apoi să galopeze în șaua armăsarului, se acoperise cu un strat tot mai gros de osânză.

Îl auzea pe viitorul copil râzând gâlgâit, dar mai ales îl simțea viu când o durea, când

pruncul acela neplăsmuit încă mușca pe dinăuntru carne vie din carnea sa.

Matca rezista ispitei de a-l lepăda, de a-și scăpa trupul matur de noua viață care punea stăpânire pe ea.

Spre ziuă se făcea că era gata să nască.

Era fericită.

Dar... el nu a fost să fie băiat, doar o fată. Mama a știut după primul plâns, că fetița aceea îi va fi osul de pește din gât; nu o va putea înghiți, nici scuipa îndărăt oricât s-ar fi opintit.

Matca s-a trezit din coșmar asudată toată, strigându-l pe nume pe prințul TalariK și blestemând-o pe străina fără de care, alături, fiul ei nu voia să trăiască.

Bolnav grav, prințul era mai alunecos în simțăminte precum era nisipul de sub copite.

Nu se mai distra aruncând sulița, înfigând în trup-viu jungherul.

Trăgea cu sclavii alături la coarcele plugului, mătura atelierul de oale, făcea tot lucruri interzise cu desăvârșire prinților de sânge ai plesnei ruptă din Hoardă.

*

* *

Pe Munte se crăpa de zi nouă și străjile amândouă își făceau rondul în jurul cortului, mecanic, din inerție și fără să audă cum ciocârliă cânta din pâlcul de goruni crescuți anapoda, acolo, foarte aproape de acoperișul pământului.

Dacia se trezise cu mușchii din gambe zvâcnind, dansând mai apoi pe acel tril, pășind în lumina proaspătă cu ochii larg deschiși, cu părul ei negru crescut peste noapte până la brâu, până la călcâie...

Dansa cu tălpile goale peste așchii de piatră, se mlădia după melodia aceea dumnezeiască, fără să se înțepe în spini, fără să se rănească.

Respirația dimineții, scăpată din humus și treierată prin clorofila frunzișului, o înfășura în hlamidă fină ca pânza de păianjen.

Aproape că nu se mai zări de la o vreme; așa cum se ridicase sub amfora care parcă îi crescuse ca un corn uriaș, ca o stalacmită de calciu drept din creștet.

Era la numai un lat de palmă deasupra pădurii, caligrafiind cu propriul trup mesaje către oameni, dar mai ales spre divinitatea care apăruse în culorile răsăritului și bătea, ca la teatru, din palme.

Pasărea coborî din tril cu un ton, pentru ca mai apoi să se înalțe melodic, sus, foarte sus pe portativul, de pe care firea întreagă îi ținea parcă isonul.

Acum, străjile amândouă, ca fulgerate, se prăbușiră cu capetele ascunse în turbane.

Matca nu mai era defel gata de crimă. Așteptase minunea, ceva dinafară, care să intervină și s-o pună pe goană pe nebuna aia de dansatoare, colo o sclavă ce se credea un om liber!

– Să plece, să intre în pământ sau să se dizolve în zare!

Indiferent de ce ar fi urmat să fie, Matca știa că ea, sângeroasa amazoană de odinioară, nu ar mai fi fost capabilă s-o ucidă.

Chiar sub ochii ei, Dacia sta în veșminte ca din aur, nu pe stâlp și nu legată cu frânghii de mâini și picioare.

Era răstignită direct pe o cruce de aer.

Avea pe cap încă amfora lucrată la patru mâini pe roata din atelierul prințului TalariK, vasul plin ochi cu vin și nici o picătură din lichidul pentru libația Zeului vechi nu se risipise pe cetină, pe pietrele tăcute din jur.

Părea sau era o magie în liniștea ca o inundație care se întinsese, se înstăpânise acum când ciocârliă dispăruse în cer cu cântec cu tot.

Cât cuprindea privirea stăpâna tihna, cumițenia aia ca de dinainte de facerea lumii, ceea ce făcu ca prima strajă să prindă curaj, să-și ridice pentru prima dată privirea spre dansatoare.

Gura-i i se umplu de salivă.

Nu se hotărî dacă s-o înghită sau nu și un firicel i se prelinse pe la colțul buzelor, apoi în bărbie.

A doua strajă, mai puțin curajoasă, constată doar că, deși plecaseră de acasă în miezul de

vară, muntele era acum alb de zăpadă, se lăsase ger greu încât Matca își trăsese peste ea toate obroacele.

Era semnul la care simțiră că trebuiau să-și adune calabalâcul, să coboare în vale.

Matca își așază mantila albă peste ochii cu machiaj violent și peste urechile cu cercei mari ca ciorchinii de struguri asiatici. Era gata de drum.

Ciocârliia reveni în cântecul ei; într-un fel de jeli, de bocet înnegrit prin ninsoarea ce se lăsa în perdele albă între cer și pământ.

Matca s-ar fi întors fuguța acasă, dar nu mai era potecă, nu mai era apa peste care, cu lotca, să treacă...

Se poticni în veșmintele-i scumpe ca iapă priponită în lucerna cu floare.

Străjile dispăruseră. În viforniță erau iar ele singure, două femei pe care nu le lega prietenia și nici un grad de rudenie.

Dacia o luă înainte, făcând pârție.

Au ajuns la tumulul din pietre zidite poate de Om, poate de spirite, și peste care era așezată, grea, fastuoasă, lespede de Lapis Lazuli.

Piatra albastră avea aburi calzi pe gură, pe față.

De jur împrejur imensitatea zăpezii căzute de milenii se separa în faguri pe colții de stâncă și în oul de corb ce pleznea de frig și singurătate.

În spațiul acela glaciatic clar, doar piatra de ofrandă era caldă și asudată ca un copil pe care îl scoți în scutec, din albia de scaldă.

Dacia prinse curaj cât să calce-n omăt cu pași foarte clari, dar nu nebunatici, așa cum s-ar fi așteptat de la o „vrăjitoare” mama lui TalariK viteazul.

Nu îndrăzni, nu atinse lespede decât cu privirea și așază doar cu o lungime de braț mai departe de toate, amfora cu băutura, ce o credea și ea a fi potrivită pentru a ispiți deopotrivă oamenii și zeii.

Odată ofranda depusă, Dacia se simți sleită, fără vlagă, se chirci lângă piatra albastră, se agăță de ea cum face cu propria-i rădăcină în stâncă, floarea-reginei.

Se auzi șoptind o rugăciune simplă și tare de mult învățată.

Privi cerul cu stele strecurate prin lumina de dimineață, Calea Lactee, suprapusă perfect peste albia râului ce pornea de acolo, de sus și despica în două masivul muntos.

Nu mai știa cui l se ruga, dar vorbea întruna, simțea nevoia să zăbovească, să mai rămână acolo.

Era ca și cum ar fi găsit dintr-odată răspuns la toate întrebările nerezolvate ale lumilor trecute și netrecute-n Scriptură.

Era ca într-un spațiu magic, într-un loc neumblat de oameni sau de fiare și în care pașii ei de femeie rătăcită prin vremelnice, urmele pașilor ei dispăruseră cu desăvârșire.

Pe luciul rocii de Lapis Lazuli, desluși trupuri de bărbați și de femei, tot oameni desenați, dar... legați brațe în brațe, umăr la umăr, într-o mișcare fără început și sfârșit, precum cea a aștrilor.

– Hora! țipă Dacia liberă la suflet și la gură, foarte sigură pe amintirea care îi apăruse ca un colac de salvare, acolo, în imensitatea albă, în care ea, băștinașa, și Matca născută în stepa bătută de crivăț, ele, două femei dușmănindu-se pentru cauze necunoscute, realizau subit că numai de înțelepciunea lor depindea următoare clipă de pe fusul vremii.

Priviră amfora lucrată la patru mâni, de Dacia și de TalariK, vasul pe care Matca însăși îl umpluse cu vin roșu, licoare vâscoasă și lipicioasă ca sângele bourului.

Vasul plesnise, se țândărise singur.

Firicele sângerii se ițiră dintre cioburi, porniră vijelioase, se înfrățiră și înconjurară de trei ori altarul, până să primească dezlegarea de-a se rostogoli, mai departe, din cascadă în cascadă, spre valea cu oameni, spre fluviu și marea cea mare.

Acolo, sus, foarte aproape de lacul vulcanic, Dacia sta ca un animal supus ritualului, în genunchi, credincioasă – aștepta finalul.

În fața ei, Matca, amazoana erodată de gloria-i personală, ea, femeia puternică, care nu își irosea timpul pe fleacuri, învăța pe propria-i piele dansul supraviețuirii în situația limită.

Juca singură, se juca cu patima și spaima care o ciupeau, o cuprindeau din toate părțile, ca

viespile.

Abia într-un târziu, se aplecă către Dacia, o prinse de mâinile fără alte podoabe înafară de inelul pe care, într-un sat situat într-o poveste de iarnă, într-o casă de sub streășina morii, un bărbat îndrăznise să i-l pună pe deget zicându-i:

„Sunt omul tău și mă cheamă Barbă!”

În punctul cel mai înalt al Muntelui, pe vârful acului de granituri, acolo în jurul altarului unei civilizații care nu dispăruse, ea, cea născută în crescută printre copitele cailor, dansa, tropăia din condurii de brocart pe zăpada care-i rezista, nu se topea, nu se terciuia.

Într-un târziu, reapărură și străjile amândouă, se prinseră-n horă neîndemnatice, dar foarte hotărâte să facă tot posibilul, să supraviețuiască în emisfera aia hiperboreală.

În inima Muntelui se iscase veselie mare, de se treziră din somn vulpile și mai ales lupii din haita care... nu-i mai cerea lui Mutu, omului schilav, permisiunea de-a ieși la vânătoare.

*
*   *
*

Nu-și mai aminteau nici unul din ei, mai apoi, cum și pe unde au revenit în cetatea unde, în lipsa Mătcii, canicula spărsese zeci de pietre, nu din zidul de apărare, ci din padimentul vechii piețe.

Au revenit după mai mult de șapte zile și șapte nopți de funerarii susținute întru odihna sufletului și iertarea păcatele, ceremonial amestecat în datini de tot felul, așa cum li se face doar celor dispăruți în timp și în spații ciudate.

În lipsa stăpânei, de la armură până la bucătărie toți o vorbeau numai de bine pe Matcă, aveau lacrimi adevărate pentru străjile amândouă, ba chiar și pentru „afurisita aia” de străină, care le zăpăcise prințul cu drept de domnie.

În nebunia odată stârnită de corul bocitoarelor, doar el, TalariK, mai rămăsese cu capul pe umeri și hotărât ca, în pofida bolii, să sfredelească munții dacă de asta ar fi fost nevoie pentru a da de o urmă.

Fără soldați de gardă, fără jungher la cingătoare, doar el și murgul cu harnașamante țintuite-n argint vechi, prințul a bătut palmă cu palmă toată partea aceea de lume, sihăstria și cătunele care aveau sau încă nu aveau un nume.

A ajuns și în vizuina lui Mutu-luparul, în hruba unde, pe un braț de cetină scuturată, cele două femei, fără străji, se zbăteau în lupta dintre viață și moarte.

Cu grijă, ca și cu sfintele moaște, s-a întors, chiar a doua zi, cu ele în Cetate.

De la întâmplarea aceea teribilă, Matca se schimbă, era numai lapte și miere până și cu femeile sulemenite, din casa unde odihneau toți negustorii abia întorși de pe Drumul Mătășii.

Chiar de-a doua zi, înțepenită bine în Scaun, Matca și-a chemat țesătorii și croitorii de frunte, femeile de casă, tot meșteri dispuși să o măsoare de la cot la umăr, de la creștet la talie și așa mai departe... până ce îi acoperiră Daciei, în falduri de mătase verde, și pulpele, și chiar degetele de la mâini și picioare.

Era semnul libertății condiționate, în schimbul căreia străina primi alte daruri; mărgele și copcii de aur, papuci de brocart brodați pentru tălpile care se răneau de fiecare dată când coborau pe solul palpabil, de acolo, din spațiul lor de drept, de pe sfoara aceea îngustă de aer.

Ea sângera pentru că era om, dar răbda, nu i se plângea mai ales prințului.

Matca îi dăruise până și pieptenele ei de os de muflon, unul bătut în peruzele și cu care sclava îi netezea acum Daciei părul, care, deși retezat în fiecare seară, îi creștea la loc, - până la umeri, până la brâu, ajungeau până la... glezne când se auzea cel de al treilea cântat al cocoșilor.

Acum, și dansatoarea umbla acoperită pe față, prin cetate, cu trupul ei sterp, dar frumos, zvâcnind liber doar în somnul cu visele care îi aduceau aproape reală, nopți de nopți, scena pe care cucerise laurii gloriei artei.

Răstignită între două lumi paralele, Dacia s-ar fi dezis și... nu s-ar fi dezis de scândura pe care repurtase succesul, de locul din care se dedase la drogul aplauzelor, unde încasase în plex energiile acelea extraordinare care ridicau sălile lumii în picioare.

Ea era încă, nu doar fusese, cea mai bună dansatoare a Secolului care trecuse.

Sufletul, nu Trupul, sta retras, ascuns sub mantila de mătase, într-o haină, o cârpă incapabilă să-i acorde rangul social, virtutea pentru care era acolo și atunci, mai mult sau mai puțin respectată.

Nu-și lăsa descoperite nici fața și nici sentimentele, cum nu-și arăta la vedere șalul alb de cașmir și blugii din denim albastru, veșmintele personale, pe care, odată ce le recuperase prin generozitatea Mătcii, le purta zilnic, ca pe niște talismane.

Peste ele punea cam aceleași tipare de haine pe care pe purtase și la spectacolul de gală de la Vatican, în seara Crăciunului din anul... Care an, unul dintre Milenii, dar care... nu mai avea nici o relevanță palpabilă.

Dacia nu era blazată, ca mai toți, din cetate, care nu mai fremătau, nu o mai aplaudau de-o priveau cum dansa, colo ca o umbră care face pasul perfect, trece peste vii și morți când... tropotind pe dale de piatră, când alunecând ca de pe fulger pe gheață.

Numai Matca o încuraja, o susținea din interes evident, așa cum nu se mai împotriva fățiș întâlnirilor dintre dansatoare și prințul care încă nu da semn că ar fi putut fi cel mai puternic mascul din acel „stup”.

Nu-i încuraja deschis, e drept, lăsa doar să se înțeleagă că nu-i mai păsa și nu s-ar fi opus dacă ar fi avut loc și o mezalianță.

*
*   *
*

În plină amiază, Dacia intrase în casa prințului, cu pletele ei negre alunecate din pieptene peste umerii, cu sânii liberi și cu brațele unse cu uleiuri fine, cum primeau în rație zilnică numai țiițoarele favorite.

Altă sclavă blondă și foarte frumoasă sta acum aplecată de șale la vatră, potolind cu vătraiul tăciunele care țiuia în maldărul de vreascuri, a farmece, desigur.

Era toamnă afară, era rece în casă, iar roata, la care plămădiseră și ridicaseră, la patru mâini, pereții amforei cu trup de femeie abia de se zărea în vrafal și umbra amintirilor.

– Ei!

Îi zise Dacia slavei în loc de binețe, dar fără a avea defel intenția de a-i aminti prin asta, că ea ar fi putut fi de acolo încolo stăpâna că avea un loc singular în inima bărbatului cu ten ca măslina și cu mustață coborâtă spre barbă

Sclava nu i se supuse, aștepta cuvântul prințului.

TalariK cu greu se hotărî s-o îndepărteze din preajmă, să rămână iar singur cu Dacia, pe care o evita de când... legătura dintre ei, ca de la bărbat și femeie, făcea parte din Lege și-l dezlega de conveniențele de tot felul.

Ca unui adolescent nepriceput în fața curtezanei, îi era teamă să rămână singur cu ea, cu cea mai bună prietenă pe care o avusese vreodată și căreia simțea nevoia să i se destăinuiască.

Era și nu era dragoste ceea ce-i lega și îi despărțea ca tăișul de trestie

În unele nopți, încă își mai aruncau în foc robele scumpe și, goi până-n talie, lucrau lutul moale de pe roata olarului.

Dar... ce făceau noaptea, se strivea ziua și lucrarea aceea părea să nu se mai sfârșească de acolo încolo.

Alteori, numai se priveau ochi în ochi, ca într-un ritual sinucigaș și din care ieșeau târziu, vlăguiți fizic și cu mințile vraiste.

Dincolo de ei, între zidurile vechii dave, ce adăposteau cu indiferență la schimbare, ultimul fir din fascia furiei migratoare, căruțele încă mai erau pline cu bărbați, femei și copii ce visau stepa, caii sălbăticți și furtuna smulgându-le iurtele din țărushi și din frânghii.

Erau căruțe de luptă, așezate strategic, la distanță egală între Muntele sfânt și râul, în care ei, străinii, învățaseră cum să prindă păstrăvi, dar mai ales cum să priponească mițele de oaie, pentru ca mai apoi să le scoată ticsite cu solzi de aur, adus la vale, din detunate și tuneluri și băi sfredelite de oameni.

– Ei..., zise el, TalariK, abia acum schițând semn de nerăbdare spre sclava languroasă, care se întinsese sub ochii lui, lângă vatră, ca o leoaică tânără și fecundă.

Se făcuse foarte cald în casă și mirosea a orhidee uitată în apă.

El râse chinuit, îi trase femeii blana de leopard de pe umeri, o privi o secundă, apoi o acoperi la loc și, plin dintr-o dată de ură, ca un băiețandru frustrat, o plesni cu răutate peste fețele rotunjite, o împinse spre locul de ușă, în acel gol ca de dinte lipsă în gingie, dar acoperit cu șireaguri din mărgelile de cahlă arsă.

Dacia sta cu capul sus și cu gândurile nemărturisite, la câțiva pași doar de cotlonul de paie acoperite cu perne de mătase, pe care prințul își petrecea, de la un timp, mai toate zilele, dar mai ales nopțile lui proaste, bătute de insomnia și ispite ciudate.

Nu râdea și nu plângea nimeni, doar șuierul de aer trecând prin brazii de afară se auzi o secundă, apoi înmărmuri și el cu desăvârșire.

Sclava se întoarse ceva mai târziu, aparent nechemată.

Avea mâini mici și albe, aducea cu ele vasul plin cu uleiuri de corp speciale.

Îl ocoli de câteva ori pe prințul acum împlânzit ca un miel și abia apoi îi atinse epiderma cu respirația ei caldă, mai apoi cu buricele degetelor...

Prindea, ciupea, masa, lovea... strivea cu dunga de palmă, cu toată palma, cu pumnul și, în cele din urmă, cu buzele, lăsându-și respirația înfierbântată la doar un milimetru de centrul nervoși de pe șira spinării bărbatului care prinse a geme.

Cobora, urca, din nou se lăsă din... vertebră în vertebră, către mijloc...

Își făcea meseria cu pasiune și responsabilitate de om liber, nu de supusă.

O sudoare iute ca iuțul cuprinse și înconjură de câteva ori la rând încăperea, prințul se răsuci pe scaunul mic, o prinse, o trase pe sclavă, o strânse în brațele slabe ca și cum și-ar fi încercat pe ea, puterea, cu gând s-o strivească.

O lovi și o sărută năvalnic, repetat, obsedat de parcă ar fi fost doar ei doi, beți și singuri pe lume.

Dacia ar fi vrut să fie departe de toate, dar nu reușea să-și smulgă din loc picioarele, care păreau înghețate.

Nu-și putea astupa nici urechile și le auzi icnetul destrăbălării.

Nu reușea să țină nici ochii pleoapă pe pleoapă, îi pândea cu o curiozitate de-a dreptul enervantă.

Apoi apăru semnul bolii, ca o floare mare de lotus, ca o cicatrice încă nevindecată, acolo, pe trupul prințului tânăr.

Sclava blondă îi atinge rana cu mișcări ferme și circulare. I-o ungea cu pomadă binemirosoasă

Sclava își făcea treaba cu gesturi sigure, poate un pic cam prea lascive, presăra și praf de piatră albastră, și câteva alge verzi de fântână.

Sufle ușor peste rană ca și când prințul ar fost copilul răsfățat și prinse să-i cânte din ce în ce mai duios și fără nici un fel de cuvinte.

Dacia nu cunoștea medicină, nici nu dorea să-l panseze; era deznădăjduită și, ca mereu în astfel de ocazii, simțea nevoia acută, doar să danseze.

Dar ceea ce voia ea nu era mișcare reală, care să rămână, să încapă în spațiul acela cu miros dulceag de gangrenă.

O dureau genunchii, coatele, mușchii de pe pânțele-i zvâcneau de nefolosință.

Deveni rațională, încetă să se mai creadă o curtezană și soră de caritate într-o singură femeie.

Ea era Diva!

Sclava blondă își terminase misiunea pe ziua aceea și-l ajută pe prinț să-și îmbrace la loc pieptarul de zale, direct peste pielea acoperită cu broboane reci de sudoare.

Dacia îi mai privi o dată, lung, nu cu indiferență, cum și-ar fi dorit, apoi se desfășură toată din șalul ei alb de cașmir, se undui ca un șarpe de apă, se smulse dintre ei doi, părăsi mândră și ca inaccesibilă încăperea.

El nu o strigă, nu o rugă să rămână.

Întinsese după ea doar mâna, o lungime de braț, cât să îi poată atinge un cearcăn din umbră.

S-o oprească nu cutezase.

Umbra ei... umbra Daciei Diugan, acum foarte clară și care nu mima, chiar se răsucea, se ridica, se lăsa, plutea... se întorcea la trupul-mamă pentru că, altminteri, nu ar mai fi fost Ea cea reală.

Sclava blondă o urmărea acum îndeaproape.

Purta pe braț, maldăr de veșminte rare și podoabe pentru gât, pentru mâini și pentru picioare.

În cele din urmă, Dacia a fost prinsă și cu de-a sila gătită de sărbătoare, apoi purtată în lectică până-n arena de luptă cu fiare.

Acolo, sub cerul gol, pe pământul bătucit cu maiuri de lemn greu, șapte războinici fără coif țineau taurul trântit cu grumazul pe gura canalului proaspăt săpat.

Cineva, poate prințul, poate Matca..., dădu semn și stolul de corbi flămânzi ieși din volatierele princiare, se roti peste ei toți, ca un roi de țânțari care încă nu și-a găsit locul sub soare.

Satrapul trase vita în ștreangul cu verigă poleită în aur, dar nu destul cât să-i ia de tot respirația gâfâită.

Matca îi întinse pumnalul cu care, în numele lui TalariK-viteazul, a fost ucis imediat animalul.

Dacia avea senzația tâmpă că era la un cinematograful de cartier, că totul se petrecea numai pe un ecran panoramic și că, dintr-o clipă în alta, va scrie: End, Kanetz, Fine, Sfârșit...

Se va aprinde lumina, ea va pleca, va ieși în strada cu reclame la Coca-Cola și țigări fără marijuana.

Auzea continuu mugetul vitei, mai întâi isteric, apoi din ce în ce mai calm, resemnat, ca și când cineva ar fi așezat o bucată groasă de păslă peste respirația unui uriaș.

*

* *

Rămăseseră lipiți cu sternul pe buza prăpastiei.

Jos, pe lunca ca o lingură vopsită în verde crud, de o parte și alta a râului cu apele spintecate de spinarea câte unei peștioaice care se întorcea de la izvoarele, sub care își depusese pontă de primăvară, ielele gestante, mânjii de un an, armăsarul conducător; toată herghelia aceea neîmblânzită de om păștea cu urechile ciulite ca niște antene hipersensibile.

Imediat după ritualul de sacrificiu al taurului-alb, prințul părea să fi prins putere suficientă pentru a ieși din nou printre oameni.

Nu, nu se întrecea încă în trântă cu ciobanii din vale, nici nu pornea de unul singur la vânătoare de capre negre, dar... nu se da îndărăt de la nici o întâmplare care i-ar fi crescut adrenalina, i-ar fi repus fluidul vieții în mișcare.

TalariK fluieră printre dinți, sunet ca de șarpe prins, strivit, aruncând în afară de mai multe ori tot jetul de aer, pe sub degetele lipite strâns de osul palatin.

Limba-i rămânea încordată în gură, ca o strună pe harfă.

Dacia-i zâmbi cu ironie vădită, ca unui tovarăș de joacă și... îi arătă ea, priceputa, cum se fluieră cu adevărat din „două degete”.

Suflă brusc și, șuierul foarte iute, se porni, izbi în liniștea din jur ca într-un zid de alge.

Ecoul se multiplică și iepurii perechi o izbucniră din culcușuri, ciutele încremeniră o clipă, apoi o rupseră la sănătoasa prin codrii, fluturii... da, fluturi de toate culorile se treziră în crisalide, ieșiră în primul lor zbor de cercetare, apoi se așezară ciorchine pe macii agățați cu rădăcina în gingia viroagei din apropiere.

Pe luncă, caii sălbatici se ridicară cu toți deodată pe două picioare. Nechezară adulmecând aerul.

Aveau nări subțiri, crupa suplă și copite fără potcoave, ce azvârleau smocurile de iarbă ce se nimeriseră să le crească în cale.

Erau gata de apărare și gata de luptă. Ielele se adunară una-n alta, cu trupurile lor făcând stavilă pentru mânjii care nu apucaseră să-și cunoască dușmanul.

Puii se rupeau de mame, se răzlețeau din herghelia sălbatică, galopau în sus și în jos pe firul apei, împrăștiindu-se prin smârcuri, ca în ciur boabele de hrișcă.

Armăsarul negru domina cerul și pământul, dădea semne de luptă deschisă, își căuta, aștepta doar un partener pe măsură.

În fața iepelor tinere, cu ochi strălucitori și gura plină de spume, armăsarul necheza, se cambra, iar... necheza sălbatic, un exercițiu de forță menită să intimideze dușmanul.

Câțiva corbi de pe cuiburile fără ouă croncăniră speriați și până și zăganul se alinie pe dunga zenitului, așteptând semnul întâlnirii decisive dintre animalele libere.

Era o lecție de supraviețuire pentru Diva care venea dintr-o lume în care Omul se lăuda sus și tare că supusese ireversibil Natura!

Prințul o bătu pe umăr. Ea era cu gândul departe și nu se strădui să prindă sensul semnului lui, de evidentă camaraderie.

De când hălăduiau împreună și singuri, el, TalariK, nu încercase niciodată să o mai atingă, să o sărute.

De vorbit, da îi vorbea, dar folosea de fiecare dată cuvinte din limba aceea, ei cu totul necunoscută.

Dacia se complăcea, tăcea, convinsă fiind că, în situația dată, nu trebuia, nu era obligată să-l mintă.

Se mulțumeau cu privirile, cu gesturile, ca o pereche de mimi compatibili pe o scenă dincolo de care, în semiobscurul sălii teatrului, toți acei străini, spectatorii corecți, care plățiseră bilet, nu înțelegeau din dialogul lor mai nimic.

Pe zi ce trecea, prințul se simțea mai în putere și ea se resemna, hotărâtă să primească toate evenimentele așa cum îi erau scoase în cale. Fără emoție, fără înverșunare.

TalariK prinsese cu adevărat viața nouă imediat după ritualul cu taurul.

Era din nou viu printre oameni și își încerca forța nebunește, ori de câte ori i se ivea o ocazie.

Și de data aceea, nu-i rezistase tentației și cobora, precum puiul de viperă, pe stânca grunjoasă.

Aluneca, se prindea cu degetele de firul ierbii uscate, se rănea, dar mergea mai departe...

Ei îi inspira numai milă. O milă maternă și pe care nu mai avusese ocazia să și-o exerseze vreodată.

Se lăsă în brațe, coborî în hau după el, să-l ajute, cum făcuse în ultimele zile, mereu.

Îl prinse de mânecă, de pieptarul din zale, abia îl ridică din priponul în care părea că se prăbușise.

Prinț de stepă, TalariK era obișnuit mai bine cu șaua, cu caii decât cu pasul pe stâncă.

Grohotișul se dislocă și ei alunecară, laolaltă, se rostogoliră de-a valma... ajunseră teferi și îmbrățișați, jos, pe pământul reavăn.

Și ar fi stat așa o vreme, doi prieteni și nu bărbat și femeie, nici înfruntându-se, nici admirându-se...

Hergheția-i simțise și dispăruse înspre pădurea virgină. Parcă o înghițise frunzișul.

În urmă, se auzea numai un geamăt ca de femeie ce naște singură-n stradă.

Au găsit iapa toată asudată. Sta cu burta lipită pe colțuri de iarbă. Gemea în cleștele facerii.

Dacia s-a apropiat prima, i-a luat capul în brațe și animalul, care nu miroșise niciodată mâna de om, zvâcni, apoi... se lăsă mângâiat, pentru că nu mai avea ce face.

Se instalase între ele două, femele, o înțelegere ancestrală, tacită și fără bariere moderne.

Iapa avea ochii umezi, coama lăsată și un fir de sânge i se amestecase cu spuma de la colțul gurii fără zăbală.

Dacia o mângâia din instinct, fără să se întrebe ce le lega, pe ele ca specii, ca indivizi, acolo la capătul pământului.

Prințul își dezbrăcase surtucul din zale de piele, se lăsase pe genunchi, palpând profesional pântecul animalului. Se comporta cu seriozitate de mamoș, avea gesturi simple, ușoare.

Palmele-i înguste, degetele lungi și flexibile alunecau, împingeau fătul înspre lumină.

Iapa era moale, supusă... când lichidul amiotic, apa aceea vie, care spărsese punga placentei, se revărsa printre picioarele sprijinite în iarba abia răsărită.

Apoi se zări o copită mică cât un pantof de fetiță, apoi.. altă copită; picioarele din spate,

îngemănate ieșiră din trupul rupt de durerile facerii.

Mânzul venea pe lume de-a-ndoaselea, dar venea sigur.

Era plin de mucus în nări și pe gură, însă pregătit, programat să respire, să se ridice imediat pe propriile-i picioare, să fugă, să galopeze dacă de asta era nevoie ca să-și apere viața.

Viața!

TalariK scoase cuțitul de vânătoare și reteză ombilicul, cordonul de argint care leagă pentru totdeauna puiul de mamă.

Placenta se prelinse și ea în-afară din trupul lehuzei, așa ca un vâl de dantelă din vinișoare cu grăsime și sânge.

Aerul împrejur mirosi a viață nouă.

Încă o naștere se săvârșise cu bine.

Mama de mânz se ridică pe picioare, se scutură și privi în dreapta și în stânga, apoi nevăzând herghelia, necheză derutată.

Nu știa dacă trebuia să-și apere mânzul, forțându-l să se ridice, să fugă, sau... doar să se lase pe mâna făpturilor acelor, care abia de reușeau cu statul lor pe două picioare, să-i atingă coama.

Instinctul de mamă învinse.

Necheză blând, liniștitor, lingând nou-născutul, care încercă, dar nu reuși din prima să se ridice pe patru picioare, să se avânte în goană.

Dacia își desprinsese șalul de cașmir de pe umeri, îl așează peste mânz, ca pe un scutec, cum face orice moașă bună într-o maternitate modernă, într-o lume cu apă curentă, cu forceps, cu anestezie și bisturie...

Prințul se descurcase pentru prima dată în viața sa, singur, într-o treabă pe care o dusesse cu bine și până la capăt.

Acum, mulțumit de sine, își spăla palmele și cuțitul în undele râului.

– Numele tău va fi...Vîfor!

Dacia botează, mai în glumă, mai în serios, mânzul norocos.

Nu se mai sătura să-i mângâie coama albă și scurtă, pleoapele puse peste ochii încă nedepriși cu lumina zilei, urechile micuțe, botul umed și fruntea, unde... simți zvâcnindu-i sub deget mugurele cornului magic.

L-a atins de mai multe ori, la rând, insistent, repezit, apoi blând... și l-a privit, așa, abia răsărit pe sub pielea nouă și moale ca un nor plin de ploaie.

Nu se înșela, era un inorog de adevăratelea!

Mânzul din poveste o așteptase pe ea, acolo în pustietate, să o convingă că tot o Lume era cât încăpea și cât nu încăpea în basme.

Era un inorog adevărat, poate ultimul de pe Pământ și nu și-ar fi iertat să-l vadă, mai târziu, îmblânzit chiar de TalariK.

L-a lovit cu putere, cu disperare pe crupa micuță, și mânzul s-a cambrat, s-a ridicat, s-a înfipt pe picioarele-i firave, s-a clătinat doar o dată, executând mai apoi, corect, primul lui pas pe țărână adevărată.

Învăță galopul din fugă, din ce în ce mai repede, mai departe... până se pierdu în linia orizontului.

lapa l-a urmărit cu privirea, nechezând, și mirosind, luându-i urma prin sihăstrie.

– Proasto, era Calul din vis!!! De ce l-ai gonit?!

Dacia îndrăzni să se prefacă, că nu nu-i pricepe furia. Râse sadic și chiar dansă de-a lungul șalului alb, acum, încercănat ici-colo de sângele de la nașterea inorogului.

Corbii croncăniră toți a pagubă.

Haita de lupi amușină la pradă zadarnic.

Ei toți, cioclii unei lumi colosale, veneau, așteptau să se îndoape de-a gata cu hoituri de animale.

Sălbăticiunile, nici ele nu-i rezistau tentației, riscau, coborau lângă oameni, pe lunca unde iarba mai era încă pătată de umorile nașterii.

– De ce l-ai gonit???

Insistă prințul din ce în ce mai tare și, cum Dacia doar dansa și-i râdea în față, el furios, o

plesni, o îmbrânci.

Ea se prăvăli. El înnebuni, o lovi mai departe cu picioarele în burtă, peste scobitura rinichiului...

Abia când obosi, o răsuci și o privi în ochii care nu voiau, nici de data aceea, să i se plece.

O lovi din nou, ca pe un bărbat, nu ca pe o femeie, o pocni cu capul lui pătrășos în maxilar, în gură, și nu doar o singură dată.

Sângele-i țâșni din limbă și din gingii, era sărat și viu, nu ca o într-o scamatorie cu butaforie.

Așa o lovise și Sergio al ei, bărbatul acela frumos ca un zeu și prost ca berbecul din turmă.

Sergio o iubea și o ura pentru ceea ce lui îi lipsea: talentul, acel harul de la Dumnezeu, unicul și a toate știutorul.

„Rană nou, peste rană necicatrizată” gândi indiferentă Dacia și își atinse buza spartă cu limba, apoi cu degetul pe care mai sta doar un ciob din inel.

Palma prințului, iute și greu de scos din mânie, lovi la rând, obrazul stâng și obrazul drept, iar gura gata rănită de...

Dacia se prăbuși ca de sub genunchiul de bivol.

Căzuse cu tâmpla subțire în colțul de piatră.

Adormise pe dată, îi era bine ca în basmul cu zâne și... ar fi dormit mult și bine dacă nu ar fi găsit-o haita, lupii lui Mutu, care o recunoscuseră după miros, unul de parfum cumpărat dintr-un prăvălie de lux.

*
*   *

Visa sau chiar era Ea cea era lungită direct pe piatra șlefuită prin glisarea uitatelor glaciațiuni, frecată ca și cu un șmirghel fixat pe rotorul unei mașini incomensurabile ca putere și destin.

Simțea fibra din roca rece cum pulsa, cum o împingea, cum îi atingea epiderma, porii, care se treziră din spaimă, prinseră să asude cu ca o subsioară de fecioară.

Dacia era întregă la trup, doar capul îi era zdrobit și căzut peste șalul alb de cașmir.

Ca într-o „jertfă”, își zise în gând și doar dintr-un ciob mic de amintire ricoșată din sfera de influență a unei civilizații din care ea, dansatoarea, femeia cu cele mai scumpe picioare din toate timpurile, nu fusese încă definitiv extrasă, eliberată.

Mirosea a tămâie proaspătă și a melci de grădină.

Îl auzea pe Petru vorbindu-i la cap și pe Pavel răspunzându-i, în timp ce o învelea pe ea, maștera lor rea, pe picioare.

Apoi se simți ridicată, dusă pe targă și așezată pe culcuș de ferigă moale.

Mult mai târziu abia a simțit gustul laptelui dulce pe buze, pe limbă și a realizat că era vie și în afara pericolului.

Îi recunoscuse pe gemenii lui Barbă, după glas și după straie, după umbra pe care o lungeau acolo, pe pereții grotei, în care aprinseră foc din vreascurile cărate de afară.

Erau într-o lumină vagă, în fum albăstriu stocat printre stalactitele și coloanele de calcar ca zațul cafelei.

Dacia realiza că avea, deținea din nou gust, miros, văz și auz... tot simțuri pentru care ar fi trebuit să-i mulțumească lui Dumnezeu, să fie fericită.

În situația dată, sigur, ar fi trebuit să-i ierte și pe gemenii lui Barbă, pe ei, care o legaseră de coada calului, o târâseră cu tălpile goale pe grohotișuri, hotărâți să o rătăcească sau, și mai bine, s-o vândă pe preț bun fiului Mătcii, lui TalariK viteazul.

Târgul acela nu se făcuse.

Ea era gata să uite ceea ce o durea cel mai tare, să ierte trădarea, să-i „înțeleagă” pe gemeni și chiar și pe Barbă, care... sosise, aducând cu el, de afară, bură de aer albastru de primăvară.

Dacă ar fi reușit să stea, ca mânzul acela de inorog, pe propriile-i picioare, Dacia i-ar fi sărit de îndată morarului în beregată.

L-ar fi lovit și mușcat ca o pisică sălbatică.

Știa, înțelesese că nu avea energie suficientă cât să se tot lupte cu fiecare în parte, pentru toate cele câte îi fuseseră date și apoi luate cu sau fără strop de răutate.

Barbă se aplecase deasupra-i și, cu o pânzătură pe care scuipa întruna, îi curăța de pământ

gura spartă, tâmpla din care se scursese prea mult sânge ca să mai creadă că ea, femeia fără nume, ar mai fi trăit încă.

„Barbă nu-i prinț de onoare ca TalariK, dar nu-i nici insul care să mă lase să mor a doua oară.

Lui nu îi e teamă de nici o boală, nu-i e greață să-mi tot privească obrazul vânăt și gura mușcată de alții, ochi înfundați în găvane și nici viermii din pământ să-i vadă cum urcă pe hainele care mi-au devenit negre din albe.

El e „bestial”! Ha, ha, așa vorbea numai partenerul meu de repetiții, homosexualul ăla... Cum îl chema?

Deși Barbă-i puternic ca ursul, mă jelește femeiește. Plânge de adevăratelea!

Nu, mă blestemă, mă urăște.

S-a așezat lângă mine, mă ține pe brațe, dar nu îndrăznește să-mi mângâie nici pielea și nici șalul alb, care... acum este tot cu cearcăne de sudoare amestecată în sânge de la nașterea fiului-ieipei.

La lumina asta de rășină, obrazul meu este sigur palid, fără culoare...

Sst! Îmi spune cuvinte.

Ce-or însemna oare???

„...femeia mea...”

Atât înțeleg. Restul chiar de-aș pricepe, nu ar mai avea importanță.

Așa gândea rănită și împăcată cu ea însăși, se lăsă ca în somn, în ispită.

Peștera se prelungea ca un tentacul de cefalopod, înaintea și înapoia lor.

Muntele scrâșni deasupra ca la cutremur. Piatra dură plezni și se deschiseră alte fronturi de lucru, alt labirint suficient de îngust pentru a nu îndrăzni să plece prin el, un om singur.

Într-o clipă, sala aceea cu boltă și cu loc pentru tron, falia de lazulit fragil pleznise, făcu breșă în-afară, de se puteau vedea stele și luna.

La lumina aceea cerească, Petru și Pavel isprăviră de ridicat zidul alveolei în care Barbă o așeză, cu grijă, în poziția fetusului în pântec de mamă.

Dacia nu protestă, nu opuse rezistență bărbatului care credea că astfel își juca marele rol, cel de constructor de altare pentru jertfe universale.

„El e Manole, eu sunt Ana!”, șopti Diva și-i zâmbi gândului că, legenda de care își amintea foarte bine, în etapa istorică dată, nici nu existase.

Da, ea era foarte bolnavă, dar nu și slabă de înger.

Acceptă de bunăvoie, ca într-o căsătorie din interes, zidul care... prinse s-o împresoare precum face vârtejul bulboanei înotătorul prea îndrăzneț din fire.

Mai întâi Barbă, apoi și gemenii, traseră, scuturară prafuri de leac peste rană, așezară lespezi fără mușchi pe lângă tălpi, pulpe, genunchi... urcând milimetru cu milimetru spre inimă, ca și cum ar fi cucerit nu un trup de femeie fără putere, ci vechea cetate.

Tot un rând de granit și altul de șisturi, iar piatră spartă presărată pe lângă trupul bolnavei...

Roca se îmbuca, se așeza la loc, pe lângă pânțelele supt, peste diafragmă, peste sâni, pe lângă brațele, palmele, degetul mic și degetul mare, pe inelarul... care prinse să se miște primul sub așchia de inel cu piatră de Lapis Lazului.

Când totul a fost terminat, meșterul, nu calfele, a plecat primul.

Fără Barbă de față, gemenii au uitat, n-au mai alimentat focul cu vreascuri.

Întunericul se instalează ca o cenușă fină peste găoacea aceea de piatră scursă în forme geometrice necunoscute; peste sala de tron, peste colțul cu resturi de oase de om și altele, mult mai multe la număr, de fiare.

Dacia nu era resemnată, doar apatică ca și cum ar fi asistat la un spectacol regizat de un maniac.

Trecuse cu bine de bariera durerii fizice. Apoi simți furnicătura la rădăcina limbii, dar, neobișnuită fiind cu vocale, cu consoanele, cu toate silabele lumii înconjurătoare, nu realiza ce se întâmpla cu sine.

Și rana aia urâtă, tăișul de la tâmplă până la colțul gurii i se închisese de sânge, dar ea nu avea de unde să afle vestea cea bună și suferea, boala pe mai departe, din inerție pur fatalistă.

Un stol de lilieci vampiri îi dădură târcoale sarcofagului, zidului în care Dacia, odată închisă, recăștigase dreptul la propria-i Viață prin moarte.

Într-un târziu i-a surprins pașii lui Barbă, apoi l-a auzit țipând chinuit:

– Aaai, ai aiiii, cuțit, cuțit!!!...

Nu-l vedea de atâta noapte, de ziduri ridicate în jurul ei, dar și-l imagina perfect: un dac evadat din marmura Columnei Traiane.

De i-ar fi fost permis, Barbă s-ar fi răstignit sigur lângă ea, în zid.

Dar nu se putea.

Jertfa aia era pentru ea.

A decojit-o doar, piatră cu piatră sudată în altă piatră până i-a văzut ochii și i-a șters lacrimile.

Sau poate că acelea nici nu erau lacrimi adevărate, decât picături de apă freatică.

A ajuns cu zdrobitul de zid până la nas și la gură, a ascultat-o dacă mai respiră...

Tot el, Barbă, a tras-o afară din zid, a ajutat-o să învețe a merge cătinel, cătinel... sprijinindu-se în voie de el.

Ei îi era bine, din ce în ce mai bine și îi spunea că nu mai voia s-o alunge în lume.

Își povestea viața reală ca și cum i-ar fi citit o carte interzisă la școală; ascundea o pagină, muta, schimba paragraful care nu-i convenea, disloca din gingia rândului ba punctul, ba virgula, punea ghilimele în prostie și apoi trăgea cu roșu peste numele care i se potrivea ca mănușa.

Barbă o asculta fără să înțeleagă o iotă.

Și, Doamne, cât mai fusese de voioasă, gata sănătoasă, până să realizeze că toate cuvintele frumoase i se opriseră dincolo de dinți, refuzau cu încăpățănare să-i iasă din gură.

În afara grotei, în satul din vale, erau semne de primăvară clară; cocostârcii-și ridicau cuib nou pe acoperișul casei în care urma să se nască primul prunc zămislit după dansul călușului.

*

* *

Nimeni nu o mai lua în seamă.

Nu le era milă, se obișnuiseră doar cu nebuna care dansa ziua, săptămâna, luna și anul, dar cu care știau că nu se vor potrivi niciodată în gusturi.

Dacia simțea că mai era un „pericol” și că nu va mai fi alungată cu pietre.

Bărbații, care și-ar fi jucat viața la zaruri pentru ca ea, dansatoarea de altădată, să îi ia în seamă, cum de-i priveau fața rănită, își întorceau obrazul scuipând în țărână.

Când trecea pe uliță, spre chilia cu cruce, mamele își trăgeau copiii de mână, îi băgau în casă.

Ea, femeia care fusese cea mai frumoasă, nu mai aștepta dragoste, nici milă pentru a primi, la schimb, blidul cu firimitura-i zilnică.

Cum nu era îndemânatică nici la țesut, nici la tors sau la croit ori cusut rochii de lână, nu deosebea nici leguma bună de buruiană și nici să măture o casă nu era în stare, obștea hotărî să fie trimisă păstor la mioare.

Dacia se simțea împăcată cu restul lumii, de acolo, de la stâna unde doar o dată pe săptămână își primea tainul pâine și hainele de corvoadă, o dată prin Petru, altădată prin Pavel, dar... niciodată prin Barbă.

Se trezea noaptea singură pe patul de lemn tare, privea fără frică sau curiozitate firească la jocul vâlvelor de pe comorile, care descoperite de cine nu se cădea, ar fi iscat războaie mondiale.

Uneori se căznea și reușea, i se repeta visul în care ea cu Sergio dormeau într-o claie de paie.

Lucru, în realitate imposibil!

Poate că în visul acela era TalariK sau poate Barbă.

Poate...

Nu îndrăznea să-și privească fața pocită nici în apa din copaie, dar... întreba întruna, ca nebuna, Luna, Soarele, toate stelele și chiar piatra inelului:

– Cine sunt???

Piatra, ca orice rocă rătăcită prin cosmos, nu avea gură, nici limbă ca să-i răspundă.

Și... atunci, mai mult tristă decât disperată, Dacia dansa întruna, până cădea lată.

Oile ei, fără pic de personalitate, o imitau în toate.

Nu mai pășteau, behăiau, țopăiau, săreau fără rost strunga, își pierdeau blana, laptele și urma ca și cum ar fi fost chiaune.

Apoi a venit noaptea cu ploaie și fulgere, când, ca toți hoții de meserie, a năvălit și lupii la stână.

Mioarele se lovira în splină, unele-n altele, se călcară-n picioare pe blană tot încercând să scape nevătămate.

Atunci i s-a arătat mânzul, cu cornul galben și crescut de un deget pe sub coama albă ca laptele.

Lui, inorogului, nu-i era frică de nimeni!

Dacia i-a țesălat greabănu, spinarea, insistând pe fiecare vertebră din locul unde, la calul de povară i-ar fi stat bine șaua.

Și pânțelele i-l țesăla, locul dintre spete, unde orice călăreț își înfige pîntenii și lovește...

Îi pieptăna îndelung coama.

Mușchii inorogului se cambrară, jucară pe sub pielea care, sigur, nu era făcută pentru pleznitură de bici sau cravașă.

*

* *

În dimineața următoare, auziră din toate părțile deodată, prăvălindu-se, îndârjindu-se vuietul metalic.

Mânzul i se smulse femeii din mână, necheză, galopă scăpărând din copitele fără potcoave, se pierdu ca năluca în razele de soare.

Dacia se cutremură, dar nu se sperie, își șterse nădușeala care o cuprinse de umeri, pe sub cămașa groasă ca o împletitură de zale.

Știa mai bine ca oile ei prostovane că nu era tunet acela, nu era nici vuiet de ape în puhoai, nici avalanșă.

Mașinăria de luptă-curată se auzea ca pasul unui balaur.

Venea, înainta prin Munte clănțănind din roțile-i dințate, călcând apăsător sub șenile drumuri fără pulbere.

Înainta ca broasca țestoasă uriașă și toantă, dar foarte hotărâtă să dărâme pământul.

Nu, nu era Leviathanul despre care le vorbea preotul din chilia de lângă cascada.

Era una din miliardele de tanchete din dotarea grupărilor de gherilă internațională. Un blindat arogant, care îi aminti clar și pentru prima dată de când plecase din metropola ei cu asfaltul expandat, cine era și, mai ales, de cine fugise în lume ea, Diva, pacifista Dacia Diugan!

Mașinăria de luptă trecu strivind pâcuri de afin și zmeur, era în plină vânătoare acolo, sub cerul gol ca o cască de mitralior.

În urma luptei absurde, mocni liniște, una mortală și cu bășici de sânge la gură.

Ea, prima dansatoare de la Gloria Mundi, ea Dacia Diugan în persoană, rămăsese o grămăjoară de teamă, acolo, în mijlocul oilor fără minte destulă, dar împăcate cu Destinul, care, ca orice stăpân mercantil, le mulgea de lapte, le tunde de lână...

Cealaltă, Diva cu cele mai scumpe picioare din lume, nu mai era decât o păstorită fără trecut și mai ales fără viitor public.

Nu înjura, nu plângea, dansa, așa cum făcea mereu când se afla la ananghie.

Mioarele ei zăceau, erau din ce în ce mai bolnave. Nu mai gustau nici din apa care ea le-o aducea direct din izvoare.

Una câte una, albe sau negre în blană, se lăsau pe pământul care le intra cu furnici roșii în ochi, în celula de carne...

Nici Pavel și nici Petru nu mai sosiră în săptămâna aceea cu merinde la stână...

Viscolise straniu, înghețase anapoda. În megafoanele din halta de cale ferată se anunța „front atmosferic”, frig teribil și ceață.

Doar Dacia era calmă, pentru ea nu mai exista tren și nu mai exista nici megafon și nici gară.

Dar alt tren fantomatic șuiera, șuiera...

O aștepta, o lua pe ea, ultimul pasager cu bilet întreg de Orient Express.

Dacia Diugan nu mai știa dacă ea era cea reală și gata să se întoarcă acolo unde, când îți era lumea mai dragă, te trezeai mânjit cu cerneală.

Ar fi dat iama prin scena de la Gloria Mundi, să mai vadă o dată scenariul, să ciugulească din firimiturile aplauzelor.

Între cele două lumi care și-o disputau ca pe orice pion, ea rezista ca valul, ca tumulul de pământ peste care nu reușiseră să treacă legiuni, nici cohorte adevărate, doar intemperii pe care nu le poți opri nici cu o capcană de vise.

Apoi deveni, era ca turbată, zbieră, înjură și fluieră, chemă toți lupii la vânătoare.

De unde să știe, sărmana femeie, că trecuseră veacuri de când Mutu luparul se retrăsese calic din afacerea aia promițătoare, cu fiare.

– Soarta! decretă ea cu voce moale, nesigură, ca și cum ar fi revenit nu din furie, ci dintr-un somn chimic. Se lăsă între oile ei, preschimbate-n stane de piatră.

Întinse șalul alb de cașmir... de la răsărit spre apus și așa, ca o naiadă fără trup, făcu primul pas... altul... Nu dansând, ci murind puțin.

I se năzărea sau poate că ciocârliă chiar îi cânta morțește de pe marginea unui cuib mare cât Universul.

Ea se chinuia să ajungă până la ea, să se ridice din nou în poante, să facă piruete pe foiță de aer, așa cum făcuse mereu în Viața pe care o confundase cu Scena.

Dar nici el, aerul aproape glaciar, nu o mai recunoștea de „stea”. O lovea, o pleznea...

A rămas pe brânci și cu trupul julit în gresiile care fuseseră mioarele răbdătoare.

Făcea doar în minte mișcare, ținând ritm, încă ritm după ritm; mai rapid, mai rapid... până când îngerului din femeia care fusese nu i se mai zăriră defel aripile.

Era încăpățânată și ignorantă, habar nu avea că ea, ca om, avea măduvă cenușie și nu aer din creier până-n oasele de la picioare.

Se gândi mult la TalariK, la Barbă, la Sergio; trei bărbați pe care îi iubise cu patimă și fără noroc, ca pe unul singur.

Încă mai credea că zbura, că dansa ca nimeni alta, când... de fapt, îngheța.

Trupul ei mic prindea rădăcini în solul infertil de pe stâncă. Ea intra în extaz, era fericită; râdea chiar de ea, de rana aceea urâtă care-i schimonosise obrazul...

Le fluiera, huiduia, își bătea joc de picioarele care i se împietreau neascultătoare.

Ar fi râs să nu plângă, până și de vârful nasului, de punctul acela extremis pe unde se zice că energia iese din om, pleacă, se întoarce în centrul Universului.

Doar în plex mai păstra un sâmburele mic de viață, o căldură moale precum ceaiul dintr-un termos uitat o noapte afară.

Apoi și grăunciorul acela de iască aprinsă mocrise cât mocrise, se stinse.

Dacia înghețase în mijlocul turmei de oi pe care le păstorise fără nici o vocație.

De la ea, în jos, pe versantul abrupt, râul, o dâră ca laptele abia muls, se strecura prin șalul de cașmir alb, apoi se rostogolea cu mers de marfar încărcat cu butuci: duug... dug... dug...

Murea în anonim ea, celebritatea care își asigurase nu sufletul, nu viața, ci picioarele de mare dansatoare. Acolo, două membre inferioare, care acum erau piatră și nu mai făceau pe scenă, pe drum, nici două parale.

*

* *

A sunat „adunarea”, au urcat pe munte, targa, helicopterul, ambulanța... și medicul cu anestezia de dinaintea operației fatale.

În lunile de spital, Sergio mai întâi nici nu a vrut să o vadă la față, pentru ca mai apoi să-și pregătească în detaliu planul prin care ar fi putut recâștiga, nu dragostea ei de „persoană cu probleme speciale”, ci un procent bun din prima de asigurare a celebrisimelor două picioare de dansatoare.

Dacă odată recuperată din sloiul de gheață, Dacia se dovedise chiar curajoasă pe masa de operație, încă refuza să-și privească obrazul în oglindă, s-o lase pe infirmieră să-i scoată bandajul.

Apoi s-a „extrenat” și iar s-a „internat”, a schimbat medici și clinici până când a intervenit

indiferența, rutina spartă doar de câte un spectacol special pentru „idioti” – cum îi spunea „glumind” desigur, de fiecare dată, drăguțul de Sergio.

Era altă zi de joi, dată la care, șoferul o scotea din clinică, o transporta la vila somptuoasă.

Erau acolo, toți în păr, coafeza, manichiurista, modista... Mai puțin prietenii, artiștii.

O găteau pe Divă ca pe o păpușă de cârpă și, așa sulemenită și în rochii oribile, Sergio o scotea în lume, în fotoliul-rulant, elegant, nu într-un „scaun cu rotile” cum aveau mai toți paraliticii lumii ahtiate după zahăr brun și benzină fără plumb.

În seara aia, pe o ploaie mocănească și care Daciei îi da dureri îngrozitoare de oase, au ajuns la circ între două reprezentații de tigri bengalezi, feline maiestuoase în locurile lor de baștină, dar care, dincoace, în ring, se dovedeau a fi doar niște biete animăluțe, ce făceau sluj pentru bucățița de carne cu care le dresa un ins cu burtica acoperită cu vestă de protecție pe sub tricoul de lână australiană.

Dresorul le obliga să iasă și dincoace de gratii, să facă saltul-mortal pentru gloria lui personală, tigrii trecând prin cercul de flăcări.

Dacia respira sacadat.

Se agățase din instinct de brațul lui Sergio, care... nu o respinse, doar zâmbi ironic, infatuat.

O strângea de mână, cu aroganța adultului care așa îi dă „lecție de curaj” copilul ce re trăiește același coșmar stupid și fără sfârșit, noapte de noapte.

Ea se zgribuli ca un pui de pisică la pieptul lui mirosind a mosc veritabil, închise ochii. Nu știa de cine, dar îi era frică. Teribil de frică.

Un damf iute de sălbăticiuni adunate ca într-o arcă gata de salvare persista, dospea în aerul din jur.

Ei îi era greață, dar el inhală fără reținere izurile de rut scăpat dintre gratii de cușcă, miros de pecingini și urină de animale forțate să-și joace rolul pe o scenă ce nu avea nimic de-a face cu mila și protecția promisă de Om, de el, care se credea stăpânul pământului.

Tigrul mascul încercă un semn de revoltă, urlă și își arată colții tociți de rașpelul îmblânzitorului.

Tigrul femelă i se alătură o clipă, apoi interveni, „medie” între interesele animalului imperial și cele ale omului foarte viclean.

În cele din urmă, Regele animalelor execută la milimetru numărul forte, fără alte probleme majore de conduită.

Cușca fiarelor a fost retrasă în aplauze și clovnul năvăli gălăgios, cu o mitralieră de mucava pe umărul stâng și cu un drapel policrom târându-l după el, ca pe un măturoid de nuiele.

Era evident și el plictisit de numărul tâmp și cu care, în lipsă de inspirație și de bani, administrația circului, îl ține pe „rol” până la pensie.

Câțiva inși în costume „Armani” se treziră râzând, hohotind, simțindu-se superiori, ca o limuzină de lux în fața bietului pieton, stropit tot cu noroi.

Pe rândul întâi, cu bilete subvenționate de la Guvern, o duzină de puștii aduși cu lista de la orfelinat, rămâneau fixați ca și cu lipici pe scaunele lor de plastic lucios.

Păreau ca trași la același șapirograf demodat al memoriei ADN.

Nu râdeau, nu plângeau, doar priveau fix și fără curiozitate sau interes vital!

Clovnul bătrân, plictisit și el de numărul cazon, încercă vechea glumă, cu guma și baloanele de săpun.

Tobe bubură, totul era pregătit pentru ca maestru' să-și aleagă cobaiul perfect.

Se plimba cu ghetetele scâlciate pe podiumul îngust, printre scaune, atingând când un băiețel, când o fetiță cu bagheta murdară de plastic.

Părinții, bunicii își trăgeau imediat odraslele aproape. Copiii lor inteligenți, frumoși... nu erau de râsul oamenilor!

Clovnul reveni la orfanii, cărora doar către un mușchi rebel mai îndrăzne să iasă din front, să le zvâcnească în obraji.

Înșfăcă, la întâmplare, un băiat pistruiat și o fetiță oacheșă, pe care îi târî după el, pe preșul din centrul arenei.

Atunci se rupseră zăgazurile parcă, ceilalți, frații de suferință ai micuților „proști” frânseseră timiditatea și rândurile. Năvăliră ca la comandă, din stal, în arena cu covorul roșu, murdar, – peste bătrânelul cu ghetete supra-dimensionate și pantaloni mov.

Ca termitile atacă, în haită. Loveau, mușcau, ciupeau, zgâriau... distrugeau pe viu și sub reflectoare, show-ul, dar mai ales parodia aceea de om.

Spectatorii, care nu se amuzau în delir, ca proștii, rămăseseră stupefiați, cu gura căscată.

Bietul comediant renunțase la luptă, se lăsa hărtănit, împărțit pe felii de copiii aceia fără părinți și care, în numele dreptului la războaie de apărare, luptau cum știau, cum puteau, cu coatele, cu dinții, cu ghearele.

Sergio râdea gros, păgubos, de nici nu ai fi ghicit că și-ar fi dorit să fi fost și el printre țâncii rebeli.

La vârsta lor, el, maestrul în vogă, marele Sergio Cantanio, nu îndrăznise, nu-și ridicase nici privirea, dar miște vocea, dinaintea „plantonului” din dormitorul luminat de un singur bec de 40 de wați și care... îi luase toți banii.

Uitase de Dacia, uitase de toate câte i se oferiseră mai apoi, pe „tava” vieții, numai miere și lapte...

Se reîntorsese în copilăria-i nenorocită, și râdea imbecil, îi asmuțea pe orfani ca la un meci de lupte de câini, pe viață și pe moarte. Scotea portofelul lui doidora, flutura bancnotele, paria fluiera, înjura...

Au intervenit la timp gardienii cu furtunul de apă, cu arma aceea sigură în lupta cu fiara neadaptată și care, în manej, era mereu gata de acțiune spontană.

Fanfara intonă imnul eliberării din sclavie și toată lumea se ridică în picioare.

În arenă intra cavaleria, punctul de forță al Circului, care și în sezonul acela câștigase Prisma de aur.

Caii fără călăreț, doar cu panașe multicolore și harnașamente vătuite cu arici sintetic, defilau în pas de dans fără nume.

Nu era nici trap, nici galop, nici fugă, nici mișcare de rotație, doar semn de consens între două specii ce țineau să demonstreze la scenă deschisă că ele, împreună, vor cuceri nu doar pământul, ci și Galaxia Centaur.

Brusc, Dacia se ridică din căruciorul supersofisticat.

Era iar pe propriile-i picioare, fără cărjele de care nu se mai dezlipise de la „accidentul montan”, de atunci, de când medici de renume, încercaseră zadarnic să-i slaveze picioarele, singura pereche de picioare umane care era asigurată pentru milioane!

Era în joc o sumă exorbitantă, dar care nici ea nu reușise să-i redea speranța că într-o zi va dansa iar, fie și numai dinaintea oglinzii din sala cu aparate ortopedice sofisticate și unde, acum, kinetoterapeutul asiatic, plătit s-o ajute, se mulțumeau să joace o partidă de table cu asistentul lui don' Sergio.

Sergio, omul ei, idolul ei, managerul ei, rămăsese ca țintuit în scaunul de la loja „special”-cu ochelarii căzuți de pe nas, cu ochii ieșiți din orbite și gura pregătită să înjure murdar.

Nu-i venea să creadă că Dacia Diugan, puicuța care îi oferise pe gratis „ouă” de aur, mergea din nou pe picioare.

Dacia pășea printre scaune, sărea peste straportine, cobora mantinela abruptă și care delimita arena de public.

Mergea firesc, nu ca în somn, făcea pași egali, de om perfect sănătos.

De la locul ei, din sală, văzuse armăsarul din vis,- un cal cu coama spulberată ca o zăpadă.

Îl privise și de la trei pași, mai aproape și mai aproape... ca o mioapă.

Era el, mînzul inorog!

Retrăia cu intensitate colosală clipa, limita dintre real și poveste.

Printre oamenii cu grija facturilor care le umpleau zilnic cutiile poștale, trecea Inorogul!

Era viu, frumos și palpabil.

- Ce-ai făcut??? Te-au dresat!

Tragi în ham pentru o bucățică de zahăr! Și tu m-ai trădat! Și tu m-ai trădat...

Dacia țipă și repetă pe silabe cuvintele, așa, speriată de moarte și aproape convinsă că dezastrul se săvârșise.

Inorogul alb făcea pe mai departe rondul arenei cu becuri electrice viu colorate și de putere maximă.

Călca egal, solidar cu caii din branșă.

Dacă el era mînzul cu cornul în frunte, un inorog suficient de real, atunci ea, Dacia. nu era defel nebuna pe care Sergio o scotea din sanatoriu doar în ziua în care îi semna alt act în Dosarul pe care nu dorise să-l răsfoiască, să-l vadă avocatul.

Acum, când se dovedea că mînzul inorog existase în realitate nu doar în „nebunia” sa cronicizată, că ea și cu prințul TalariK îl ajutaseră să se nască... se simțea bine, foarte bine și din ce în ce mai sigură pe primii pași pe care-i făcea pe picioarele vindecate ca prin minune.

Dar el, oare Inorogul o recunoscuse?

– Vifor! îi șopti numele și armăsarul în harnașament de circ clasic, necheză, se ridică pe două picioare, se roti în pași de dans nemai dansat pe sub cupola aceea vreodată.

Necheza ca și cum ar fi cântat, iar copiii de la orfelinat, unii cu năsucuri julite și cu cucuie în frunte, dar toți în păr speriați și uzi până la piele, după lupta cu oamenii de ordine, se priviră unii pe alții, apoi calul din arenă și prinseră a râde în hohote.

Era un rîs liber, rîs frumos de copil ce simte, știe că nu mai este singur pe lume.

Inorogul alb se scutură de harnașamente și ceaprazuri de iarmaroc ieftin.

Pentru ei, toți la un loc, acum liber și fără stăpîn, Vifor mai necheză o dată puternic și se ridică de la podele, gata parcă să-i crească dintre coaste perechea de aripi.

Numai că... el nu era un pegas, doar inorog, ultimul cal fermecat pripășit pe pămînt, așa că... își reveni la timp, pentru a coborî pe stratul de talaș din ring, unde necheză, dar nu furibund, încât dresorul rămase cu cravașa ridicată în aer.

Era perplex, mârtoaga pentru care plătise doi poli în târgul de Sânziene, pentru care își amanetase și casa și tinerețea, da chiar reușise să o facă vedetă sub reflectoare, el, monstrul pe care-l hrănea cu mere și zahăr, nu cu jărat, în seara aceea se prostise de tot.

Nu mai avea nici un haz, nu mai putea fi vedetă, odată ce se lăsase pe un genunchi, cu capul fără căpăstrul, și aștepta ca femeia aia în rochie demodată să-i mîngâie coama, botul umed, steaua din frunte.

Ea avea ten alb, ochi albaștri și plete negre ce-i creșteau vizibil până îi acoperiră umerii, șira spinării, coapsele, genunchii, trecându-i de călcâie.

Inorogul nu mai știa, uitase ce-i teama stăpîn, de povară, ce-i cravașa sau găleata cu apă stătută, din regie.

Era iar un simbol fără dimensiune precisă.

Se cambră falnic, își aplecă doar grumazul până când coama sa albă acoperi palmele ei, fără alte podoabe decât un inel cu grunj de Lapis Lazuli, prins cu aripă de argint într-o străveche montură.